EL COYOTE ȘI CARTELUL DROGURILOR

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tinerama

Gérard de Villiers

El Coyote și cartelul drogurilor

În românește de
Anca Pisică

1997

ISBN:
973 – 9138 – 29 – 2

Gérard de Villiers,
Vengeance à Beyrouth
© *Gérard de Villiers,*
Pentru versiunea românească:
© TINERAMA 1997

Gérard de Villiers

El Coyote și cartelul drogurilor

Capitolul I

Exaltación[1] Garcia își merita cu prisosință prenumele. Strigătul care-i țâșni din gâtlej, atunci când amantul ei o pătrunse cât mai adânc, era strident ca o sirenă. Mai mult ca sigur că vântul puternic al deșertului îl purtase în partea cealaltă a frontierei mexicane, până la Calexico.

Urletul fusese urmat de o suită de mieunături ascuțite, dar tot la fel de puternice. Culcat pe spate, John Doe, cu mâinile încleștate pe pulpele amantei sale, care stătea călare pe el, o făcea să alunece în sus și în jos într-un ritm sălbatic. Exaltación Garcia avea senzația că este pur și simplu „forată" de o sondă care ardea cu flacără neobosită. De altfel, și John Doe își merita porecla de „Hot Rod"[2]. Cu capul dat pe spate, ea urla de plăcere, mai să-și rupă coardele vocale. Când făcea amor, senzațiile pe care le încerca erau atât de intense, încât îi era cu neputință să le păstreze doar pentru ea... Își descoperise firea înfocată pe la șaisprezece ani, când, într-o noapte, cumnatul, scos din minți de avansurile ei pe cât de tacite, pe atât de incandescente, venise la ea în adăpostul în care locuia.

Prins asupra faptului, vinovatul avusese doar răgazul să sară pe fereastră ca să scape de cuțitul nevesti-sii, iar Exaltación se alesese cu o tăietură urâtă și adâncă pe spinare. A plecat chiar în zori din satul *Los Mochis* și nu s-a mai întors niciodată.

Din locul în care se aflau amândoi, putea să urle cât o țineau plămânii fără teama de a deranja pe cineva. În acel colțișor, care se găsea puțin mai la est de Mexicali, orașul

---

1 Exaltare în limba spaniolă (n.t.)
2 Biela încinsă (n.a.)

mexican geamăn cu cel al omologului său american, Calexico, hotarul dintre cele două state era delimitat de un canal drept ce uda o suprafață de mai mulți kilometri și avea o adâncime de vreo șase sau șapte metri. La sud de acesta din urmă, se întindea Avenida Cristobal Colon, mult mai la nord de Mexicali, mărginită de-a lungul bordurii nordice de stâlpi regulat aliniați ce semnalau frontiera. De partea cealaltă a canalului, se întindeau pe mai mulți kilometri numai câmpii netede ca-n palmă.

Nu se zărea nici o luminiță, nici o pisică, doar câțiva traficanți de droguri care treceau canalul înot. Vântul puternic care bătea tot timpul purta cu sine toate zgomotele ducându-le înspre Imperial Valley.

John Doe ajunsese acolo de vreo douăzeci de minute, după ce traversase clandestin granița. Își scoase cămașa când Exaltación se lipise de el și își propti mâinile de pieptul lui, începând să se joace cu mameloanele. John Doe se aprinse numaidecât ca un balot de paie, cu toate că făcuseră dragoste o după-amiază întreagă. Este adevărat că ieșise de la închisoare de trei săptămâni, iar acolo, în decursul puținelor vizite pe care i le făcuse, Exaltación îi oferise în grabă doar câteva clipe de masturbare, sub privirile pofticioase ale gardianului cumpărat cu o sută de pesos. Aici, între cele două maluri înalte, erau la adăpost de privirile indiscrete.

Atunci când Exaltación îi desfăcuse cureaua de la pantaloni și își streșcură mâna înăuntru prin deschizătură, el se gândi că nu e musai să traverseze canalul chiar acum. Au început să se mângâie din nou cu frenezie, stând în picioare, clătinându-se pe solul afânat. John Doe îi descheiase și el numeroșii năsturași care îi închideau de sus până jos rochia verde și lungă, dezvăluind mai întâi sfârcurile lunguiețe și tari ca piatra. Când le strivi între degete, tânăra mexicană scoase un mieunat scurt.

Cu rochița ridicată deasupra taliei, apăsă umerii lui John, forțându-l să se culce pe spate, pe malul în pantă. Reuși imediat să se elibereze de veșmânt, apoi își smulse slipul și se năpusti dintr-o dată asupra amantului încălecându-l ca pe un armăsar.

Excitat de strigătele ei, John Doe începu să-și miște șoldurile cu furie, ca și cum ar fi avut intenția s-o azvârle de pe el, smulgându-i țipete și mai puternice. Deodată, ea se lăsă într-o parte, se întoarse pe spate, și își desfăcu larg picioarele.

– *Ahorita querido*[1], dă-mă gata! gâfâi ea.

Bineînțeles că poziția nu era chiar confortabilă, însă, ca să explodeze *cu-adevărat*, Exaltación avea nevoie să simtă greutatea trupului de bărbat.

John Doe o pătrunse dintr-o singură mișcare, încât fata îl primi cu un urlet și mai puternic. Apoi se puse pe treabă cu toată forța până când, cu o ultimă mișcare, o țintui de pământul afânat și se goli în ea. Se ridică liniștit, cu pantalonii în vine și membrul în erecție, exact ca la început. Exaltación rămase lungită cu brațele încrucișate, iar sânii tari cu sfârcurile ca piatra se înălțau cu rapiditate.

„Ce mai femeie!" își zise John Doe terminând să se îmbrace. Exaltación îi va lipsi, dar hotărârea era deja luată. Gol pușcă, cu membrul mai puțin falnic, se uita la apa întunecată a canalului larg de vreo doisprezece metri. Pașaportul american, actele și hainele erau puse într-o pungă din plastic în care nu pătrundea apa. Odată ajuns pe malul celălalt, nu-i rămânea decât să se îndepărteze de frontieră cât mai repede cu putință ca să nu fie înhățat de grăniceri. Dincolo, îi va fi mai ușor: nu avea asupra lui nici arme, nici droguri și putea debita orice îi trecea prin minte.

Se întoarse către Exaltación.

– *Adios*! Te sun mâine la *Cecil*.

Fata întinse brațele în direcția lui.

– Vino să-ți iei rămas bun, *guapo*![2]

Puse pachetul jos și se duse la ea. Râzând, ea îl trânti la pământ, îl trase deasupra ei și își legănă șoldurile.

– Mai iubește-mă o dată! îi șopti ea la ureche.

Era o nesătulă. Asta îi amintea de prima lor întâlnire, cu doi ani în urmă.

Se afla la Calexico, la o benzinărie din apropierea frontierei. La volanul mașinii sale albe Camaro, văzuse coborând dintr-un Mercedes o brunetă trăsnet. Părul îi cădea pe spate până la mijloc, avea un chip de prințesă indiană, un corp perfect strâns într-o rochie verde din jerseu, încheiată în față, care cobora până la jumătatea pulpelor. Așa cum era încălțată cu balerini, avea o alură care te înnebunea. Dar un singur amănunt

---

1 *Acum, iubitule (n.a.)*
2 *Frumosule (n.a.)*

îl făcu să-i clocotească sângele: sfârcurile foarte alungite și groase păreau gata să străpungă rochia din jerseu. Fascinat, s-a apropiat de ea în timp ce lui îi făceau plinul.

– *Hi! I'm Joe. I'm looking for a job.*[1]

Necunoscuta îl măsură galeș cu o privire îndrăzneață, apoi, în pupilele negre, se ivi o lucire plină de poftă.

– *What kind of job? Legitimate?*[2]

John simțise imediat că a mușcat momeala. Trebuie precizat însă că nu-i fusese niciodată prea greu să seducă, cu părul lui blond vâlvoi, cu ochii verzi care contrastau cu tenul bronzat, și cu înfățișarea de atlet.

– *Any kind.*[3] îi răspunsese el.

În timp ce-i întindea celui care îi făcuse plinul o bancnotă de zece dolari, necunoscuta îi aruncă înainte de a porni:

– În seara asta, la *El Sarape*, Calle Bravo y Reforma, în Mexicali. *A las nueve. Adios!*

Era chiar în cealaltă parte a frontierei, iar John nu pregetă nici un moment. De un an de când a fost demobilizat de la *Green Berets*, dădea fuga când în Texas, când în Arizona sau în California, căpătând câte o slujbuliță, ori refugiindu-se pe la vechii lui prieteni din armată care își făcuseră un rost și aveau o viață mai stabilă. Locuise timp de trei luni la *Needles*, pe marginea Autostrăzii 66, într-o cameră închiriată cu trei sute optzeci de dolari pe lună, la motelul *Desert Inn*. Cu cei opt sute de dolari pe care îi câștiga ca bucătar la un *McDonald's* nu reușea să ducă o viață prea îmbelșugată. Într-o zi își luase tălpășița și o porni spre sud, în Mexic, un Eldorado al tuturor americanilor năpăstuiți de soartă. Întâlnirea cu această superbă brunetă îndrăzneață, care părea să nu aibă prea multe prejudecăți, picase la țanc.

După ce făcuse plinul, o luase înspre postul de frontieră. În partea americană nu era nimeni. În cea mexicană, un funcționar de la Serviciul Imigrări îi făcuse semn să treacă, fără măcar să-l oprească. Fiind cunoscut faptul că acești *gringos*[4] aveau prin definiție dolari, erau bine veniți în această țară în care moneda națională era la pământ.

Găsise o cameră la *Cecil Hotel*, pentru suma modică de douăzeci de pesos pe zi, o dărăpănătură cu fațada galbenă,

---

1 Bună! Eu sunt Joe. Caut de lucru. (n.a.)

2 Ce fel de treabă? Cinstită? (n.a.)

3 Orice. (n.a.)

4 Termen peiorativ ce-i desemnează pe nord-americani (n.a.)

chiar în centru, unde veșnic plutea un miros de porumb fiert, de *tamales*[1] și de mizerii. O dată cu lăsarea serii, purcese spre *El Sarape*. Se ruga ca nu cumva necunoscuta să-i fi tras clapa.

* * *

Ea stătea la bar, în aceeași ținută, în fața unui cocteil „Original Margarita"[2], pus într-un pahar mare cât o găleată.

Teoretic, *El Sarape* era considerat cel mai bun restaurant din Mexicali, ceea ce nu era departe de adevăr. Salonul spațios era mobilat cu mese acoperite cu un fel de pânză cerată în culori țipătoare, cu bănci din lemn de o parte și de cealaltă. Pereții erau decorați cu portretele unor cântăreți mexicani, altminteri cunoscuți doar de prietenii lor. În fața localului, stăteau la palavre vreo doisprezece *mariachis*[3] mustăcioși, îmbrăcați în costume cu broderii bogate, cu multe ținte și fire argintii. Din când în când, mai catadicseau să se urce pe estrada din fundul sălii ca să interpreteze la trompetele lor obosite câte un cântecel pentru puținii clienți din restaurant.

Bruneta îl întâmpină pe John Doe cu un semn din cap, ca și când s-ar cunoaște de când lumea și comandă pentru el același cocteil „Original Margarita". În clipa în care ea scoase din buzunar un pachet de *Lucky Strike*, el se grăbi să dea la iveală din fundul jeanșilor o brichetă Zippo, însă fata i-o luase înainte, aprinzând țigara cu propria brichetă cu aceeași marcă, decorată cu un scorpion din argint masiv încrustat cu turcoaze. Râseră amândoi de întâmplare, după aceea, el profită și o întrebă:

– *What's your name?*[4]

– Exaltación Garcia. *¿ Tu hablas español?*

Trebuia să recunoască numaidecât că nu se prea putea lăuda cu spaniola lui, așa că au continuat conversația în engleză. Au mai băut câteva cocteiluri ca pe apă. Se așezaseră în fundul sălii și se îndopaseră cu *tamales* și cu *tacos*[5] stropite cu un sos iute foc. Spre ora unu dimineața,

---

1 Crochete din mălai cu diferite adaosuri (n.t.)

2 Cocteil cu tequila și Cointreau cu lămâie verde, inventat în 1948 la Acapulco de americana Margarita Sanes (n.a.)

3 Cântăreți (n.t.)

4 Cum te cheamă ? (n.a.)

5 Aperitive (n.t.)

John Doe, afumat bine, puse mâna mare pe coapsa lui Exaltación. Ea întoarse capul spre el.

– *¿ Que pasa?*

– Știi cum mi se spunea în aramată? „Hot Rod".

Pupilele negre nu-și schimbaseră expresia.

– Ei și?

– Am chef să mă culc cu tine, zise în continuare John. Mă faci să explodez... Am una mare de tot...

Exaltación își răsfrânse buzele groase într-un zâmbet ironic și provocator.

– Spui doar așa... Nu te cred până nu văd.

Fără să-i dea răgaz să răspundă, cu privirea ațintită în ochii lui, fata își îndreptă mâna spre pantalonii lui, apucând fermoarul. John Doe tresărise, dar degetele tinerei se și strecuraseră înăuntru prinzându-l de partea virilă. Pe urmă, cu aceeași iuțeală, trase fermoarul la loc și zise simplu:

– *Vamos*!

Ieșiseră din *El Sarape*. John își opri mașina în parcarea vecină cu restaurantul. Exaltación mergea în fața lui, legănându-și șoldurile. O lucire pofticioasă i se aprinse în ochi.

Mânat de un impuls primitiv, John o ajunse dintr-un salt și o împinse într-o cabină telefonică nefolosită în care atârnau câteva fire smulse. Ce urmă după aceea, i se păruse atât de confuz, brutal, pur și simplu bestial. O acțiune nedefinită într-un spațiu îngust. Cu jeanșii căzuți la glezne, John Doe o ridicase pe Exaltación și o așezase pe suportul metalic. Cu un gest ferm, îi îndepărtă coapsele, apoi îi înconjură talia cu o mână, o trase violent înspre el și o pătrunse fără efort. Dar nu se așteptase ca ea să țipe atât de tare.

O clipă avusese impresia că o rănise, însă fata îi dădu imediat de înțeles că se înșela când își strânse picioarele în jurul taliei lui. Sprijinită doar în membrul rigid, fata se lăsa ridicată de mâinile lui puternice, apoi cădea la loc, posedată așa cum nu mai făcuse cu nimeni niciodată. Totul se petrecea într-un concert de urlete sălbatice care se amestecaseră deodată cu sunetele stridente ale trompetelor din orchestra de *mariachis*. Era un fel de salut al începutului acestei idile. John Doe nu atinsese apogeul acestei cavalcade, ci plecaseră la *Cecil Hotel* ca să continue treaba de unde o lăsaseră, dar mult

mai confortabil. De-abia a doua zi dimineață, Exaltación îl întrebase:

– Chiar vrei să muncești?

– Bineînțeles, îi răspunsese John Doe.

Mai avea doar trei sute de dolari. Așezată în pielea goală pe pat, Exaltación își aprinsese o țigară *Lucky Strike* și îi propuse:

– Cunosc niște tipi care au nevoie de arme. Aici, în Mexic, ele costă foarte scump. Tu poți să le cumperi foarte convenabil de la tine din Statele Unite, din California sau din Texas.

– Ce fel de arme?

Fata nici nu clipi.

– Niște AK 47 Kalașnikov, Ingram și pistoale. Le vei cumpăra chiar tu folosind un nume fals și le vei trece granița. În SUA, asta face câteva sute de dolari, dar aici, valorează mai multe mii. Când le vei livra, îți voi da banii *cash* și nu vei mai auzi niciodată de afacere.

John Doe acceptase atât de dragul câștigului, dar și ca s-o poată revedea pe Exaltación. A luat legătura cu câțiva prieteni, foști militari, a găsit niște filiere și niște negustori de arme serviabili. Niciodată nu trecea granița de două ori prin același loc și nu a avut probleme.

Întâlnirile se dădeau prin telefon. Asculta mesajul la robot. Judecând după prefix, mesajul era din Tijuana. La rândul ei, Exaltación fixa întâlnirea la Mexicali sau la Tijuana. La fiecare livrare, se bucurau de câteva zile de pasiune violentă. Cu toate acestea, Exaltación nu dorise să-i dezvăluie adevărata viață lui John Doe, deși îl prezentase „prietenilor" ei. Încet, încet, tânărul american a descoperit adevărul: Exaltación lucra pentru una dintre cele mai puternice bande de traficanți de droguri din Mexic și anume, pentru Cartelul de la Tijuana.

Armele furnizate de John Doe serveau la dotarea oamenilor pentru nesfârșitele lupte feroce cu concurența și cu puținii polițiști și magistrați cinstiți.

Practic, toate armele furnizate de John au servit ca să omoare... Cum nu era vorba decât despre mexicani, și lichele pe deasupra, nu suferise de loc de o criză de conștiință.

Șederile lui la Tijuana se prelungiseră. Fiindcă vorbea o spaniolă mai stricată, devenise prieten cu clienții săi, petrecând prin cârciumile cu *mariachis*, participând chiar și la serbările lor. În

sinea lui, se simţise flatat când a fost invitat la petrecerea dată de Gustavo Ortuzar, unul dintre cei mai puternici oameni din Mexic, însoţit de întreaga familie Arrellano, „comanditarii" lui Exaltación. Aflase multe lucruri pe care le dosise într-o părticică din memoria lui.

Uneori, când se trezea singur într-o cameră de hotel, se gândea că va sfârşi rău şi că ar face mai bine să treacă definitiv graniţa ca să-şi caute de lucru în Statele Unite. Numai traficul cu arme i-ar aduce destui bani ca să trăiască fără muncă şi, în plus, ar fi avut-o şi pe ticăloasa asta focoasă de Exaltación de care nu se putea lipsi. Depăşise măsura, acceptând o ofertă pe care ar fi trebuit s-o refuze.

Cu patru luni în urmă, Exaltación îi ceruse să se ducă în Statele Unite să recruteze pe cineva pentru o treabă foarte „specială". Când John a aflat despre ce era vorba, mai întâi a refuzat.

Era prea periculos. Două săptămâni, Exaltación se „luptase corp la corp" cu John Doe până când acceptase în sfârşit. Se dusese din nou în cealaltă parte a graniţei, cu inima îndoită, dar a reuşit să încheie afacerea dorită de comanditarii lui Exaltación.

Se întorsese la Tijuana cu misiunea îndeplinită, dar cu o greutate în suflet, conştient că s-a băgat într-un angrenaj din care nu avea scăpare.

După aceea, timp de cincisprezece zile, trăise cu spaima în suflet, aşteptând în fiecare clipă să-i apară numele pe prima pagină a ziarelor. Dar nu se întâmplase nimic. Treptat, treptat, îşi recăpătase încrederea, răsfăţat de mai multe zeci de mii de dolari primiţi de la „prietenii" lui Exaltación, neavând altă grijă decât să-i satisfacă apetitul sexual.

Însă, un incident neprevăzut a pus capăt pentru scurt timp acestui miraj. Într-o seară, la Mexicali, John a avut o altercaţie prostească cu un poliţist pe motocicletă, când băuse mai multă bere. Poliţistul i-a cotrobăit prin maşină şi a descoperit un pistol automat, muniţie, plus un teanc de opt mii de dolari... S-a pomenit în închisoarea din Calle Sur, în aşteptarea unui proces dificil. A reuşit însă să vorbească la telefon cu Exaltación care a dat un semn de viaţă abia după câteva zile. Francisco Juarez, avocatul ei, un destrăbălat notoriu, îi dăduse de înţeles că, dacă nu renunţă la cei opt mii de dolari, nu va ieşi de acolo. Totuşi, Exaltación făcuse pe zâna bună şi, cu ocazia ultimei sale vizite, îl anunţă:

– Am discutat cu *Jefe* despre tine când am fost la Tijuana. Ţine mult la tine. A vorbit cu judecătorul şi îţi va plăti cauţiunea. Peste trei zile vei ieşi.

După ce îi trecuse bucuria, John Doe începuse să se îngrijoreze. Bărbatul căruia Exaltación îi spunea „El Jefe" era Ramon Arrellano, cel mai temut dintre cei patru fraţi care conduceau Cartelul de la Tijuana. O adunătură de politicieni necinstiţi, de poliţişti corupţi, de inspectori de vamă din Statele Unite, de ucigaşi *street gangs* din San Diego, de „cămăşi aurii" mexicane.

De fiecare dată când se întâlnea cu John Doe, îl saluta cu un *abrazo*[1] prietenos.

John Doe o întrebase pe Exaltación ce-i cerea Ramon Arrellano în schimbul ajutorului pe care i-l dădea.

– O nimica toată. Să treci graniţa cu maşina ta „încărcată" cu o sută de kilograme de „praf". Nu rişti nimic, pe *gringos* nu îi opresc niciodată.

Pe moment, John tăcuse. Mai întâi trebuia să iasă din închisoare. Dar să treacă o sută de kilograme de cocaină din Mexic în Statele Unite, era al naibii de periculos. Dacă era prins, cunoştea preţul: zece ani la zdup... După ce scăpase o dată ca prin urechile acului, era greu să întindă coarda.

Îi spusese da lui Exaltación cu convingerea fermă de a se duce în Statele Unite să se odihnească undeva la ţară, după ce va ieşi din închisoare. Pentru că nici nu se punea problema să mai rămână în Mexic după ce nesocotise dorinţa fraţilor Arrellano...

În aceeaşi zi, după ce fusese eliberat, pe la trei după-amiază, Exaltación îl aştepta pe Calle Sur la volanul BMW-ului său, chiar în faţa birourilor modeste ale avocaţilor dinadins instalate la îndemâna clienţilor. Avea în buzunar opt mii de dolari, plus restul de o mie de dolari de la cauţiune, plătită în mod oficial de avocatul său. Exaltación demarase imediat, luând-o pe bulevardul Lopez Mateos, îndreptându-se către sud.

– Unde mergem?

– La Tijuana, îi răspunse Exaltación. *El Jefe* vrea să te vadă.

Ce pacoste!

Cunoscând apetitul sexual al fetei, care purta veşnica

---

[1] *Sărut (n.t.)*

rochie cu nasturi deschisă în față, John Doe începuse să-i descheie nasturii de jos, dezvelindu-i coapsele și slipul negru. Exaltación tresărise.

– *Espera.*[1] O s-o facem când ajungem la Tijuana.

– Dar mai avem aproape două ore de mers!

– Ne vom opri în deșert.

Înțelese că avea ordin să-l ducă direct la destinație și nu avea ce face. A mai încercat un truc.

– Trebuie să trec pe la *Cecil.* Mi-am lăsat niște lucruri acolo.

– *Está bién*, spusese Exaltación.

Ocolise puțin ca să-l ducă la jalnicul hotel galben, vizavi de autogara cu autobuze deșălate ce asigurau transportul în satele de prin împrejurimi.

John Doe suise scara jegoasă, care ducea la recepția de la primul etaj, sărind câte patru trepte odată. Parterul era ocupat de un magazin cu boarfe și cu un salon de coafură deschis vântului ce mătura în permanență Mexicali. Orașul neted, construit în mijlocul deșertului, împânzit de restaurante chinezești, era urât ca toate orașele sărăcăcioase. Nu-i părea rău că pleacă.

Când ajunse la primul etaj, singurul angajat al hotelului îi spusese că toate lucrurile lui se află la proprietar, care i le va restitui doar contra sumei de cinci mii de pesos... Dar acestea făceau de zece ori mai puțin. John Doe nu insistase și strecură o hârtie roșie de o sută de pesos în mâna bătrânului.

– Descuie-mi ușa din spate, vreau să scap de logodnica mea.

Bătrânul pusese bancnota în buzunar, apoi desfăcu lacătul cu care era ferecată ieșirea de incendiu care nu fusese folosită niciodată. O scară și mai abruptă cobora în curtea interioară unde își făceau veacul doi porci negri. Când John țâșni în străduță, aceștia fugiră guițând de mama focului. Dar pică exact în fața BMW-ului.

Exaltación fuma veșnicele ei țigări Lucky Strike, cu geamul lăsat, privindu-l batjocoritor.

Putea să-și ia picioarele la spinare, dar era imposibil să treacă frontiera înainte de căderea nopții. Mașina lui se afla

---

[1] *Așteaptă (n.a.)*

încă în parcarea poliției, așa că prefera să revină în Statele Unite tot clandestin.

Făcându-și curaj și încercând să-i țină piept, ocoli mașina și se așeză lângă Exaltación căreia îi spuse brusc:

– Nu vreau să merg la Tijuana.

Se mirase și el de hotărârea din glasul lui. Exaltación îl aținti cu privirea ei întunecată.

– ¿ *Porque*?

– Este prea periculos să trec „marfa". Doar cunoști prețul...

– „El Jefe" ți-a plătit libertatea, îi replicase ea pe un ton dojenitor.

John se scotoci prin buzunar, scoase un teanc de dolari în hârtii de câte o sută. Îl așeză pe genunchii tinerei femei.

– Ține mia lui de dolari. Să-i mulțumești din partea mea. Sunt gata să fac alte treburi, dar pe asta nu.

– N-o să-i placă, observase Exaltación pe un ton neutru, punând totuși banii în geantă, cu aerul unui om care câștigă în fiecare an sute de milioane de dolari, dar acceptă în silă o sumă ridicolă ca aceasta.

John o sărutase pe gât.

– Mare pagubă, *querida*. Nici acum nu vrei să urci la mine? Am chef s-o facem.

Prefăcându-se resemnată, Exaltación făcuse înconjurul blocului ca să parcheze în stradă și se întoarseră la *Cecil*, închiriind o cameră cu ziua. Acolo, distracția s-a prelungit până după ora cinci și jumătate. După ce o lăsă pe Exaltación să-și tragă sufletul, John îi propuse:

– Hai să mâncăm ceva că am slăbit patru kilograme în mizeria aia de *cárcel*[1] !

Se duseseră la restaurantul *El Vaquero*. Înainte de toate, John comandase un *Defender* dublu pe care îl dădu pe gât dintr-o suflare. După ce comandaseră de mâncare, Exaltación se ridicase cu un gest foarte normal.

– *Voy a telefonar.*

La ce bun s-o împiedice? John nu se îndoia nici o clipă că se dusese să-i pună în gardă pe frații Arrellano, ca să nu cadă în cursă. Când se întoarse la masă, el o întrebă:

---

[1] *Închisoare (n.a.)*

– I-ai avertizat?

Ea îi răspunse fără să se tulbure.

– *Si. Todo está bien.* Să mă suni când vei dori să lucrezi din nou.

Își pierduseră vremea în restaurant, așteptând să se întunece. Pe la șapte, se urcaseră în BMW și o luară pe Avenida Cristobal Colon. Dar, în loc să-l lase undeva pe bulevard, Exaltación insistă să-l conducă până pe malul canalului.

* * *

În mintea lui John Doe, toate acestea se derulaseră în câteva secunde, în timp ce Exaltación se freca de el ca să-l excite încă o dată. Simțind cum i se trezește bărbăția, el se agăță de ea și se ridică. Ea procedă întocmai.

– Voi veni repede! îi promise el.

Când se întoarse să-și ia lucrurile, simți cum i se accelerează pulsul. I se păruse că zărește în umbra digului niște siluete, la vreo sută de metri mai încolo. Se opri în loc, cercetă, panta mai mult ghicind cele trei forme umane care coborau în diagonală către malul canalului, exact în direcția lor. Vântul și solul moale le înăbușeau zgomotul pașilor.

– *Shit* !

Cu stomacul strâns, John se aplecă, își adună lucrurile și coborî malul abrupt. Deodată, alunecă în canal, iar apa rece îl luă pe nepregătite. Exaltación rămăsese pe loc fără să-și mai încheie rochia plină de noroi.

Când cei trei bărbați se iviră din întuneric, el începu să înoate. Unul dintre ei, o namilă cu o pălărie neagră pe cap, alergă spre malul de care John se îndepărta cu vioiciune. Altul o prinse pe Exaltación de brațe, le răsuci cu brutalitate la spate și o forță să îngenuncheze.

Celălalt scoase din teacă un cuțit dintr-acelea care serveau la tăierea trestiei de zahăr, cu lama de treizeci de centimetri. O propti în gâtul fetei exact în momentul în care amicul ei ajungea pe malul celălalt.

– *Hé, gringo*, strigă acesta, *regresa* !

Mexicanul cu mustața mare și stufoasă nu-i spuse nimic lui John Doe, dar deodată, apa devenise parcă și mai rece.

Fără să răspundă, înotă ca să se îndepărteze. Dacă tipii ăștia ar fi vrut să-l omoare, ar fi făcut-o deja, căci erau cu siguranță înarmați, se gândi în sinea lui. Decât dacă nu doreau cumva să atragă atenția poliției asupra lor cu focurile de armă... Deși poliția...

Împingând punga din plastic înaintea lui, se lăsă în voia curentului. Un strigăt înfricoșător în spatele lui îi făcu pielea de găină.

– *Juanito !... matar...*

Din cauza vântului nu auzise cuvintele pe care Exaltación le striga, dar desluișise cu claritate cuvântul *matar*. O amenințau cu moartea. John se întoarse, rezistând de bine de rău forței curentului.

Bărbatul cu cuțitul o prinse pe Exaltación de pletele lungi, îi dădu capul pe spate ca să-i dezgolească gâtul gata să i-l taie. Putea s-o decapiteze dintr-o singură mișcare. Înotând pe loc, tânărul american auzi din nou vocea fetei în noapte.

– *Juanito, regresa ! Por piedad !*

– *Regresa* ! repetă ca un ecou bărbatul postat pe malul canalului. Altminteri, o omor.

Avea o voce rece, care nu trăda nici cea mai mică emoție. John știa că nu glumesc deloc. Într-un astfel de anturaj, nimeni nu amenința degeaba, căci și-așa viața unui om valora cât un pesos mexican.

Gândurile se învălmășeau într-un mod contradictoriu. Încerca să se convingă pe sine că Exaltación nu era decât o bucățică bună, o ticăloasă superbă și apetisantă, dar că va mai găsi altele ca ea. Dar îi plăcea mult cum face dragoste. Poate dacă ar fi amenințat-o cu un pistol, ar fi închis ochii. Dar așa, cu cuțitul, era de-a dreptul scârbos.

Cum, chipurile, bărbatul de pe malul canalului voia să-l liniștească, îi strigă cu glas prietenos:

– *El Jefe* vrea să te vadă. Atât și nimic mai mult.

Un urlet puternic îl făcu pe John să tresară. Fiind ținută numai de păr și zbătându-se cu furie, Exaltación nimeri peste lama cuțitului. Aceasta îi atinse foarte ușor gâtul alb ca laptele. Cu ochii ieșiți din orbite, lui John i se făcu greață.

– *Yo vengo!*[1], urlă el în timp ce se întorcea.

---

[1] *Vin (n.a.)*

Nu trebuia să te pui niciodată cu mexicanii, căci nu o scoteai la capăt. Își pierdeau numaidecât controlul. Văzuse odată, la Tijuana, pe unul dintre membrii bandei cum omorâse cu sânge rece un muzicant care se uitase prea insistent la prietena acestuia.

Omul de pe mal îl opri cu un gest pe ucigașul cu cuțit care se pregătea să-i taie gâtul fetei. Peste puțin timp, John simți fundul apei cu picioarele. Mexicanul întinse mâna să-l ajute. Fu ridicat din apă ca de o macara; mexicanul era cu zece centimetri mai înalt decât el și avea o labă ca de fiară sălbatică. Zâmbea amuzat de pielea de găină a lui John.

– *Está mucho frio, no* ! strigă el.

John Doe nu-i răspunse. Acum îl recunoscuse pe interlocutor: Manuelo El Mazel, cunoscut pretutindeni sub numele de „El Coyote". Era șeful executiv al bandei fraților Arrellano.

Trebuie să fi avut la activ vreo sută de crime, nemaipunând la socoteală diversele torturi, orori și extorcări de bani. Mare amator de muzică autohtonă, afemeiat ca nimeni altul, era de o ferocitate extrem de controlată. Ultima lui crimă făcuse multe valuri.

Trăsese de la mică distanță patruzeci de gloanțe în capul cardinalului Juan Jesus Ocampo, fiindcă îndrăznise, în timpul unei predici, să se ia de traficanții de droguri, ba mai mult, să pună poliția pe urmele lor. Crima de pe aeroportul Guadalajara avusese o sută de martori, dar nimeni nu identificase ucigașul. În mod oficial, „El Coyote" era căutat, dar cum gărzile lui de corp erau formate din polițiști, nu risca mai deloc.

John Doe se îmbrăcase în viteză. Hainele i se lipeau de pielea udă, bătute de vântul foarte puternic. Țeapănă, Exaltación își încheia rochia, umedă doar de sudoarea plăcerii. Bărbatul cu cuțit își aprinse o țigară de foi. Tânăra femeie se aruncă în brațele lui John.

– *Gracias! Muchas gracias,* murmură ea.

Fără să-i răspundă, John Doe se întoarse către „El Coyote" și îl întrebă cu o voce domoală:

– Sunteți de mult timp aici?

Mexicanul scutură din cap.

– De-abia am sosit, *amigo*! ¿ *Porque*?

– *Por nada.*

Nenorocita de Exaltación i-o făcuse, se gândi el cu amărăciune. Dacă a insistat atât să facă dragoste pe malul canalului, o făcuse doar ca să le lase timp ucigașilor din Tijuana să ajungă. Iar amenințarea cu tăierea gâtului fusese o cacialma.

– *Vamos* ! zise „El Coyote".

Urcară malul în șir indian. Pe partea cealaltă, Avenida Cristobal Colon, prost luminată, era pustie; la Mexicali toată lumea se culca devreme. În spatele BMW-ului lui Exaltación se oprise o enormă Silverado neagră, cu roți înalte și geamuri fumurii. În vehiculul 4 x 4 trebuie să fi încăput vreo zece persoane. Un tip aplecat peste caroserie fuma liniștit. „El Coyote" îi deschise portiera lui John Doe și îi zâmbi.

– *Me disculpe...*

John se urcă. În interior domnea o răcoare plăcută datorată aerului condiționat. Se așezaseră doi în față și trei în spate. Exaltación se suise în BMW și aprinse farurile. Cele două vehicule porniră, iar „El Coyote" deschise aparatul de radio. Se auzeau cântece ritmate din Sinaloa. Puțin mai destins, își scoase pălăria și răsuflă ușurat.

După un sfert de oră, când ajunseră la Silverado, se angajă pe un drum care traversa munții golași îndreptându-se spre Tecate și Tijuana. Muzica îi împiedica să vorbească.

John Doe își dădu seama că în mașină plutea un miros ciudat. Avu nevoie de ceva timp ca să realizeze că era vorba de praful de orez cu care se cinstiseră drăguții de *pistoleros*. Tristețea îl cuprinse repede. Pe o distanță de cincizeci de kilometri, nu întâlnise nimic, nici un sat, numai stânci unde traficanții de droguri aruncau din când în când câte un cadavru pradă vulturilor. Nimeni nu se abătea de pe șosea. Peisajul selenar apărea sinistru în lumina farurilor.

John Doe se gândi că poate ar fi trebuit să înoate în continuare. În final, făcuse calculul greșit. Clanul Arrellano nu-l va lăsa în pace până când nu-și va plăti datoria față de el. Dar numai după metoda lui.

Capitolul II

Atunci când Malko intră în sala de mese de la *Evans Farm Inn*, nu-i fusese deloc greu să repereze persoana cu care avea întâlnire: era Roy Bean, *deputy-director* la Divizia Operațiuni,[1] deocamdată provizoriu, căci noul director al CIA, John Deutch, nu reușise încă s-o numească în acest post pe protejata lui, o femeie care nu ar fi scăpat pentru nimic în lume ocazia să strice tradiția *Companiei*.

Salonul era absolut gol, fiindcă se făcuse deja ora două și jumătate. Chiar și sâmbăta, americanii luau masa de prânz devreme. Întârzierea lui Malko era de neiertat pentru că, atunci când a trecut podul peste Potomac, a greșit autostrada luând-o înspre drumul 123, cu toate că *Evans Farm Inn* se afla la o aruncătură de băț de Langley, sediul CIA.

Foarte cordial, Roy Bean se ridică și se duse să-l întâmpine. Cu statura lui zveltă, cu barba grizonată și cu figură de patriarh, semăna mai degrabă cu un actor shakespearian decât de un spion.

– Aici suntem mai liniștiți, îl asigură el ducându-l la masa lui aflată la marginea unei peluze întinse, unde își adusese paharul cu *Defender*.

Era chiar o fermă veche plină de farmec, construită în adevăratul stil de pe Coasta de Est, invadată, începând cu prânzul, de toți proprietarii caselor de prin preajmă, de pe o distanță de douăzeci de mile. Cei doi dădură rapid comanda unui chelner de-a dreptul mirat că mai vede și lume normală care vorbește englezește și ia prânzul așa de târziu.

– Nu era mai simplu pentru dumneavoastră să ne întâlnim la Langley? îl întrebă Malko.

---

[1] *Divizie care răspunde de operațiunile clandestine (n.a.)*

Roy Bean îl liniști cu un zâmbet.

– Nu face nimic ! De obicei mă plictisesc sâmbăta. Nevastă-mea joacă tenis toată ziua. Și-apoi, țin foarte mult la confidențialitatea întrevederii noastre. Chiar de la început, adăugă el, în timp ce ataca somonul afumat.

Malko intenționa să destupe sticla de Taittinger Comte de Champagne roze din 1986, pe care tocmai se pregătea s-o deguste împreună cu Alexandra, la Liezen, cu două zile în urmă, când sunase telefonul.

Interlocutorul său - Roy Bean - nu se prezentase, mulțumindu-se doar să-i amintească de câteva întâlniri precedente pentru ca Malko să-l poată recunoaște. Restul fusese lăsat în seama frumoasei voci șoptite. Pe un ton detașat, îi spusese lui Malko că dorea să-l întâlnească. Reținuse pentru el o cameră la hotelul *Willard*, în apropiere de Casa Albă și un bilet clasa întâi la Air France care îl aștepta la o agenție din Viena. Delicată atenție, nimic de spus. Nu uitase nici gustul lui Malko pentru escalele la Paris.

Acesta ajunsese în ajun la Washington, proaspăt ca un boboc de trandafir, profitând de noile îmbunătățiri de la clasa Espace 180 a companiei Air France. În special de fotoliile-cușetă care se pliau complet la orizontală. Erau paturi în toată regula, dotate în primul rând cu pijamale, cu saltele de puf, cu telefon și o lampă de citit. Un adevărat hotel zburător.

Telefonul îl trezise din somn; era Roy Bean care îi dădea întâlnire la acel han din Virginia.

– Nimeni de la *Company* nu știe de întâlnirea noastră, preciză directorul de la Operațiuni, ca și când i-ar fi ghicit gândurile lui Malko, nici măcar cei din Centrala de la Viena.

Malko dădu la o parte somonul care i se părea de-a dreptul scârbos.

– De ce?

Fără să-i răspundă direct, Roy Bean îl întrebă:

– Ați auzit de atentatul din Oklahoma City?

– Desigur, răspunse Malko puțin surprins că CIA este interesată de un act terorist comis pe teritoriul Americii de un cetățean american, un oarecare Timothy Mac Veigh, fost ofițer de marină arestat la puțin timp după aceea.

În urmă cu trei luni, pe 19 aprilie, un vehicul-capcană a explodat chiar în fața sediului administrativ din capitala statului Oklahoma distrugându-l aproape în întregime și omorând o sută

șaizeci și șapte de persoane. Mai degrabă era de competența celor de la FBI.

– Mă ocup de această afacere de aproape șase săptămâni, zise Roy Bean îndepărtând farfuria și aprinzându-și o *Lucky Strike*... O unitate *Task Force*[1] incluzând și elemente din FBI, din DEA, din *Bureau of Tobacco and Firearms* și de la noi, a fost creată ca să conducă o anchetă mai amănunțită. La acest caz, lucrează peste două sute de persoane.

– Credeam că l-ați arestat pe vinovat.

Roy Bean așteptă să așeze chelnerul în fața lor câte o friptură *à la New York* atât de rumenită, că părea ieșită direct din iad, apoi zise cu importanță:

– Pe unul dintre vinovați. Dacă veți citi ziarele locale, veți descoperi că i-am cerut ministrului de justiție un răgaz ca să putem efectua o anchetă suplimentară înainte de a aduce cazul în fața Curții de Apel. Am obținut o amânare de două luni, adică până în august.

– De ce?

Roy Bean reuși să-și taie friptura în două și zise cu glas suav:

– Nu credeți că o afacere Oswald este de ajuns într-o țară cum este a mea? Pot să va spun astăzi că, dacă Timothy Mac Veigh ajunge în fața Curții de Apel, tot nu se va rezolva mare lucru. Nu există împotriva lui nici un fel de probe, ci numai niște indicii. Pledează nevinovat. Singurul fapt concret care i se poate reproșa este acela de a fi închiriat pe numele său, la Junction City, camionul Ryder care a explodat apoi în fața clădirii. Nimic despre explozibil, nimic despre motive. Firește că, dacă nu vor găsi nimic în plus, va fi judecat oficial pentru atentat, ținând cont de presiunea opiniei publice, condamnat la moarte și după aceea, executat. Așa se procedează încă în Oklahoma... În doi ani, clădirea va fi reconstruită și nimeni nu va mai afla vreodată adevărul...

– Care adevăr? îl întrebă Malko.

– Să terminăm mai întâi fripturile astea delicioase că se răcesc, îi sugeră Roy Bean.

Malko avea chef să-i spună că probabil rece era mai bună de mâncat... Timp de câteva minute, se mulțumiră să mestece

---

[1] *O combinare a mai multor birouri administrative care, de regulă, lucrează separat (n.a.)*

în tăcere, apoi Roy Bean comandă cafele, o sticlă de *Defender Success* și cuburi de gheață. După ce își umplu un pahar cu scotch, scoase dintr-o servietă veche și neagră mai multe fotografii. Pe prima o împinse în fața lui Malko.

– Iată rezultatul atentatului.

Era imaginea unei clădiri de șase etaje complet distrusă, ca după bombardament. Șase etaje reduse la stadiul unui imens morman de moloz. Arăta ca o gaură căscată, înspăimântătoare.

– Au murit acolo șaizeci și șapte de persoane, preciză americanul, dintre care treizeci și două erau copii. Striviți sub dărâmături ca după un cutremur de pământ. Dumnezeu să-i aibă în paza Lui. Dar, acolo unde sunt, cred că se vor simți mai bine știind că încercăm să-i pedepsim pe vinovați.

Malko își dădu seama că americanul avea ochii umezi și vocea strangulată. Probabil că forța Americii stătea în această capacitate de conservare a unei anumite categorii de oameni nealterați de cele mai rele mârșăvii umane și a puterii de a se căli în fața ororilor.

– Ați spus vinovații? observă Malko și el vizibil mișcat.

Fără să-i răspundă, Roy Bean scoase a doua fotografie: era poza unui tânăr roșcat, cu părul tuns foarte scurt, cu fața foarte ascuțită și ochi extrem de albaștri. Avea un nas drept, semeț ca tăișul unui briceag, gura cu buze subțiri și ar fi putut poza pentru campania de recrutare în armata americană. Părea inteligent, plin de energie și curat. Era foarte simpatic.

– E Timothy Mac Veigh, zise Roy. Chiar vă vine să credeți că acest băiat a putut singur să comită atentatul, cel mai grozav măcel săvârșit vreodată pe tărâm american? Să fabrice explozibilul, să pregătească o mașină-capcană și să o aducă în fața clădirii, apoi să fugă cu alt vehicul fără plăcuțe de înmatriculare? Și, evident, să se lase prins atât de repede?...

– Pare destul de curios, recunoscu Malko. Credeți că nu este vinovat? Am auzit vorbindu-se despre un atentat comis de o miliție particulară din extrema-dreaptă...

Roy Bean tresări ușor.

– *Of course not !*[1] El a condus vehiculul-capcană. Dar el nu era altceva decât *the man behind the gun !*[2] Era un membru

---

[1] *Bineînțeles că nu (n.a.)*

[2] *Omul care a apăsat pe trăgaci (n.a.)*

al unei conspirații mult mai întinse, care, după părerea mea, nu avea nimic de-a face cu împătimiții din aceste milițiii. Timothy Mac Veigh este un marginalizat exaltat. Probabil că a fost manipulat. Dar nu știe în ce scop.

– Cum de sunteți așa sigur de acest lucru?

Roy Bean își luă răgazul de a sorbi un strop de *Defender*, apoi zise:

– Vreau să vă dezvălui anumite elemente pe care nimeni, în afară de câțiva anchetatori, nu le cunoaște. Să vorbim mai întâi despre explozie. Îndată ce au văzut fotografiile, pe specialiștii noștri i-a frapat imediat similitudinea: totul se asemăna cu resturile ambasadei noastre din Beirut după atentatul forțelor Hezbollah din 1982. O camionetă-capcană burdușită cu o sută cincizeci de kilograme de Semtex. După părerea oficialilor, explozibilul folosit în Oklahoma City era nitrat de amoniu obținut din îngrășăminte. (Roy Bean făcu o scurtă pauză, apoi zise accentuând cuvintele.) Specialiștii noștri sunt categorici: ar fi fost nevoie de mai multe vagoane cu nitrat de amoniu ca să provoace distrugerea totală a clădirii ! Cu atât mai mult cu cât camionul Ryder era parcat la câțiva metri distanță, deci suflul s-a răspândit în toate direcțiile. Am trimis oameni la locul exploziei chiar a doua zi. Au făcut cercetări și au interogat martorii. Concluzia se află în acest raport. Explozia care a distrus în întregime clădirea a fost cauzată de circa două mii de kilograme de C 4.

– Explozibilul militar?

– Da, dar asta nu ne duce la nici o concluzie, căci e relativ ușor de procurat. Analizele sunt confirmate de martorii care au văzut un fum albicios ce s-a ridicat deasupra clădirii. Ceea ce înseamnă că s-a consumat oxigenul din aer. Dacă ar fi fost nitrat de amoniu, fumul ar fi avut culoarea neagră.

– Și asta îl absolvă de vină pe Mac Veigh?

– Nu. Și el ar fi putut face rost de explozibil. Am găsit însă o parte din dispozitivul de declanșare; nu este o treabă de amatori, ci un model fabricat în Elveția. Încercăm să dăm de pistă.

– La ce concluzie ați ajuns?

– Nu este concluzia *mea*, sublinie Roy Bean, ci aceea trasă de *Task Force*. Atentatul a fost plănuit cu grijă de profesioniști care știau ce distrugeri se puteau provoca. Era planificat special ca să ucidă. Timothy Mac Veigh era doar „matadorul", adică cel care dă lovitura de grație. În spatele lui se află o întreagă organizație.

– Forțele Hezbollah?

– Nu. La asta ne-am gândit și noi prima dată. Dar sunt în afara problemei. Ar dura prea mult să vă explic de ce.

– Dar trebuie să aveți o idee, nu?

Frumosul chip shakespearian al lui Roy Bean deveni dintr-o dată grav.

– Da, am o idee destul de clară. Clădirea din Oklahoma City care a fost distrusă de explozie adăpostea la etajul al patrulea o unitate specială a DEA care lucra de câteva luni la posibilele legături dintre traficanții de droguri mexicani și politicienii din această țară. Cercetau îndeosebi zona de graniță de la Tijuana până la San Antonio, în Texas - pâlnia prin care se scurge cocaina venită prin *coridorul Pacificului*. Drogul ajunge cu avionul din Columbia în partea centrală a Mexicului, apoi este transportat pe șosea până la frontiera cu SUA. O graniță de vreo două mii de mile prin care trece un procent de șapte la sută din întreaga cantitate de cocaină consumată în Statele Unite. Funcționarii din DEA lucrează în colaborare cu *Desert Rats*, agenții de teren din DEA, împreună cu unele autorități mexicane.

– De ce nu s-a pomenit niciodată de acest lucru? întrebă Malko mirat.

Roy Bean își netezi barba grizonată zâmbind forțat.

– Este vorba de o afacere puțin cam delicată. Știți că în ultimele luni, guvernul Clinton a făcut tot ce se putea face ca să ratifice acordul comercial NAFTA dintre SUA și Mexic.

– Ce acord?

Acum erau singuri. După ce încasaseră nota de plată, chelnerii se retrăseseră.

– O parte a opiniei publice americane este ostilă acestui pact, îi explică Roy Bean. De altfel, Casa Albă s-a străduit ca să-i redea Mexicului o imagine cât mai bună. Ancheta întreprinsă de DEA a fost lansată de mult timp, însă autoritățile politice au cerut Agenției s-o lase mai moale. Imaginați-vă cum ar fi ca președintele Clinton să asocieze țara noastră la un soi de *narco-democrație*... În concluzie, le-au interzis agenților din DEA să dea publicității ceea ce ar putea descoperi. Însă Casa Albă nu a îndrăznit să oprească ancheta. Iar aceasta avansa cu repeziciune. Chiar prea repede pentru gustul unora.

– Așadar, conchise Malko, atentatul putea fi comandat de traficanții de droguri mexicani?

Roy Bean clătină din cap.

– Să zicem că, dacă această ipoteză s-ar dovedi exactă, traficanții de droguri ar fi îndeplinit doar rolul de „tehnicieni". Ancheta întreprinsă de DEA nu i-a stânjenit în mod direct. Nici nu le pasă că unii dintre politicienii mexicani importanți au fost compromiși. Vor mai găsi destui care să poată fi cumpărați... Ba mai mult, această anchetă s-ar dovedi explozivă la cel mai înalt nivel al PRI[1]...

– De ce?

– Închipuiți-vă că depune pe biroul președintelui Clinton un raport amănunțit care dovedește înțelegerea secretă dintre marile carteluri ale drogurilor din Mexic și cei mai înalți funcționari ai statului. Președintele nostru își va face datoria și îl va trimite noului președinte al Mexicului, Zedillo, venit la putere din decembrie 1994. La rândul lui, acesta se va vedea obligat să acționeze de frica represaliilor americanilor, adică va tăia toate crengile putrede...

Roy Bean râse sec și reluă:

– Mai bine-zis, nu va rămâne decât trunchiul... dacă va mai rămâne și acesta! Din câte știm, *Dinozaurii*, adică ramura conservatoare a PRI, sunt întru totul legați de traficanții de droguri... Tot ei sunt aceia care fac să putrezească diferitele poliții mexicane care devin la rândul lor un fel de auxiliari ai cartelurilor. Doriți să vă dau un exemplu? În urmă cu câteva luni, DEA a aflat că un avion Caravelle încărcat cu opt tone de cocaină pură a aterizat pe un teren părăsit în apropiere de Guadalajara. Ea a anunțat imediat autoritățile mexicane. Acestea au venit în așa mare grabă, că au mai găsit la bord doar cinci kilograme de cocaină! Restul fusese evacuat sub protecția poliției federale, însărcinată tocmai cu reprimarea traficului de droguri...

„Alături de Mexic, Thailanda era democrația întruchipată", se gândi Malko surprins. Roy Bean se grăbi să adauge:

– Sunt sute de exemple ca acesta. DEA estimează că, în zece ani, traficul cu droguri a adus diferitelor carteluri mexicane care își împart granița, nici mai mult, nici mai puțin de TREI MILIARDE DE DOLARI! Bani nu glumă, ca să cumpere conștiințe cu un pesos care s-a devalorizat în șase luni cu

---

[1] *Partidul Revoluționar Instituțional, venit la putere în Mexic încă din 1929 (n.a.)*

șaptezeci la sută! Mexicul nu e departe de Columbia. Știați că noul președinte de acolo, Samper, a fost ales într-adevăr datorită banilor câștigați cu traficul de droguri? Nu putem spune că nu este și cazul președintelui mexican, Zedillo. În curând, traficanții de droguri vor controla toate structurile statului dictându-le șefilor politici ce au de făcut.

– Așadar, încheie Malko, convingerea dumneavoastră este că atentatul din Oklahoma City a fost comandat de polițiile mexicane?

– De anumiți șefi aflați la putere, îl corectă americanul. Da, și nu sunt singura persoană care crede acest lucru. Doar dacă...

Lăsă fraza neterminată.

– Doar dacă?...

– Este peste puterile noastre să acuzăm fără să avem probe.

– Nici dumneavoastră nu aveți?

– Încă nu.

– Cu toate că ați desfășurat agenți din *Task Force*?

– Da. Nici nu vă închipuiți cu ce greutăți ne-am confruntat... Anchetele noastre au ajuns până în sudul graniței. Iar aici, ni s-a înfundat... DEA și FBI nu pot opera pe teritoriul mexican decât cu aprobarea autorităților locale, iar ele le pun bețe în roate. Polițiștii le dau imediat de știre traficanților de droguri. Acum trei luni, un agent al DEA în misiune la El Paso a găsit în camera lui capul informatorului cu care trebuia să se întâlnească în secret... Vă mai amintiți de afacerea Kiki Camarena din 1985? Agentul din DEA care a fost răpit, torturat cu bestialitate și apoi asasinat în apropiere de Guadalajara? DEA l-a identificat pe principalul vinovat cu ajutorul mărturiilor: un șef din *Poliția Federală* a statului... Mexicanii n-au zis nici pâs. Astfel că lucrurile nu aveau cum să avanseze repede cu greutățile acestea și cu reaua-voință manifestată de Casa Albă.

– Cum de s-a schimbat situația? întrebă Malko după ce își înmuie buzele în cafeaua infectă.

– Din cauza celor șaizeci și șapte de morți americani, lăsă să-i scape Roy Bean. În Columbia și în Mexic, traficanții au folosit mereu vehiculele-capcană.

Roy Bean își aprinse o țigară *Lucky Strike* cu bricheta Zippo oferită de CIA. Toate agențiile federale, toate unitățile militare, toate navele de război utilizau aceste brichete decorate cu sigla lor. O tradiție necostisitoare, având în vedere că Zippo aveau garanție pe viață chiar de la apariția lor, în 1932.

– Vă înțeleg neputința, zise Malko politicos, dar nu văd în ce ar putea consta ajutorul meu, de vreme ce aveți deja două sute de profesioniști pe teren.

Roy Bean se aplecă peste masă.

– Nu se află pe terenul *potrivit*, îl linguși el. Ancheta trebuie continuată în Mexic.

– După descrierea făcută de dumneavoastră, nu este prea evident, observă Malko. Mi-ați reținut deja un loc de veci la Arlington?

Roy Bean zâmbi alungând fumul țigării cu mâna.

– Nu vreau să vă trimit la un masacru. Noi și *Company* avem unele avantaje față de DEA și de FBI. Mai întâi că nu trebuie să cerem permisiunea nimănui ca să operăm în Mexic sau în altă parte, mai ales când ne bazăm pe o persoană ca dumneavoastră. Dacă sunteți de acord cu propunerea mea, eu voi fi singurul om care știe acest lucru și nu veți depinde de nimeni.

– Nici FBI, nici DEA nu vor fi la curent? se miră Malko.

Americanul ridică ochii la cer.

– Nici vorbă! Pun prea mare accent pe partea administrativă. Dacă o liotă de oameni ar ști, acest lucru ar ajunge imediat la urechile traficanților de droguri.

– Ce așteptați de la mine?

Roy Bean își plimbă privirea prin salonul gol, ca și cum traficanții s-ar fi ascuns pe sub mese.

– Cam de vreo săptămână am un mic avantaj față de omologii mei din DEA și de la FBI, zise el cu voce șoptită.

– Adică?

– Malko, rosti Roy Bean, vă cunosc de multă vreme și am încredere absolută în dumneavoastră, însă nu vreau să vă dezvălui ce știu, decât dacă acceptați...

– Ce să accept?

Americanul se jucă cu capacul brichetei și zise:

– Să vă duceți dincolo de graniță și să întreprindeți o anchetă cu elementele pe care vi le dau eu, dar să îmi dați socoteală numai mie. În privința misiunii și a dumneavoastră, am acordul total al lui John Deutch. Pur și simplu este vorba de a arăta Congresului că *Agenția* nu este așa de rea pe cât se spune. (Vorbi mai încet, adăugând cu glasul tremurând de emoție.) Știți că anumitor persoane le-ar conveni de minune ca *Agenția* să fuzioneze cu FBI...

Perspectiva unei asemenea orori îi dădea fiori pe șira spinării. Malko zâmbi în sinea lui. Între agențiile federale s-a dat întotdeauna o luptă pe viață și pe moarte. Agenția care deținea o informație *importantă* avea tendința s-o păstreze numai pentru ea. În rest, erau numai gogoși.

– Acesta este motivul întâlnirii noastre secrete?

Roy Bean înclină capul în semn de aprobare.

– *Right* ![1] Dacă v-aș fi primit în biroul meu de la Langley, ar fi trebuit să dau socoteală celor din *Task Force.* Acesta este jocul. Aici este vorba de o întâlnire între prieteni. Dacă totul se desfășoară bine, nu veți apărea NICIODATĂ în rapoartele acestei afaceri. În schimb, veți fi recompensat fără probleme.

Divizia Operațiuni controla tot timpul fondurile secrete ale CIA.

Malko începea să fie intrigat. Roy Bean nu era nici mitoman, nici farsor, ci un adevărat profesionist viclean care juca „după metoda personală", cum se întâmplă deseori în astfel de cazuri.

– Mi-au plăcut întotdeauna *mariachis,* zise Malko zâmbind. Accept să lucrez pentru dumneata.

Roy Bean râse din toată inima.

– Este cea mai bună veste din acest week-end! exclamă el, vizibil ușurat. Acum vom intra în detaliile operaționale. Haideți!

Lăsă un bacșiș gras și îl trase pe Malko spre peluza pustie ce se găsea exact deasupra autostrăzii 123 cu pădurea ce înconjura Mac Lean. Când ajunseră la țară, unde erau absolut izolați, americanul se așeză pe o bancă la soare și îl întrebă pe Malko:

– Vă mai aduceți aminte de asasinarea lui Luis Donaldo Colosio?

– Candidatul la președinția mexicană?

– Exact. A fost împușcat anul trecut la Tijuana în timpul unui miting politic, în mijlocul mulțimii, de doi ucigași. Unul dintre ei, Mario Aburto, a fost arestat imediat, iar arma a fost confiscată de poliția municipală din Tijuana. Era un Browning de nouă milimetri nou-nouț, cu un încărcător cu paisprezece gloanțe. Datorită legăturilor mele, atunci am reușit să aflu seria armei înainte ca ea să dispară ca din senin. Ne-ar interesa cine

---

[1] *Exact (n.a.)*

a dorit moartea lui Colosio. Cu ajutorul celor de la FBI, am descoperit proveniența pistolului. A fost cumpărat în Texas, la Corpus Christi, de un cetățean american pe nume John Doe, născut în Arizona. Un *drifter*[1] fără domiciliu stabil, locuind când în moteluri, când în *trailers park*-urile dintre California, Arizona și Texas. A luptat alături de *Beretele Verzi*, are treizeci și unu de ani, este necăsătorit. Era căutat în California pentru contrabandă cu arme și bănuit că ar fi vândut bandelor din Tijuana vreo douăsprezece AK 47 ascunse într-un magazin de arme din Los Angeles cu ocazia unui jaf. FBI a emis din nou un mandat de arestare pe numele lui, fără să dispună de o fotografie recentă, apoi toată lumea a uitat de afacere... Asemenea cazuri apar cu sutele într-o săptămână. Armele sunt mult mai ieftine și mai ușor de procurat aici decât în Mexic.

Malko își amintea că asasinarea lui Luis Donaldo Colosio, succesorul desemnat al fostului președinte Salinas, în martie 1984, a făcut mare vâlvă printre politicienii mexicani.

– Traficanții de droguri l-au asasinat pe Colosio? îl întrebă el. Au procedat la fel și în Columbia cu un candidat care s-a declarat împotriva lor...

Roy Bean îi zâmbi aprobator.

– Văd că îi cunoașteți pe clasici! Colosio a fost asasinat din ordinul Cartelului din Tijuana.

Șefii acestuia, frații Arrellano, credeau că, odată ales, Colosio va favoriza Cartelul de la Sinaloa, cel mai aprig dușman al lor...

Malko era edificat. Mexicul era clar o țară de viitor...

– Există vreo legătură între omorul lui Colosio și afacerea din Oklahoma City? întrebă Malko.

Roy Bean zâmbi în barbă.

– Ajung și aici. Luni de zile, numele lui John Doe a zăcut în dosarele noastre și în cele de la FBI. Credeam că până la urmă va fi arestat și ne va spune cui i-a vândut Browning-ul. Lucru care, probabil, nu ar fi dus la nimic... Deodată, acum o săptămână, l-am descoperit iarăși pe John Doe... Mai degrabă, am dat de urma lui. Primăvara trecută stătuse în camera vecină cu cea a lui Timothy Mac Veigh într-un motel din Junction City, sub adevăratul său nume. FBI a comparat amprentele găsite în camera lui cu cele din dosarul militar. *Identificarea a fost pozitivă.*

---

[1] *Marginalizat (n.a.)*

– Deci John Doe reprezintă veriga lipsă dintre Timothy Mac Veigh și traficanți, conchise Malko. Acum aveți și legătura.

– Așa este!

Americanul jubila... Se ridică, fiindcă era prea nervos ca să stea jos, iar Malko îl întrebă:

– Și cei de la FBI dețin această informație?

– *Of course!* Nu sunt ei prea șmecheri, dar știu să folosească un computer. De opt zile, îl caută pe John Doe ca disperații prin toate statele. Discret, dar fără succes. Nu trebuie să-l pună în gardă.

Bucuria din ochii jucăuși nu-i dădea pace și izbucni:

– Am un mic *edge*[1] față de FBI și de DEA, zise el cu voce tremurătoare. Eu știu unde se află John Doe. Iar dumneavoastră veți merge să-l aduceți.

* * *

De bucurie, stropea cu salivă când vorbea. Imediat, scoase pachetul de *Lucky Strike*, bricheta Zippo cu sigla CIA și aprinse încă una. Conversația părea neadecvată în această superbă după-amiază de vară. Malko nu se putu abține să nu facă o observație logică:

– Se află în Mexic?

– Da, în închisoare, zise Roy Bean dând fumul afară cu voluptate.

Lucrurile se complicau, însă americanul se grăbi să adauge:

– O să-l scoatem de acolo!

– Cum?

– Este foarte simplu. M-am interesat. Poate fi eliberat pe o cauțiune în valoare de o mie de dolari. A intrat la zdup pentru nimica toată: o altercație cu un polițist mexican care a găsit în mașina lui un pistol încărcat. Un cetățean mexican ar fi scăpat doar cu o sută de pesos. Fiind american, adică un *gringo*, speră să stoarcă de la el mult mai mult.

– Își va pune unele întrebări, ripostă Malko.

– Absolut nici una! Avocatul este prieten cu mine și nu va

[1] *Avantaj (n.a.)*

scoate o vorbă. John Doe va crede că prietenii lui, traficanții, l-au eliberat.

– Dar nu va întârzia să afle adevărul...

Râzând, Roy Bean îi spuse:

– Va fi prea târziu, căci, la ieșirea din închisoare, DUMNEAVOASTRĂ veți fi prezent cu câteva *dădace* de la *Company*. Va trebui doar să-l îmbarcăm clandestin și să-l trecem granița.

– Asta seamănă grozav de tare cu o răpire, observă Malko.

– Nu ar fi prima! În 1988, Curtea Supremă de Justiție a autorizat răpirea mai multor suspecți dintr-o țară străină. Această lege a servit și în 1990: DEA a ajutat la ridicarea unui medic mexican, pe nume Humberto Alvarez Mechain, vinovat că participase la interogatoriul lui Kiki Camarena.

– Asta este legea americană, observă Malko mai în glumă, mai în serios...

Roy Bean îi aruncă o privire mustrătoare.

– *Mexicans suck !*[1] Doar n-o să le cerem părerea. N-o vom face nici cu FBI-ul care îl caută pe John Doe în Texas...

– Sunteți singurul om care știe unde se află?

– Singurul, se împăună Roy Bean.

– Cum de ați obținut această informație?

– Ani de-a rândul l-am *hrănit* pe un informator din *Poliția Federală* mexicană. Îl cheamă Eduardo Bosque. O investiție de aur, ce-i drept. Acum doi ani, traficanții l-au dibuit. Pentru el a fost groaznic. A fost obligat să fugă în Statele Unite. Oficial, trăiește acolo ca ziarist, însă, în realitate, și-a păstrat legăturile. El mi-l-a găsit pe John Doe aproape din întâmplare. Vă va oferi toate amănuntele. Am aranjat o întâlnire cu el în seara asta.

– Veniți și dumneavoastră?

– Firește că nu! Vă va furniza informații despre latura mexicană a operațiunii noastre. Ne vom întâlni din nou mâine ca să punem la punct și restul. Și, cu voia Domnului, totul se va rezolva în câteva zile.

„Numai de nu și-ar băga dracul coada", se gândi Malko.

– Mai spuneți-mi câte ceva despre Eduardo Bosque, îi ceru Malko. După câte mi-ați povestit, vă încredeți într-un mexican?

Roy Bean zâmbi cu tristețe.

---

[1] *Mexicanii sunt niște căcăcioși (n.a.)*

– Nu este un mexican oarecare! Atâția ani am putut să-mi dau seama de eficacitatea și de integritatea lui. Are numele de cod *„the Owl"*[1], și veți vedea de ce. Nu ne-a trădat niciodată. Nici chiar atunci când a fost obligat să vină aici nu s-a dat la fund. Cu toate acestea, am fost obligați să-l scoatem din țară asumându-ne niște riscuri legale serioase. A avut loc și un schimb de focuri între membrii Poliției Federale mexicane, aservită traficanților de droguri, și agenții noștri. Au fost patru morți... Cartelul de la Tijuana a pus pe capul lui un preț de un milion de dolari, cu precizarea că se mulțumesc doar cu capul. Era de ajuns să se telefoneze la un număr din Tijuana și să se facă unica mențiune: „Voi aduce capul lui Eduardo Bosque".

– Unde locuiește?

– Pe undeva prin Alexandria. Sub un alt nume, bineînțeles, cu pașaport fals pentru altă țară latino-americană. În afară de noi doi, nimeni altcineva nu știe cine este cu adevărat. Are în permanență la el un telefon celular blocat pe un anumit număr. În caz că se ivește vreo problemă, apasă pe tasta *on* și declanșează un semnal de alarmă într-una din casele noastre sigure. În zece minute, oamenii noștri de pe teren ajung acolo. Este un soi de *around the clock watch*[2].

– Mai poate încă să vă fie de folos?

– Și încă cum! Dă multe telefoane. Și-a păstrat mulți prieteni în Mexic. Un fel de franc-masonerie care dorește să smulgă țara de sub tutela traficanților de droguri. S-au adunat polițiști, ziariști, magistrați. Și ei trebuie să fie foarte atenți. De îndată ce obțin o informație, i-o transmit lui. Cred că nici DEA nu are un informator de talia *Bufniței*. Se mulțumesc să recruteze curcani mexicani corupți plătindu-le de trei ori mai mult suma încasată de la traficanți. În general, tipi ca aceștia sug din două părți...

– Ce vreți să obțineți de la John Doe?

– O mărturie de importanță capitală. Este singurul în măsură să certifice în fața unui tribunal că traficanții au fost cei care au comandat masacrul din Oklahoma City. Riscând

---

[1] *Bufnița (n.a.)*

[2] *Protecție asigurată douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru (n.a.)*

pedeapsă cu moartea, în final va fi de acord. Prin intermediul lui, vom putea să reconstituim întregul complot.

– Nu ştiţi ce rol are el în această afacere.

– Este adevărat, dar cred că el a furnizat explozibilul şi l-a convins pe Mac Veigh să conducă vehiculul şi, mai ales, că EL ştie cine l-a plătit pentru asta. Cu elemente de aşemenea calibru, guvernul mexican va fi obligat să întreprindă ceva sub presiunea Casei Albe. Opinia publică de la noi nu va accepta nici în ruptul capului lipsa oricărei reacţii din partea Casei Albe. Or, campania lui Clinton pentru realegerea sa va începe peste şase luni... Vedeţi, miza este enormă...

– Aşa este, recunoscu Malko. Dar asta depăşeşte şubredele mele puteri.

– *Do not pull my leg !*[1] zise Roy Bean surâzând. Mai cunosc eu nişte cazuri când v-au trimis direct în iad, dar v-aţi întors întotdeauna... De aceea m-am gândit la dumneavoastră. Ştiu că este periculos. În Mexic nu prea există lege, şi nici nu prea poţi apela la poliţie. Iar adevăratul şef al cartelurilor nu este altcineva decât partidul aflat la putere: PRI...

– Să fie oare încă un iad pe care mi-l oferiţi? se lansă Malko. Nu vom afla decât după ce vom vedea dacă am avut noroc...

Roy Bean nu mai zâmbea.

– Probabil, admise el. În acest caz, mi-aş dori tare mult să aveţi noroc. Dar nu pot să nu vă trimit acolo. Dumnezeu să vă aibă în paza Lui.

S-ar zice că era un predicator. Avea un aer sincer şi grav. Deodată pufăi şi puse degetul pe *Washington Post* care ieşea din buzunarul lui Malko.

– Puteţi să-mi împrumutaţi şi mie ziarul un pic?

Se cufundă în lectura paginilor cu programele spectacolelor.

– Trebuie s-o duc pe nevastă-mea să vadă *Madison County*, îi explică el. Nu ştiu când începe spectacolul. Mulţumesc. Vă voi suna mâine dimineaţă la *Willard*.

Merseră amândoi în parcare, unde rămăseseră doar două vehicule: maşina închiriată de Malko şi un modest Chevrolet alb. În timp ce încălzea motorul ca să pornească mai repede aparatul de climatizare, Malko se întreba dacă va mai revedea

---

[1] *Nu forţa nota! (n.t.)*

vreodată castelul din Liezen și pe Alexandra. De-abia avusese timp să-și revină din emoțiile prin care trecuse la Istanbul[1], cu senzația amară că misiunea lui de dinainte nu făcuse altceva decât să-i poarte destinul în fosta Iugoslavie. Dar, în fond, așa e viața. Munca lui de șef de misiune era un fel de pânză a Penelopei pe care trebuia s-o țească și s-o rețească la nesfârșit, până când, în final, se destrăma.

Nimic nu fugea mai iute decât un glonț tras dintr-un Magnum 357, așa îi spusese odinioară un agent lucid.

---

[1] *Aluzie la SAS nr.119, Le Cartel de Sébastopol (Cartelul de la Sevastopol) n.a.*

Capitolul III

– Pe Maria-Luisa, soția mea, au omorât-o din bătaie, ca pe un câine, pe terenul viran din Colonia Libertad, în Tijuana. Au lovit-o atât de tare, încât, atunci când au găsit-o polițiștii, avea gura plină de excremente... Au sărit cu picioarele pe burta ei. Dar, mai înainte, au forțat-o să se ducă la bancă și să scoată toate economiile noastre, amenințând-o că ne omoară cei doi copii pe care i-au răpit o dată cu ea. A făcut-o ca să-i salveze. Cu toate astea, i-au omorât și pe ei. Luis avea șapte ani și Dolorès, cinci. Cunoașteți Tijuana, *señor*?

– Puțin, răspunse Malko.

– Vedeți canalul care traversează orașul de la est la vest? I-au aruncat pe amândoi acolo de pe podul din prelungirea bulevardului Lazaro Cardenas. Era anotimpul secetos, iar în canal apa nu era adâncă. Oricum erau prea mici și nu știau să înoate... După aceea, nenorociții au petrecut până în zori la *Rodeo de Medianoche,* cu banii mei.

Tăcu. Brusc, Malko își dădu seama că, din cauza zarvei unora dintre clienții care țipau cât îi ținea gura, Eduardo Bosque era nevoit să urle ca să-și povestească grozăviile. Sâmbăta seara, *Old Ebbit Grill,* care se afla la doi pași de Casa Albă, era plină ochi de lume. Era unul dintre puținele localuri la modă deschise sâmbăta, aflat chiar în centrul Washingtonului.

Capitala se golea începând cu cinci după-amiaza, iar funcționarii de la Casa Albă, se retrăgeau împreună cu familiile în Virginia sau în Maryland. Aici se găsea o mulțime veselă și amestecată de studenți și de *lawyers*[1], precum și o groază de femei singure în căutare de parteneri. Nu aveai unde să arunci

[1] *Avocați (n.t.)*

un ac în imensul salon dreptunghiular, iar mai bine de o sută de clienţi stăteau la barul lung, bând zdravăn şi sporovăind cu vecinii.

Malko avea întâlnire la *Oyster Bar,* al doilea salon. Şi acesta era asediat în egală măsură de o haită însetată şi flămândă. Dar se putea mânca şi la bar, fără să aştepţi două ore.

Nu-i fusese greu să-l recunoască pe Eduardo Bosque, cocoţat pe un taburet, ascuns de vreo şase tineri care comentau meciul de fotbal pe care-l urmăreau la televizorul suspendat în fundul barului şi de tot atâtea fete care îşi împărţeau farfuriile cu stridii atât de mari, că păreau importate direct de la Cernobîl. Cu ochelarii săi enormi şi rotunzi, cu rame din baga, mexicanul semăna *într-adevăr* cu o bufniţă. Era singurul îmbrăcat într-o haină de vară cu dungi. Zărindu-l pe Malko în oglinda de la bar, se întoarse. Prin deschizătura hainei, Malko observă umbra neagră a crosei unui pistol şi a unui telefon portabil agăţat la centură.

– *Good evening, señor Linge,* îi spuse el cu zâmbetul pe buze. Am sosit şi eu de puţin timp. Ce doriţi să beţi?

În realitate, ajunsese cam de vreo oră, intrând şi ieşind de mai multe ori, analizând oamenii şi încercând să-i repereze pe eventualii suspecţi. De fiecare dată când avea întâlnire într-un loc public, proceda la fel.

– O votcă, ceru Malko.

Eduardo Bosque îl chemă pe barman şi comandă totodată al doilea pahar de *Defender.*

Încet, încet, cei doi reuşiră să se distanţeze puţin de grupurile care îi înconjurau, şi chiar să facă rost de câte un scaun pentru fiecare, ceea ce constituia un adevărat lux. În ciuda decalajului de fus orar, Malko era lihnit de foame. Au comandat nişte *blue point* şi nişte *prime ribs,* apoi au schimbat câteva cuvinte fără importanţă.

Eduardo Bosque vorbea bine englezeşte cu un accent impecabil. Malko îi surprinse de câteva ori privirea în oglinda mare de pe perete care îi sfredelea pe nou-veniţii în bar. De când ajunsese, îi remarcase şi tremurul uşor al mâinilor. După al treilea pahar de *Defender,* aproape că nu îi mai tremurau şi reuşi să înceapă să mănânce din *blue point* cu gesturi ferme. Malko se mai afla încă sub efectul poveştii sale. Aparent, mexicanul o derula noapte şi zi, ca pe un film de groază. Însă ticul care îi ridica întruna colţul stâng al gurii nu încetase.

– Cine sunt oamenii care v-au masacrat familia?

Mexicanul nu mai avu timp să răspundă. Blonda care stătea alături de Malko se întoarse spre el cu mâna întinsă.

– *Hi !* Eu sunt Jennifer. Vreau să vă cer o părere. Prietena mea crede că avortul ar trebui să fie interzis, dar eu nu sunt de acord... Ce spuneți?

Asta mai lipsea... Însă Jennifer avea niște ochi verzi tulburători cu o privire cutezătoare și niște picioare lungi, bronzate care se iveau dintr-un șort foarte strâns pe ea.

– Mai repede aș împărtăși părerea dumneavoastră, zise Malko. Vorbim mai târziu puțin, văd că vine friptura, de acord?

– *Sure* ! se învoi Jennifer bucuroasă. Nu sunteți american?

– Nimic nu vă scapă, îi spuse Malko surâzând. Sunt din Austria, știți, patria valsului...

– Vai, ce romantic !

Ea se întoarse și reluă conversația aprinsă cu prietena ei. Cele două farfurii fuseseră aduse deja, însă Eduardo nu se atinse de friptura lui, ci se aplecă înspre Malko.

– Ramon Arrellano a dat ordin să-mi fie masacrată familia când am reușit să scap de ei. Este *enforcer*[1] al Cartelului din Tijuana, cel mai crunt dintre frații Arrellano. Dar nu își murdărește el mâinile niciodată. Cel care a comis aceste crime atroce se numește Manuelo El Mazel. I se mai spune și „El Coyote". Este executantul șef al cartelului. Și el vine din Sinaloa; ucide cu cruzime și cu sânge rece. Blestema-l-ar Dumnezeu! Era cu niște *malos chicos,*[2] niște derbedei de puștani recrutați de dincolo de graniță, în Barrio Logan din San Diego. Sunt foarte mândri că lucrează pentru cartel...

– Nu vreți să vă răzbunați?

Eduardo Bosque rămase cu cuțitul în aer. Tonul discuțiilor mai scăzuse un pic și acum puteau vorbi aproape normal.

– Dar mă răzbun, *señor* Linge! Fac tot ce pot ca să-i distrug pe criminalii ăștia. Fiecare lovitură adusă lor mă face să-mi uit durerea. Nu voi abandona niciodată lupta, iar ei știu acest lucru. Mă voi bate până la ultima suflare. Mă gândesc că, acolo unde sunt, Maria-Luisa, Luis și Dolorès se simt puțin mai

---

[1] *Șeful de poliție (n.a.)*
[2] *Băieți răi (n.t.)*

bine. În schimb, dacă îmi veți aduce capul lui „El Coyote", voi rămâne prietenul dumneavoastră pe viață.

Vocea se frânse și începură din nou să mănânce. Era o căldură sufocantă, deși aerul condiționat funcționa. Eduardo bea ca un însetat, iar barmanul lăsă în final sticla de *Defender* lângă el. Mexicanul mânca repede. Apoi împinse la o parte farfuria și zise:

– Nu vreau să rămân prea mult timp. Nu se știe niciodată. Sper ca DEA să nu fi aflat de prezența dumneavoastră la Washington...

– DEA, de ce?

El vorbea despre agenția antidrog din Statele Unite ca și cum ar fi un adversar. Răspunse zâmbindu-i cu tristețe:

– Am descoperit că, la Tijuana, cartelul dispune de un sistem sofisticat de ascultare, ajutat și de numeroase calculatoare. Ascultă *toate* convorbirile agenților din DEA, de-a lungul frontierei. Chiar și pe acelea de la telefoanele celulare. Calculatoarele sunt dotate și activate de cuvinte-cheie, adică de niște coduri. De aceea reușesc să asculte la distanțe foarte mari. Iar DEA nu are aprobare ca să-și codifice convorbirile.

Se aplecă și îl prinse pe Malko de braț.

– Când veți ajunge acolo, nu vă apropiați *deloc* de oamenii din DEA, nici de polițiștii federali, nici de *procurorul general al republicii.* Traficanții de droguri sunt ca la ei acasă. Nu vorbiți decât cu persoanele desemnate de mine.

– Vă ascult, zise Malko. Unde este John Doe?

– În închisoarea din Mexicali. Pentru deținere de arme. Vă dau numele unui avocat de încredere. Va fi de ajuns să plătim cauțiunea de o mie de dolari ca să-l elibereze. Pe urmă, intrați dumneavoastră în joc. Cu ajutorul prietenei mele Guadalupe Spinoza, veți afla la ce oră va ieși.

– Cum de ați știut că este acolo?

Eduardo Bosque avu un surâs firav.

– Domnul Roy Bean mi-a cerut să îl găsesc. Știam că poate fi într-unul din orașele de la graniță. Am dat niște telefoane și am aflat că un *gringo* era la zdup în Mexicali. Și nu se găsesc mulți în asemenea situație. După aceea, am obținut mai multe amănunte. Motivul, însă, constituie un alt detaliu interesant. Acest *gringo* primise în închisoare mai multe vizite ale unei mexicane pe nume Exaltación Garcia, una dintre cele mai frumoase femei care are legături cu Cartelul din Tijuana.

Trece deseori cocaină peste graniță... Întâmplător, mai este și amanta unuia dintre oamenii cei mai puternici din Mexic, Gustavo Ortuzar, fost ministru al industriilor și om de afaceri care locuiește în Tijuana. Este sprijinul politic cel mai important al fraților Arrellano.

– Unde se află fata?

– Cred că la Mexicali. Sau la Tijuana.

– Asta e tot?

– Nu. V-am pomenit de asemenea și numele unui prieten sigur, Armando Guzman. Conduce Poliția federală din Baja California. Are biroul la Tijuana, însă are putere și la Mexicali. Totuși, nu apelați la el decât în ultimă instanță. Dar cred că nu va fi nevoie. Dacă doriți să vă întâlniți cu el, sunați la numărul pe care vi l-am scris. Spuneți-i că sunteți ziarist străin, că faceți o anchetă în legătură cu traficanții de droguri și că un prieten mexican, Rodrigo Lopez, v-a dat numele lui.

– Cine este?

– Un ziarist care lucrează la *El Diario,* prieten cu traficanții. Asta nu-i va neliniști.

– Îl supraveghează?

– Bineînțeles, zise el cu un zâmbet obosit. Secretara, subalternii, șoferul, sunt cu *toții* trecuți pe statele de plată ale cartelului fraților Arrellano.

– Trag nădejde că sejurul meu în Mexic nu se va prelungi mai mult de câteva ore, observă Malko. Așadar...

Eduardo Bosque îl întrerupse întinzându-i un plic sigilat.

– *¿Quien sabe?* Aici aveți toate informațiile necesare. Acum vă las, căci nu-mi place să mă culc târziu.

– Pot să vă telefonez? îl întrebă Malko.

– Nu. Eu nu dau numărul nimănui. Ia gândiți-vă că vă prind traficanții. Vă vor tortura până o să muriți ca să obțină numărul. Treceți pe la domnul Roy Bean.

Se strecură printre clienți și dispăru. Malko se întreba cum putea Eduardo Bosque să doarmă liniștit. Golise pe trei sferturi sticla de coniac... Era clar că nu trăia decât să se răzbune, ascuns într-o hrubă ca un șobolan încolțit, susținut doar de ura lui.

Malko nu rămase singur de câteva secunde, că blonda Jennifer îl și luă la rost.

– Prietenul dumneavoastră a plecat? Veniți să beți ceva împreună cu noi...

El se întoarse. Judecând după lucirea din ochii ei sticloși, nici nu băuse prea mult...

– Ce doriți să beți? întrebă el.

– Un „Original Margarita".

Era la ordinea zilei... Malko dădu comanda barmanului, precizând și amestecul de Cointreau și tequila.

* * *

Jennifer se zgribuli în aerul răcoros al nopții, când ajunse pe trotuarul din fața barului *Old Ebbit Grill,* apoi izbucni într-un hohot de râs ascuțit.

– Nu pot să conduc în starea asta ! Vă supărați dacă mă conduceți? Locuiesc în Georgetown. O să vin mâine să-mi iau mașina.

Se sprijinea de Malko cu toată greutatea, având ochii strălucitori și mersul nesigur. Ultimele trei pahare de „Original Margarita" fuseseră piatra ei de încercare. Malko aflase totul despre ea. Că lucra la o mare firmă de avocatură, că se plictisea de moarte acolo și își căuta o slujbă în turism ca să călătorească. Rupsese logodna cu un bancher, familia ei locuia la Philadelphia, iar colega de cameră se dusese cu prietenul la New York ...

Malko o conduse la mașina parcată pe G Street, dar nu era sigur că se va putea ține pe picioare până acolo.

– Este în Olive, paralelă cu M Street, zise ea. La numărul 34.

Centrul orașului era aproape pustiu. A doua jumătate a străzii M mai era încă circulată datorită magazinelor cu țoale și restaurantelor „etnice". Jennifer moțăia cu capul pe umărul lui. Se opri în fața locuinței, o micuță *brown-house.* Coborâră amândoi, iar ea se agăță de brațul lui.

– Haideți să mai bem un păhărel. Ați fost extrem de drăguț că m-ați condus.

În starea în care se afla, încă un pahar ar fi făcut-o să cadă în comă. Îi fu greu să nimerească yala. Numai ce intrară în apartamentul cu două camere, că sughiță și îi aruncă lui Malko:

– Vă rog, așezați-vă, vin și eu numaidecât!

Cât îi luă să se așeze pe sofa, ea și intră în baie. Camera era împânzită cu reviste de călătorie. Pe perete era un poster ce reprezenta un avion Concorde aparținând companiei Air France gata de decolare, iar peste el, prins cu o piuneză, un

articol decupat dintr-un ziar recent relatând despre un supersonic al aceleiași companii care tocmai bătuse recordul mondial înconjurând globul pământesc în treizeci și șase de ore, având la bord câțiva dintre miliardarii americani. Malko așteptă mai bine de un sfert de oră auzind zgomotul dușului, apoi Jennifer își făcu apariția machiată din nou, mult mai proaspătă, cu o fâșie de pânză înnodată deasupra sânilor care lăsa să se vadă mare parte din trupul ei și se tolăni alături de el oftând:

– *My God, I was really feeling terrible...* [1] Oare ce credeți despre mine?

– Că ați băut prea multă tequila, zise simplu Malko. Dar nu-i nimic. Cred că ar fi mai bine să nu mai beți. Vă las să vă odihniți.

– *No way !* i-o tăie Jennifer. Promit că n-o să mai beau.

Cu o mișcare leneșă, își încolăci brațele în jurul gâtului lui Malko, îi strivi buzele cu gura ei și își strecură înăuntru limba mirosind încă a tequila și a Cointreau. Prin mătasea ușoară îi simțea căldura trupului și sfârcurile care apăsau haina din alpaca. Pe dedesubt, nu purta absolut nimic.

Jennifer se îndepărtă de el veselă și provocatoare.

– *I have never make love with an Austrian... If I want a job in the travel business, I have to be familiar with foreign stuff ...* [2]

Mâinile ei trebăluiau deja la cămașa lui Malko. Termină foarte repede. Fâșia de mătase alunecă, dând la iveală sânii ascuțiți. Când Malko îi atinse pe rând cu buzele, ea suspină de plăcere.

– *Oh my God ! It's so good.*

Cu conștiința că înfăptuiește un adevărat act de cultură, Malko își dădu toată silința să arate cât de talentat era. Când atinse pântecele lui Jennifer, ea se arcui mai întâi, încercă să-l respingă fără vlagă, apoi se lăsă în voia lui cu suspine care se transformară în țipete ascuțite. Coapsele avură ușoara tendință de a se strânge, abdomenul veni singur în întâmpinarea buzelor lui care răspândeau atâta plăcere înlăuntrul ei, apoi se lăsă pe spate implorându-l:

---

[1] *Doamne, mi-a fost îngrozitor de rău (n.a.)*

[2] *N-am mai făcut niciodată dragoste cu un austriac. Dacă vreau să lucrez în domeniul turismului, trebuie să mă obișnuiesc cu felul de a fi al străinilor (n.a.)*

– *Oh, please, fuck me! Now.*

Malko se adânci cu blândețe în sexul inundat al tinerei femei, smulgându-i o rugăminte înfocată. Când o avu cu totul, el îi depărtă coapsele ca s-o pătrundă cât mai adânc. Apoi o iubi pe îndelete, cu mișcări circulare și regulate. Cu gura lipită de a lui, cu brațele încolăcite pe după gât, cu picioarele strânse în jurul coapselor, Jennifer tresărea sub mișcările violente care o țintuiau de sofa.

Malko era atât de răbdător, încât așteptă cel de-al doilea orgasm, apoi se răspândi în ea.

Unghiile tinerei femei se înfipseră în spatele bărbatului și slobozi un suspin strangulat.

– *Oh, my God ! You are so strong ...*

Nu mai voia să-i dea drumul. În mod cert, prima parte a programului o emoționase profund...

Când își mai trase sufletul, zise oftând:

– *It's wonderful ! I am so fed up with the horny-well-hung studs who fuck you like in the gym'.* (Ea îl sărută.) *You really know how to talk to a woman.*[1]

– *Thank you,* zise Malko.

Își merita cu prisosință numele de european. Jennifer își puse din nou fâșia de mătase, cu ochii plini de recunoștință și îl conduse până la ușă, unde îl mai sărută o dată.

– *Take care !*

Ajuns în stradă, își dădu seama că nici măcar nu știe cum o cheamă. Dar și că nu se vor mai întâlni vreodată. Ultima urare - făcută în limbaj tipic american - se potrivea de minune momentului. După această scurtă pauză, se va avânta direct în infern.

* * *

Cu cravata la gât, Roy Bean avea un aer și mai solemn. Împreună cu Malko stătea la o masă în *Café Roma,* la parterul hotelului *Willard.* Directorul adjunct al Diviziei Operațiuni fusese punctual. În timp ce asculta tăcut povestea lui Malko, el comandă un *long drink* pe bază de Gaston de Lagrange VSOP și apă tonică.

---

[1] *Este extraordinar. Sunt sătulă până peste cap de armăsari musculoși care regulează ca și cum ar face sport. Dumneavoastră chiar știți cum să vorbiți cu femeile. (n.a.)*

– Perfect, conchise el. Am găsit bilete la o cursă spre Los Angeles la o agenție americană. De acolo, vă veți duce la El Centro, fiindcă la Calexico nu există aeroport. El Centro se găsește la distanță de o oră față de frontieră. Îndată ce veți ajunge la Mexicali, vă veți instala la *Holiday Inn,* în Crown Plaza. Iată numărul unde veți găsi „dădacele" noastre. Vă așteaptă dincolo de graniță, la Calexico, codul este *Basher.* Dumneavoastră sunteți „Basher 1", iar ei sunt „Basher 2".

– După ce voi afla ziua și ora ieșirii lui John Doe din închisoare, ce voi face?

– V-am spus. Chemați echipa. Asta îi va lua o jumătate de oră. Îndată ce iese din închisoare, îl și îmbarcați. Băieții noștri sunt profesioniști, nu ar trebui să aveți probleme.

– Cum îl voi recunoaște?

– Va fi și avocatul cu dumneavoastră.

– Și după aceea?

– Există două posibilități. Ori îl puneți într-o ladă și treceți granița legal, cu mici riscuri, însă... Sau, cel mai bine ar fi s-o faceți clandestin. La Mexicali, frontiera se întinde pe toată liziera nordică a orașului. Mai întâi dați peste un zid, apoi, la est, de un canal care curge într-un șanț. Locul este folosit adesea de „catârii" care transportă cocaina. Se poate face același lucru și în sens opus. Este cel mai sigur așa. De îndată ce va ajunge pe teritoriu american, îi veți citi drepturile și îl veți duce la El Centro, unde vă așteaptă un avion al *Companiei.* Cum nu putem prevedea ce se va întâmpla, vă mai dau ceva în plus.

Puse pe masă o servietă pe care o împinse spre Malko. Acesta zări mânerul unui pistol automat cu patru încărcătoare fixate cu bandă adezivă.

– Este un Taurus cu calibrul de nouă milimetri, zise cu o voce glacială șeful Diviziei Operațiuni. Când ajungeți la graniță, nu intrați în panică. Pe ruta aceasta, mexicanii nu cotrobăie niciodată prin mașinile americanilor. Dar, în caz că se va întâmpla altminteri, să aveți pregătită o hârtie de o sută de pesos. *No problem, amigo,* încheie el cu un fals accent mexican.

– Să vă audă Dumnezeu! răspunse Malko.

– În cel mai rău caz, vă vom scoate de acolo. Dacă ai dolari, în Mexic nu rămâi mult timp în închisoare, zise Roy Bean.

Termină de băut Gaston de Lagrange și se ridică.

– *Take care !*

În mod cert, așa era obiceiul... Cu servieta ce conținea pistolul Taurus sub braț, Malko ajunse în camera lui. O căldură apăsătoare domnea în centrul orașului strivit de ambuteiajele oribile datorate circulației interzise de pe Pennsylvania Avenue, în zona Casei Albe, de când avusese loc atentatul din Oklahoma City. Drumul era barat de stâlpi din beton și mașini ale poliției.

Malko examină pistolul; era nou-nouț, fără serie, cu gloanțe „ucigătoare de sticleți", cu o putere de penetrație extrem de mare. Într-adevăr, o armă de ucigaș. Dar nu numai atât. Un beculeț roșu clipi pe telefonul său: era mesajul automat. Formă cifra șase.

Auzi vocea lui Eduardo Bosque. „Dețin o informație, îl anunța mexicanul. Frații Arrellano au aflat că John Doe este căutat pentru atentatul din Oklahoma. Dintr-o sursă din DEA. Au o „cârtiță" la San Diego."

Malko închise. Însemna că nu era chiar atât de simplu, cum prevăzuse Roy Bean. După cum conveniseră ei, nu putea să se întâlnească cu el, căci toate convorbirile cu Langley erau înregistrate. Încercă să-și imagineze ce ar face traficanții în cazul acesta: cel mai simplu era să-l lichideze pe John Doe care, dacă ieșea din închisoare, ar fi reprezentat pentru ei un risc sigur. Un amănunt neînsemnat ce adăuga un pic de piper unei misiuni ce începuse sub auspicii bune.

Capitolul IV

Malko semnaliză că face la dreapta pe bulevardul Lopez Mateos ca să se întoarcă în Calle Sur, o stradă îngustă ce cobora spre centrul modern al orașului Mexicali. Pe stânga, era mărginită de case mici și joase, lipite unele de altele care adăposteau birouri de avocatură cu plăcuțe din aramă ce acopereau zidurile ca niște ex-voto.[1] La dreapta, zări o cușcă cu gratii, ca o colivie mare, așezată chiar în fața intrării închisorii. Pe un panou erau afișate orele și zilele de vizită. Mai în spate, se putea vedea un foișor, chiar deasupra zidului de incintă. Alături, erau Palatul de Justiție și sediul Poliției municipale. Mașini negru cu alb ale poliției staționau cam peste tot și arătau jalnic.

Găsi un loc puțin mai jos, într-o parcare de la marginea unui teren viran unde stăteau înșirați mai mulți *changarros*[2]. Imediat ce se dădu jos din Buick, fu întâmpinat de o rafală violentă de vânt, călduță și uscată, care ridica în aer nori de praf gălbui. Vântul acesta bătea zi și noapte, măturând străzile triste, care se întretăiau în unghiuri drepte, ale orașului neted și plin de praf, cu obișnuitele lui arcade mizerabile, cu multe tarabe așezate pe trotuar și cu autobuze ce păreau ieșite din mai multe viroage.

Trecuse granița cu o zi înainte, practic fără să-și dea seama. Cinci ore cât durase zborul de la Washington la Los Angeles, regretase profund confortul oferit de Espace 180 al

---

[1] *Din lat.* ex-voto, *ca urmare a unui legământ. Tablou, obiect sau placă gravată pusă pe pereții unei biserici sau ai altui lăcaș de cult în urma unui legământ sau în amintirea obținerii unui favor (n.t.)*

[2] *Negustori ambulanți (n.a.)*

companiei Air France și sosise în California stors de oboseală. Clasa întâi din transporturile aeriene americane se găsea abia la începuturi în privința condițiilor de zbor. Din partea americanilor nu-l întâmpinase nimeni și, la intrarea în Mexicali, un polițist mexican nepăsător făcea semn tuturor vehiculelor să treacă, fără măcar să arunce o privire... *Holiday Inn* din Crown Plaza se înălța în mijlocul orașului nou, modern și urât, chiar la intersecția bulevardului Los Heros cu Calle Romulo O'Farril. Hotelul era aproape gol. Oare cine mai venea astăzi la Mexicali, orășel de frontieră, construit odinioară de imigranții chinezi, care se întindea de-a lungul graniței ca un imens târg de mașini de ocazie, cu câte un restaurant chinezesc aproape la fiecare colț de stradă? De jur-împrejur, deșertul cu vânturile lui veșnice, golea de tot mințile.

Avea un milion de locuitori, poate un pic mai mult, și nimeni nu știa să facă nimic. În oraș erau mai multe uzine de *maquilladora*, adică de prelucrare a materiilor brute importate din Statele Unite și apoi reimportate fără impozite vamale ce asigurau un trai un pic mai decent ca altădată populației din Mexic...

Malko merse pe jos pe Calle Sur, pe partea stângă. Mai mulți avocați cu figuri avide, precum târfele, pândeau clienții în pragul birourilor.

Se opri în fața biroului cu numărul 100. Pe un panou era scris: *Despacho Juridico - Avogado Spinoza*. Împinse ușa cu geam mat și intră direct într-un birou micuț cu un climatizor zgomotos ce ieșea din perete ca un buboi. O secretară cu ochelari îi adresă un zâmbet comercial strălucitor.

– *Buenos dias, señor. Que puede...*

– Vreau să vorbesc cu *avogado* Spinoza.

– *Como no ! Momentito.*

Dispăru în spatele unei uși capitonate care în multe locuri era jupuită. Apoi ea apăru în cadrul ușii și îl pofti înăuntru.

– *Con permiso, señor.*

Malko pătrunse într-un birou cu pereții plini de diplome ce demonstrau că avocata Guadalupe Spinoza urmase remarcabile cursuri la diferite facultăți din America și din Mexic.

Ea se ridică și îl întâmpină. Avea un breton tăiat drept, ochelari pătrați cu lentile aproape la fel de groase ca ale lui Eduardo Bosque, iar gura cu buze foarte roșii o făcea să iasă în evidență în acest birou auster. Era îmbrăcată cu o bluziță

neagră, opacă și cu niște jeanși de asemenea negri, foarte strânși pe ea. Era un amestec între o femeie de carieră și o târfă.

– Ce doriți, *señor*? îl întrebă ea.

Malko îi întinse hârtia cu cele câteva cuvinte din partea lui Eduardo Bosque pe care le citi la repezeală. După aceea, scoase din geantă o brichetă Zippo îmbrăcată în piele neagră de crocodil și îi dădu foc cu mare grijă.

– Am fost pusă în temă, spuse ea în timp ce se așeza la birou.

Luă telefonul și sună pe cineva de la Palatul de Justiție. Convorbirea în spaniolă dură destul de mult. Apoi închise și îi zâmbi.

– Cred că nu vom avea probleme. Judecătorul care se ocupă de afacere va fi acolo după-amiază. Îl cunosc.

– Cât va costa toată chestia asta?

Ea făcu un calcul rapid.

– O mie de dolari pentru cauțiune, o mie pentru judecător, cinci sute pentru mine. Dar s-ar putea întâmpla să nu mai vedeți banii pentru cauțiune, chiar dacă omul va fi declarat nevinovat.

– Nici o problemă, zise Malko în timp ce scotea din servieta diplomat un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Numără trei mii ca să o mulțumească mai bine pe Guadalupe Spinoza. Femeia le încuie într-un seif încastrat în perete și îi strânse mâna.

– Vă sun la *Holiday Inn*, îi spuse ea. *A las siete en la tarde*. Cred că va putea ieși mâine.

Malko se afla din nou în bătaia vântului puternic. În fața ieșirii închisorii, doi lustragii cocoțați pe niște scaune foarte înalte, asemănătoare cu cele ale arbitrilor de tenis, adăpostiți de parasolare zdrențuite, își așteptau clienții. Înaintea cuștii cu gratii așteptau câteva familii. Malko se duse la mașină și porni pe bulevardul Adolfo Lopez, îndreptându-se spre nord, în partea veche a centrului care era mult mai animat. Virând la dreapta pe Calle Mexico, ajunse pe Avenida Francisco Madero cu sens unic, apoi se îndreptă spre est. A mers drept mai mulți kilometri, iar casele au început să se rărească. În fine, viră la stânga, spre nord, ajungând pe Avenida Cristobal Colon care marca frontiera dintre cele două țări. Pe partea dreaptă se înșirau case, pe stânga, era o movilă de pământ înaltă de cinci metri. Pe o distanță de douăzeci de metri, se întindea o placă metalică ce

menţiona: *United States of America. No trepassing.* O parte din bulevard se găsea în Mexic, iar cealaltă, în Statele Unite.

Escaladă fără greutate movila de pământ. De acolo, se vedea tot canalul drept şi secat până la altă movilă, apoi se pierdea pe câmpii netede ca-n palmă: acolo era America.

Pe aici avea să-l treacă graniţa pe John Doe. Dar, mai întâi, trebuia să-l elibereze.

Holul hotelului *Holiday Inn* era la fel de puţin animat. Cum vântul îi tăia cheful de plimbare, Malko urcă în camera lui. În depărtare se vedeau munţii albăstrui şi, cât vedeai cu ochii, se întindea deşertul. În aceste locuri, vara, temperatura ajungea la cincizeci şi cinci de grade la umbră.

Moţăi în faţa televizorului până pe la şase. Când sună telefonul, recunoscu imediat vocea lui Guadalupe Spinoza.

– Putem să ne întâlnim la ora şapte, îi propuse ea.

– Da. Unde?

– La motelul *Colonial*, foarte aproape de hotelul dumneavoastră, pe bulevardul Lopez Mateos colţ cu Calle Calafia.

Puţin nedumerit, Malko o întrebă:

– Şi cum ne găsim?

– Duceţi-vă pe jos. Eu am un Ford Escort roşu. Va fi oprit în faţa camerei. O să fiu cu ochii în patru.

Hasta luego.

Era clar că nu dorea să prelungească prea mult convorbirea.

Avea destul timp. Scoase pistolul Taurus din valiză şi îl strecură în centură. Erau rare cazurile în care un avocat îşi dădea întâlnire prin moteluri. Bunăoară, Guadalupe Spinoza nu părea genul de femeie care voia să facă nebunii cu trupul său. Aşadar, avea cu totul alt motiv...

Seara se lăsa repede, iar deşertul căpăta nuanţe splendide de mov... În Mexicali, la patruzeci de kilometri de Yuma, parcă te aflai pe altă planetă. Nici urmă de turişti şi de străini. Se găsea în inima Mexicului.

Coborî din hotel la şapte fără zece.

* * *

Fordul Escort roşu era parcat în faţa camerei 112, la parterul motelului *Colonial.* Malko abia avu timp să se îndrepte

spre ușa-fereastră pe care Guadalupe Spinoza o întredeschise. Se strecură înăuntru, iar ea o închise imediat. Reuși să observe că la cealaltă ușă lanțul de siguranță era pus. Avocata își aprinse o țigară cu bricheta Zippo îmbrăcată în piele veritabilă de crocodil, dar pe care o scosese dintr-o geantă din imitație de piele de crocodil. Nu putem avea chiar totul în viață!

Ea îi întinse lui Malko un plic din hârtie groasă. Părea nervoasă.

– Vă înapoiez banii, señor, nu am nevoie de ei. *Hay una bronca.*[1]

Malko simți un gol neplăcut în stomac.

– Dar nu l-ați scos de la închisoare?

– A ieșit deja!

Guadalupe Spinoză se așeză pe pat picior peste picior, își scoase ochelarii, dezvăluind niște ochi mari și negri cu o expresie puțin cam tulbure, dar frumoasă, și trase un fum din țigara *Lucky Strike* „light". Suflă fumul dinaintea ei, apoi spuse pe un ton de reproș:

– *Señor*, ar fi trebuit să-mi spuneți că omul dumneavoastră este protejat de Cartelul din Tijuana. Aș fi fost mai prudentă...

Malko simți adrenalina invadându-i arterele ca un torent.

– A fost eliberat?

– I s-a cerut eliberarea, îl corectă avocata. Acum patru zile. Unul dintre confrații mei, *avogado* Francisco Juarez a primit vizita unei femei superbe, o mexicană pe nume Exaltación Garcia, care i-a spus că are împuternicire de la frații Arrellano să ceară eliberarea lui John Doe. I-a promis o mie de dolari ca să-i împartă cu judecătorul, plus suma necesară pentru cauțiune. Afacerea s-a încheiat a doua zi. Plângerea în defavoarea lui a fost retrasă. La Mexicali, toată lumea vrea să le cânte în strună fraților Arrellano.

Malko simți o mare durere. Ori era o coincidență extraordinară, ori informația furnizată de Eduardo Bosque era exactă; prietenii mexicani ai lui John Doe știau acum că e căutat de FBI pentru atentatul din Oklahoma City. Și, în aparență, au vrut să-l pună la adăpost. Descumpănit, el întrebă:

– Se știe ce s-a întâmplat cu el?

---

[1] *E o porcărie (n.a.)*

– Femeia aceea a venit să-l aștepte când a ieșit din închisoare. Au plecat cu o mașină. Un BMW gri.

– Credeți că se mai află în oraș?

Guadalupe Spinoza clătină din cap.

– E puțin probabil. Mexicali e așa de mic... Trebuie să fi plecat la Tijuana.

– Unde locuiește în Tijuana?

– Nu știu, mărturisi ea. Ar trebui să-l întreb pe judecător sau pe polițiști. Dar e dificil...

– Mai există și altă modalitate?

– Să-l întrebăm pe avocatul lui, dar nu pot să fac eu acest lucru. Stă pe Calle Sur, la numărul 88.

– Și Exaltación Garcia?

– Nimeni nu știe nimic despre ea. Nu este din Mexicali. Dar, când a fost arestat, John Doe ieșea dintr-un restaurant de pe aici, *El Sarape*. Poate că îl cunoaște cineva de acolo.

– Am putea mânca acolo? îi sugeră Malko. Nu prea stau bine cu spaniola ca să fac o anchetă.

Guadalupe Spinoza ezită un moment, apoi spuse:

– De acord, dar o fac numai pentru că sunteți prieten cu Eduardo. Dacă vrei să rămâi în viață aici, nu te amesteci în afacerile fraților Arrellano... Mă duc să mă schimb. Ne întâlnim peste o oră în fața restaurantului. Pe Calle Bravo, chiar înainte de Avenida Reforma. Veți zări firma luminoasă. *Adiós*.

El ieși primul, se duse în parcare să-și ia mașina și se îndreptă spre centru. Găsi poșta pe Avenida Francisco Madero, nu departe de graniță. În mulțimea de cerșetori, de năpăstuiți care dormeau pe trotuare și de persoane care așteptau să dea un telefon, se așeză și el la coadă ca toată lumea, reușind să intre într-o cabină și formă numărul dat de Roy Bean. După două secunde, cineva ridică receptorul.

– Aici „Basher 1", spuse Malko, momentan operațiunea a fost anulată. Vă voi contacta din nou.

– Când?

– Mi-e imposibil să vă spun acum. Peste câteva zile. Persoana care ne interesează nu mai este acolo.

– Bine, voi transmite mai departe, răspunse „Basher 2" pe același ton.

Malko ieși de la *Téléfonos del Nordeste* puțin mai relaxat. Ca întotdeauna, lucrurile nu se desfășurau cum fusese prevăzut... În mod normal, ar fi trebuit să treacă frontiera.

Misiunea lui nu consta în a-l găsi pe John Doe undeva prin Mexic, însă conștiința lui profesională îl determina să continue investigațiile. Atâta timp cât prinsese un fir...

- Ca să-și mai omoare timpul, se plimbă prin oraș. Centrul începea să se degradeze încet-încet: mizerii, grămezi de gunoaie, oameni culcați pe trotuare, autobuze împuțite și străzi cu gropi în asfalt... Peste tot vedeai numai mașini cumpărate de ocazie. Viața era crudă în cartierele sărace. Numai firmele colorate și luminoase ale restaurantelor chinezești mai rupeau această monotonie deprimantă.

Era aproape ora nouă când intră pe Calle Bravo. Nu putea să nu observe firma cu neon a localului *El Sarape*. Fordul Escort roșu era parcat la intrare. Guadalupe Spinoza țâșni, venind să-l întâmpine. Își schimbase jeanșii cu o fustă și ciorapi negri și își scosese ochelarii. Un pulover negru se mula pe pieptul somptuos. Mexicancele stăteau foarte bine la acest capitol.

Vreo șase *mariachis* îmbrăcați cu costume negre brodate cu fir argintiu își pierdeau timpul în fața restaurantului discutând cu patronul barului în aer liber. Salonul era gol, evocând mai degrabă o asociație de binefacere decât un restaurant luxos, cu mesele acoperite cu mușamale în carouri și băncile din lemn. Estrada era goală, iar muzica se auzea de la casetofon. Guadalupe Spinoza și Malko se pomeniră cu o amestecătură de *tacos*, de *guacamole*[1], și un soi de fasole roșie, plus două cocteiluri „Original Margarita" - Cointreau, tequila și lămâie verde - bune să turtească și un bizon. Avocata ceru să le prepare în fața lor.

– Altminteri, pun în loc de Cointreau alte bazaconii, zise ea, și o să ne doară capul. Totuși, acesta este cel mai bun local din Mexicali.

Oare cum or arăta celelalte...

Încet, încet, salonul se umplu numai cu mexicani care veneau adesea însoțiți de familii.

Cântăreții își făcură apariția pe rând... Se adunară, în sfârșit, pe estradă și atmosfera se mai dezmorți un pic. Cântară la repezeală doar *Cielito Lindo* și dispărură precum au venit, obosiți desigur după atâta efort...

– În timpul săptămânii nu este așa de multă lume, îl informă Guadalupe.

---

[1] *Piure de avocado (n.a.)*

– Ați putea să obțineți niște informații despre John Doe? o întrebă Malko. Poate de la muzicanți?

– Hai să mergem amândoi, îi sugeră ea.

Îi găsiră pe *mariachis* afară și avocata îl abordă pe un mustăcios care semăna cu Pancho Villa. Ea le spuse că Malko își căuta prietenul, un *gringo*, care venea mereu pe aici. Când îl descrise, bărbatul izbucni în râs.

– *Ah, El Toro ! Si, como no ! Está muy bonito con las mujeres*[1]...

– Spune că este foarte iubit de femei, îi traduse avocata.

– De ce? o întrebă Malko nedumerit.

Făcând cu ochiul, cântărețul arătă cu un gest sugestiv pumnul strâns și brațul îndoit. Fără să-l ia în seamă, Guadalupe îi spuse lui Malko:

– Face cât un taur...

– De unde știu ei?

Nu înțelese toată discuția, pentru că vorbeau prea repede. Ea se întoarse cu un zâmbet plin de subînțeles.

– A întâlnit o fată de pe aici. A spus că e cea mai bună lovitură din Mexic. Au făcut dragoste în parcare și au auzit-o pe fată și cei de dincolo de graniță. Atunci, băieții au început să cânte la trompetă...

Acum toți cântăreții se adunară în jurul lor și râdeau. Unii îl cercetau pe Malko, curioși să vadă dacă și el avea aceleași calități ca prietenul lui, americanul.

– Și fata?

– Spun că e foarte frumoasă. O mexicană brunetă, cu părul până la brâu, cu sâni ascuțiți și o rochie încheiată cu nasturi în față.

Descrierea îi corespundea lui Exaltación Garcia.

– Știu unde locuiește?

Făcură puțină zarvă, apoi unul dintre muzicanți zise:

– La hotelul *Cecil, creo que sí.*

„Pancho Villa" îi aruncă o privire plină de furie și adăugă imediat:

– Nu suntem siguri, dar nu l-am văzut de multă vreme, și nici pe fată.

Dădu apoi semnalul de plecare și se întoarseră în restaurant. Malko zări un alt mustăcios uscățiv, îmbrăcat într-un

---

[1] *Taurul? Da, bineînțeles! E foarte drăguț cu femeile (n.a.)*

trening verde care îl pândea cu o privire răutăcioasă. Dar dispăru în umbra barului.

– Nu vom mai afla nimic de la ei, zise Guadalupe.

– Ştiţi unde este *Cecil*?

– Da, în centru. Dar acum este prea târziu.

– Mă voi duce mâine.

Guadalupe se uită la ceas.

– Trebuie să mă duc la culcare. Mâine plec devreme la treabă.

Malko o conduse la maşină. Ea îi zise încet:

– L-aţi observat pe bărbatul în trening verde care ne urmărea? Face parte din cartel. Pe aici trece multă cocaină. Este adusă de la San Felipe pe şosea, o trec graniţa prin acest loc şi ajunge prin Imperial Valley până la San Bernardino, în Statele Unite. Cartelul are turnători peste tot. Poliţia mexicană este cumpărată, dar nu au încredere în americani... *Adios*. Mă găsiţi mâine la birou.

Ea porni imediat, iar Malko se duse la Buick-ul închiriat.

*

* *

Faţada de un galben ţipător a hotelului *Cecil* contrasta cu celelalte clădiri vopsite în culoarea nisipului. Situat în centrul oraşului Mexicali, pe o străduţă plină de gropi, botezată pompos Calle Hidalgo şi înconjurată de numeroase autobuze vechi parcate de-a curmezişul, hotelul nu făcea nici cât un sfert de stea. Malko urcă o scară dreaptă, neagră de murdărie, care era lipită de frizeria de la parter. Un indian, mustăcios scofâlcit, instalat la recepţie, îi aruncă o privire mirată.

– *Señor* ?

Ştiind cum stau lucrurile în Mexic, Malko puse pe tejghea o hârtie de o sută de pesos.

– Caut un prieten care locuieşte aici.

– *¿Como se llama* ?[1]

Bancnota dispăruse deja.

– John Doe.

Mexicanul se făcu stacojiu.

---

[1] *Cum îl cheamă? (n.t.)*

– *No está aquá ahorita, señor*[1]...
– *¿Donde está?*[2]
– *No lo sé.*[3]
Apăru și a doua bancnotă.
– *Arrestado por la policía. En la cárcel*[4]..., murmură bătrânul indian.
– Nu mai este, preciză Malko.
Funcționarul făcu un gest de neputință.
– *¿ Y su amiga, la mujer guapa?*[5]
– *No está aquí, señor.*
Trebuia să dea marea lovitură. Malko luă cinci hârtii de câte o sută de pesoș. Bătrânului nu-i venea a crede și îi tremurau mâinile. După ce rupse bancnotele în două, Malko puse cele cinci jumătăți pe tejghea și le flutură pe celelalte prin fața lui.
– Cred că mai știți și altceva, nu-i așa?
Bătrânul pregetă clipind repede, căutând cu disperare să recupereze și celelalte jumătăți. Luă de sub tejghea un registru cu coperți negre și îl deschise. Malko înțelese că era registrul cu evidența clienților care soseau. Bătrânul îl răsfoi și puse degetul pe un nume.
Malko citi: *„John Doe, USA. Documento 4532798 OP 23 de Mayo. Arrivando de Estados Unidos. Hotel Desert Inn. Needles. Texas."*
Malko își notă adresa în timp ce bătrânul începu să lipească bancnotele. Nu îi mai rămăsese nimic de încercat. Poate, cu ajutorul acestei adrese, ajungea mai departe. Dar mai avea de făcut un pas.

* * *

Avogado Francisco Juarez arăta ca în serialele de mâna a șaptea de la Hollywood. Neras ca lumea, cu cămașa jegoasă, cu privirea lucind de avariție, îl primi pe Malko cu prefăcută slugărnicie, întrebându-l imediat ce poate face pentru el.

---

1 *Nu este acum aici, domnule... (n.t.)*
2 *Unde este? (n.t.)*
3 *Nu știu. (n.t.)*
4 *L-a arestat poliția. E la închisoare. (n.t.)*
5 *Dar prietena lui, femeia aia frumoasă? (n.t.)*

– Îmi caut prietenul, spuse Malko. Îl cheamă John Doe. Mi-a scris că se află în închisoare la Mexicali. Dar am descoperit că a fost eliberat. Am aflat că dumneavoastră v-ați ocupat de cazul lui.

– Da? Cine v-a spus?

– Cineva de la Palatul de Justiție.

– *Sí, sí*, confirmă Francisco Juarez. E un băiat de treabă. S-a enervat un pic. Am reușit să-i obțin eliberarea acum câteva zile și a plecat în Statele Unite.

– Știți unde se află?

Omul desfăcu larg brațele zâmbindu-i cu falsă naivitate.

– *Señor*, oamenii sunt nerecunoscători. O dată ce avocatul a terminat cu cazul unui client, îi iese din cap toată povestea.

Se ridică și se pregăti să-l conducă pe Malko.

Acesta parcurse doar vreo douăzeci de metri și ajunse în biroul lui Guadalupe Spinoza. Îi împărtăși modestele descoperiri și ea zise:

– Am aflat un lucru ciudat. Mașina lui John Doe, un Camaro, se găsește încă la frontieră.

– Ce înseamnă asta?

– Nu-mi dau seama, recunoscu ea. Probabil că a plecat în grabă. Sau nu a mai avut nevoie de ea.

– Vreți să spuneți că s-ar putea să fie mort?

– Tot ce se poate. S-a înhăitat cu oameni periculoși.

– Plec din Mexicali, o anunță Malko, lăsați-mă să vă invit la micul dejun.

Se urcară în mașina lui Malko și merseră pe bulevardul Lopez Mateos. El opri la intersecție, așteptând la semafor. Brusc, apăru în fața mașinii un tânăr deghizat în clovn, cu o gură imensă roșie care contrasta cu fața albă, și începu o jonglerie cu trei mingi de tenis, făcând gesturi de mim.

– Vrea bani, îi explică avocata. Sunt peste tot. Este un obicei local de a cerși.

Semaforul trecu pe culoarea verde. Clovnul nu pleca din fața mașinii, împiedicându-l pe Malko să pornească. Acesta claxonă scurt. Dar nu obținu nici un rezultat.

Strigătul femeii îi accelerà pulsul.

– *Va ! Arriba !*[1]

Cu toate acestea, clovnul nu se clintea din fața mașinii.

---

[1] *Haide! Pornește! (n.a.)*

Capitolul V

Malko ezită să strivească pedala de accelerație...

Clovnul jongla în continuare cu cele trei mingi de tenis înaintea Buick-ului, ca și cum nu ar fi observat că semaforul arăta culoarea verde. Vehiculele claxonau cu turbare în spatele lui Malko. Acesta urmări încotro se uită Guadalupe. Ea fixa trotuarul de pe partea stângă. Imaginea pe care o văzu îl făcu să i se usuce gâtul. La trei metri de mașina lui, un bărbat cu un pistol în mână trăgea furios de chiulasă, cu țeava îndreptată spre sol, gata să elibereze cartușul care se afla în ea. Învelișul din aramă căzu jos în momentul în care Malko demară. Bărbatul deghizat în clovn sări în lături, dar nu suficient de repede ca să evite coliziunea. Fu lovit de aripa dreaptă din față a Buick-ului.

În clipa în care se rostogolea pe sol, se auziră trei împușcături foarte apropiate, iar geamul din stânga al mașinii zbură în mii de așchii.

În oglinda retrovizoare, Malko îl zări pe bărbatul care ținea pistolul cu ambele mâini. Când văzu că Buick-ul se îndepărtează, vârî arma la centură și o luă la goană, traversând de-a curmezișul Avenida Lopez Mateos, îndreptându-se spre *Centrul comercial* Dorian's atât de repede, că nu văzu autobuzul care îl atinse cu bara lui enormă de protecție și îl azvârli cu capul de asfalt.

Malko văzu cum îi explodează țeasta în urma șocului. Omul rămase lungit pe spate, arma zăcând pe jos lângă el, iar sângele i se răspândea ca un pârâu pe șosea. Clovnul se ridicase deja și fugea cât îl țineau picioarele. Semaforul arăta iarăși culoarea roșie, iar automobiliștii coborau din mașini să vadă ce s-a întâmplat.

– A vrut să vă omoare, șopti Guadalupe Spinoza, aflată încă în stare de șoc.

Sirena unui polițist pe motocicletă se auzea aproape. Malko deschise torpedoul și apucă pistolul Taurus de țeavă.

– Puteți să-l puneți în geanta dumneavoastră?

Avocata luă arma fără un cuvânt și o strecură în poșetă exact la timp. Polițiștii apărură din toate direcțiile.

– Lăsați-mă pe mine să vorbesc, îl sfătui ea.

Guadalupe coborî și se duse în fața motocicletei polițistului cu caschetă.

* * *

Malko se uită la ceas: era cinci și un sfert. Se găseau de șase ore la *Comandancia de Policía municipale*. Dacă nu era împreună cu avocata, ar fi trebuit să mai scoată din buzunar încă cinci sute de dolari sub diferite pretexte... Era clar că tentativa de omor asupra unui *gringo* îi intriga pe polițiști. Ucigașul identificat era un mucos de *malo chico*[1], cum vedeai cu zecile prin centrul orașului; avea o armă veche, Llama de nouă milimetri cu numărul de serie scrijelit. Pe clovn însă nu l-au găsit.

Malko susținuse sus și tare că nu înțelegea nimic din acest atentat și pretinsese că trebuie să fi fost o greșeală. Era un turist liniștit care a venit în vizită la un prieten și nu-și putea explica „incidentul". Și cum nu era decent ca polițiștii să rețină un turist pentru că cineva încercase să-l asasineze, se mulțumiseră să ia o interminabilă depoziție.

Numai ce ieșiseră din comisariat, că avocata îl duse pe Malko în bulevardul Castellon, la un mecanic auto recomandat de prietenii ei, care schimbă geamul pulverizat de gloanțele ucigașului.

În timp ce mecanicul își făcea treaba, ei se duseră la barul din vecinătate. Avocata își aprinse o țigară și ceru un Gaston de Lagrange XO pe care îl dădu practic pe gât dintr-o dată. Încă sub influența șocului, ea remarcă:

– Au acționat repede.

– Credeți că la mijloc sunt frații Arrellano?

– *Claro que sí.*

– De ce? Doar nu am descoperit nimic.

---

[1]*Băiat rău (n.a.)*

Ea îi zâmbi resemnată.

– Numai faptul că v-ați interesat de ei este deja prea mult. Tot sistemul lor se sprijină pe doi piloni: teroarea și corupția.

– Să înțeleg că John Doe n-a murit? Le e teamă că o să-l găsesc?

– Probabil, admise ea. Ori s-a întors în Statele Unite.

– Nu cred. Este prea periculos pentru el.

Guadalupe făcu un gest de neputință.

– În cazul acesta, nu poate fi decât în două locuri: ori la Tijuana, ori în iad. Ceea ce însemna cam același lucru.

– Cum eu nu pot să merg în iad, voi încerca la Tijuana, conchise Malko. Vreți să mergeți cu mine?

Ea scutură din cap, devenind dintr-o dată serioasă.

– Nu. Am doi copii și sunt văduvă. Soțul meu, magistrat ca și mine, a fost asasinat de traficanții de droguri. A refuzat să-l pună în libertate pe unul dintre ei. Nu pot să-mi asum acest risc.

Malko era deci obligat să se mulțumească cu cele două „legături" furnizate de Eduardo Bosque.

După ce mașina fu reparată, el plăti și își văzură de drum. În Buick, avocata îi restitui pistolul.

– Duceți-mă la birou, îi ceru ea. Și plecați imediat din oraș. Poliția o să vă supravegheze. Din ordinul fraților Arrellano.

* * *

Drumul drept până la linia orizontului cu munții paraleli cu frontiera se desfășura sub un soare de plumb. De fiecare parte, deșertul se întindea cât vedeai cu ochii. Deodată, inima lui Malko începu să-i bată repede. În oglinda retrovizoare îi apăru o mașină care avea pe capotă banderola tricoloră a vehiculelor de poliție. Ridică piciorul de pe pedala de accelerație, revenind la viteza limitată la cincizeci de kilometri la oră.

Celălalt vehicul se apropia, dar se vedea că nu vrea să-l depășească. Distinse la bord doi polițiști în uniformă. În orice țară din lume, acest lucru nu i-ar fi dat prilejul să se neliniștească.

Însă în Mexic, polițiștii erau adeseori niște vulturi în uniformă albastră.

Eduardo Bosque îi povestise că, acum șase luni, chiar în centrul orașului Tijuana, niște polițiși federali cinstiți au vrut să-l înconjoare pe Ramon Arrellano care circula cu o mașină furată.

Însă, teroristul a fost apărat de vreo douăzeci de polițiști aparținând municipalității. Aceștia i-au împușcau pe cei patru polițiști federali în timp ce Ramon Arrellano fugea.

Se scurse un sfert de oră. Malko ajunse la poalele munților într-un peisaj stâncos, selenar, neîntâlnind nici o vietate, nici o locuință, și frumos, și sinistru deopotrivă. Mașina de poliție era mereu prezentă, chiar în spatele lui. Situația începea să fie stânjenitoare.

Oare de ce îl urmăreau?

Își făcea mii de gânduri, întrebându-se dacă nu cumva îl pândea și altă mașină la vreo cotitură. Ar fi fost o răpire perfectă. De când plecase din Mexicali, nu-l depășise nici un vehicul...

Fără să încetinească, smulse pistolul din torpedou și, lăsând volanul câteva clipe, îi introduse un glonț pe țeavă. Puțin cam slăbuță apărare împotriva mai multor oameni înarmați cu puști, dar era mai bine decât nimic.

După trei kilometri, zări o săgeată pe care era scris: „Tijuana Autopista".

Autostrada semăna al naibii de mult cu un drum obișnuit, în afară de asfaltul extraordinar pentru o țară ca Mexic...

Aruncă din nou o privire în oglinda retrovizoare și avu impresia că visează: mașina de poliție dispăruse. Trebuie să se fi strecurat pe un drum ascuns între două stânci.

După zece minute, Malko fu sigur că îl lăsaseră în pace. Polițiștii ori doriseră să se asigure că pleacă de tot din oraș, ori să știe încotro se îndrepta. Or, drumul acesta ducea numai la Tijuana.

Acceleră, măcar să iasă din regiunea asta dezolantă până la cădearea nopții.

* * *

Micul convoi ce venea dinspre Calle Buenaventura virând cu viteză pe Calle Jerez, o șosea elegantă din *Fraccione*[1] Chapultepec, chiar la marginea golfului din Tijuana, ocupând o suprafață de treizeci de hectare între bulevardul Agua Caliente și străduțele liniștite din cartierul rezidențial. În frunte, venea un

---

[1] *Zonă împărțită în parcele (n.a.)*

Chevrolet mare maro cu geamuri fumurii, urmat de un Jeep Cherokee al cărui panou din spate era lăsat în jos ca să-i permită șoferului să-i vadă pe oamenii înarmați care se înghesuiau în spate cu fața la drum. Convoiul se încheia cu o mașină albastru cu alb cam deformată aparținând Poliției municipale. Cele trei vehicule se opriră dinaintea unei porți negre care separa două ziduri înalte vopsite în verde. Portiera dreaptă din față a Chevrolet-ului se deschise și unul dintre ocupanți se duse să formeze codul pe un panou digital aflat pe unul dintre batanți. Poarta se deschise fără zgomot în timp ce două camere de luat vederi instalate de o parte și de alta pe doi stâlpi se roteau în direcția nou-veniților. Toți semănau între ei, niște bestii în jachete și jeanși cu pistoale la centură sau cu arme Ingram cu țeava scurtă. Se dispuseră în semicerc, înaintea polițiștilor rămași în mașină. Toți acești oameni erau membri în *Policia Judiciale Federale,* echivalentul mexican al FBI-ului...

Chevrolet-ul intră pe poartă și o luă pe o alee înconjurată de un gazon cum numai în Anglia puteai să întâlnești, apoi se opri sub copertina unei imense case verzi cu două etaje, construită în stil colonial.

Acolo erau parcate mai multe mașini: un BMW, un Mercedes 600 cu număr de BC[1], un Cadillac Eldorado cu număr american și un automobil din Mexico City.

Toate portierele Chevrolet-ului se deschiseră în același timp, din el țâșnind patru bărbați înarmați cu AK 47. Unul dintre ei deschise cu respect portiera dreaptă din spate și apăru un bărbat cu părul foarte lung, pieptănat pe spate, și lat în umeri. Fața turtită trăda că e o corcitură indiană, cu ochi jucăuși, veseli, și mustața tunsă subțire, depășind cu mult colțurile gurii. Purta o haină elegantă din piele de căprioară, pantaloni din gabardină croiți impecabil și ținea în mână o geantă-diplomat. Bătu în ușă, iar subreta apăru imediat.

Holul numai cu dale de marmură pe jos era luminat de o lustră din sticlă de Murano. Două comode Boulle somptuoase instalate de arhitectul Claude Dalle erau așezate de o parte și de alta a unei uși duble care dădea într-un imens living ticsit cu tablouri moderne și opere de artă. Ușile-ferestre largi se deschideau înspre golf.

---

[1] *Baja California (n.a.)*

Un bărbat înalt, tuns scurt, cu o figură fermă, cu niște ochi albaștri sub pleoapele căzute, îmbrăcat cu o cămașă brodată și pantaloni albi, stătea pe o canapea din piele albă savurând un cocteil. Lăsă paharul din mână alături de sticlă și se ridică.

– *Como está,* Benjamin? se interesă el pe un ton cald.

Gustavo Ortuzar era pe departe unul dintre cei mai bogați oameni din Mexic - printre altele și proprietarul hipodromului Agua Caliente din Tijuana, al unui imens centru comercial Viva Tijuana de lângă graniță; constructor de camioane și importator exclusiv de Mercedesuri; președintele uneia dintre cele mai importante companii financiare din țară, Banamex, și al unei companii aeriene, Transportes Aeros Ejecutivos. În schimb, era rafinat și curtenitor.

Bunele maniere l-au ajutat enorm în cariera politică. De mai multe ori ministru, era în termenii cei mai buni cu președintele Mexicului, Ernesto Zedillo. Incomensurabila lui avere i-a servit în mod cert să joace un rol politic important. Mereu avea obiceiul să spună că: *„Un político pobre es un pobre político".*[1] Departe de el așa ceva...

Era infinit mai bogat decât oaspetele său, Benjamin Arrellano, și manifesta întotdeauna față de el o curtoazie vădită la care traficantul se arăta foarte sensibil.

– *Todo está muy bien, profesor,* răspunse acesta.

Cei doi începură să discute dându-și de repetate ori *abrazo* în semnul unei prietenii trainice.

Între ei era o diferență de vreo cincisprezece centimetri. În tinerețe, Benjamin Arrellano nu prea avusese parte de o hrană bogată în proteine. Dacă nu-și modela corpul cu ajutorul gimnasticii, nimic nu l-ar fi ajutat să fie așa de înalt și de atletic. Mult timp avusese complexe. Până în anii '80, când frații Arrellano erau niște vagabonzi amărâți. În 1986, au moștenit imperiul unui „naș" al drogurilor, Miguel Angel Felix Gallardo, care a intrat la închisoare începând cu această dată.

Bazându-se pe o organizație feroce și bine „unsă", de atunci au reușit să introducă în fiecare an în Statele Unite zeci de tone de cocaină.

– Am ceva pentru dumneavoastră, *profesor,* îl anunță Benjamin Arrellano, punând pe o măsuță joasă o geantă-diplomat nouă-nouță din piele neagră.

---

[1] *Un politician sărac este un biet politician (n.a.)*

Gustavo Ortuzar înclină capul zâmbindu-i.

– *Muchas gracias,* Benjamin.

Îi cunoștea conținutul și fără s-o deschidă: două milioane de dolari în bancnote de câte o sută. Era ploconul lui lunar pentru ca afacerile din Tijuana să se desfășoare fără obstacole. Bineînțeles că frații Arrellano cumpărau fățiș numeroasele metode de protecție, atât judiciare, cât și polițienești. Însă, mai presus de toate, nu se puteau lipsi de o protecție politică la cel mai înalt nivel. Or, Gustavo Ortuzar era unul dintre cei mai puternici oameni politici din țară. Dintotdeauna îi fuseseră deschise toate porțile în Mexico City, prieteni vechi de patruzeci de ani printre principalii conducători ai PRI, mai cu seamă cei din aripa dură conservatoare, „Dinozaurii", care voiau să-i lichideze pe insurgenții zapatiști din Chiapas[1] cu Napalm și să-i asasineze pe țăranii care își revendicau pământurile angajând ucigași plătiți. Aceștia colaborau dintotdeauna cu cartelurile mexicane ale drogurilor, care, drept răsplată, le finanțau campaniile electorale. Iar uneori, îi lichidau pe membrii din opoziție ca să nu se perpetueze sistemul.

Neștiind ce să mai facă cu banii, Gustavo Ortuzar a construit chiar în centrul orașului un teren de golf ale cărui turnuri imense de treizeci și două de etaje contrastau în mod straniu cu așezarea plană, alcătuită în mare parte din cartiere cu magherniță.

Un majordom cu mănuși albe care contrastau cu pielea bronzată își făcu apariția cu o frapieră din cristal ce conținea o sticlă de Taittinger „Comtes de Champagne" din 1988 și îi scoase dopul. Umplu cu fast două cupe.

– *Salud !* făcu Gustavo ridicând paharul.

Benjamin Arrellano își înmuie buzele în lichidul sifonat cu respectul unui cucernic ce își primește împărtășania.

Era un mod de trecere de la tequila care îi ardea gâtul, la lucruri mult mai rafinate. În sinea lui admira dezinvoltura cu care miliardarul comanda caviarul tocmai în Iran, șampania în Franța și trimitea după arhitectul lui, Claude Dalle, la Paris, cu un avion Concorde al companiei Air France. Chiar și el mergea foarte des cu asemenea tip de avion. Gândul de a traversa Atlanticul în mai puțin de trei ore îl îmbăta. Când a împlinit cincizeci de ani, a închiriat un Concorde de la compania

---

[1] *Stat în Mexic situat pe malul Oceanului Pacific (n.t.)*

franceză ca să-și ducă prietenii la Paris, să cineze la celebrul restaurant *Maxim's*.

Gustavo puse cupa jos și întrebă:

– Ai noutăți în legătură cu problemele care ne preocupă?

În afară de afaceri, lui Benjamin, unul dintre frații Arrellano cu care se întreținea cel mai des, un derbedeu brutal și deșirat, nu mai avea mare lucru să-i spună. Iar ei, în afară de o vagă admirație, nu nutreau nici un fel de sentimente față de protectorul lor, poate doar o undă de gelozie. Fiindcă nu erau într-adevăr hăituiți, frații Arrellano, datorită sprijinului acordat de politicieni, nu beneficiau totuși de același nivel de trai precum Gustavo Ortuzar, fiind condamnați la un soi de semiclandestinitate. Adică, se foloseau de nume false și locuiau în case închiriate de terțe persoane, în vreme ce Ortuzar se afișa la sindrofiile oficiale alături de guvernatorul de Baja California, și permițându-și să decoreze casa ce măsura două mii de metri pătrați cu ajutorul arhitectului Claude Dalle. Lambriurile erau poleite cu foiță de aur, avea mobilier stil, cu piese autentice din secolul al XIX-lea. Iar atunci când îi apărea fotografia în ziarele din capitală, nu era pentru că dădea bacșișuri grase pe ascuns...

Jenat, Benjamin Arrellano își frecă mâinile.

– Mai întâi, vestea rea, *profesor,* zise el. Îl cunoașteți pe *señor* Alvaro Obregon?

– *Como no !* făcu mexicanul. Locuiește chiar lângă mine. I s-a întâmplat ceva? Ieri l-am văzut.

– Lui, nimic, ci fiului, preciză Benjamin. Aseară. A fost ultima păsuire pe care i-am acordat-o...

José Obregon făcea parte din „bluzoanele aurii" din Tijuana. Ca să-și sfideze tatăl, și pentru a obține bani de buzunar, trecea cocaina peste graniță pentru cartel. De data asta, își păstrase el toți banii...

– Înțeleg, zise Gustavo Ortuzar gânditor. Păcat, juca foarte bine golf. Dar el... (Ar fi vrut să spună: „Nu prea avea multă minte", însă se opri la timp și zise) : nu era destul de copt.

Avea tot timpul să se coacă la minte, zăcând sub iarba din cimitirul municipal, împreună cu cei cinci prieteni care avuseseră parte de aceeași soartă în ultima jumătate de lună... Și toți din același motiv. Unii crezuseră că frații Arrellano nu vor îndrăzni să se lege de odraslele potentaților din Tijuana, dar se înșelaseră... Frații Arrellano nu aveau milă față de toți aceia

care le puneau în primejdie afacerile. Ca și fiarele sălbatice care își apărau cu înveșunare terenul lor de vânătoare. S-ar fi luat și de papă, fără nici o reținere.

– Vorbesc eu cu tatăl lui, îi promise Gustavo Ortuzar. Ar trebui să trimiteți cele mai frumoase flori ca să vă exprimați regretul.

– *Como no !*

Frații Arrellano dețineau propriile florării, așa că nu-i costa prea scump... Ca să mai uite de necaz, Gustavo Ortuzar umplu singur cupele cu Taittinger „Comtes de Champagne" din 1988. Apoi îi aruncă o privire întrebătoare interlocutorului său:

– *Nada mas ?*

– *Sí, profesor,* l-am recuperat pe *el gringo*...

Chipul lui Ortuzar se lumină.

– *Muy bien.* Unde este?

– La noi. Ce trebuie să facem?

Miliardarul clipi scurt și des când auzi asemenea întrebare necuviincioasă. John Doe reprezenta principalul risc serios pe care nu și-l mai asumase de multă vreme. Împrejurările au făcut astfel încât americanul să nu poată ghici legăturile sale cu frații Arrellano. Cât timp trăia liniștit în Mexic, nu avea nici o importanță. Însă frații Arrellano aflaseră că este căutat de FBI, datorită stațiilor de ascultare ale DEA. Or, John Doe *știa* cine se ascundea în spatele operațiunii din Oklahoma City. Dacă ajungea pe mâinile polițiștilor americani, acest fapt putea deveni stânjenitor. Ar fi fost în stare de orice ca să-și salveze pielea. Pistolarii personali ai lui Ortuzar dețineau arme AK 47 vândute de John Doe. Explozibilul care a servit la distrugerea clădirii din Oklahoma City, plus moartea a o sută șaizeci și șapte de persoane, provenea dintr-o întreprindere minieră din Ensenada ce îi aparținea lui Gustavo Ortuzar.

Dacă era descoperită pista mexicană, nici chiar ministrul justiției - un vechi prieten de-al lui - nu-l putea apăra. Și, dacă prin absurd ar fi reușit, îl amenința un alt pericol: frații Arrellano știau că, în cazul unei nenorociri, era în stare să se așeze la masa tratativelor, punându-le astfel imperiul în pericol... Mai degrabă ar încerca să-l lichideze înainte.

– Mi se pare cât se poate de corect, zise Ortuzar căruia îi plăcea să folosească perifraze.

– *Claro que sí !* aprobă Benjamin Arrellano. Dar mi-a venit o idee. Ar putea să ne facă un ultim serviciu...

Îi explică pe îndelete ideea lui politicianului care o găsi excelentă.

– *Muy bien !* fu de acord Ortuzar în timp ce se ridica.

Pierduse destul timp cu el în detrimentul afacerilor. Traversând livingul, culese în trecere de pe minunatul său birou Mazarin, așezat acolo de decoratorul preferat, nemaipomenitul catalog Roméo ce prezenta cele mai recente creații ale lui Claude Dalle și i-l întinse lui Arrellano.

– Ia-l, poate că îți va veni vreo idee. El mi-a decorat toată casa.

Benjamin Arrellano îi mulțumi călduros pentru această dovadă complice de mondenitate. Gazda îl conduse apoi până la *Suburban*.

Imediat ce vehiculul porni, Ortuzar luă geanta-diplomat cu dolari și se grăbi spre scara ce ducea în camera lui. Exaltación Garcia era lungită pe pat într-o rochie lungă de casă mulată pe trup și despicată pe coapse. Sprijinită într-un cot, își răcorea degetele pe un pahar cu Gaston de Lagrange XO și se uita cu nesaț la „télénovella" presărată de bune intenții. Viața nerezervându-i prea multe surprize plăcute, se refugia în aceste clipe savuroase. Nici nu se sinchisi când îl auzi pe Ortuzar intrând în cameră. Totuși, faptul că miliardarul o alesese pe ea drept amantă de ocazie o flata. În afară de cadourile cu care o copleșea, ce întorsătură luase viața pentru fetița venită tocmai din văgăuna Sinaloa !

Gustavo așeză undeva geanta-diplomat și se lungi încetișor în spatele fetei fiindcă îi cunoștea plăcerea de a se uita la televizor. Dar nu pentru mintea ei o iubea... De când a început să vină la petrecerile lui împreună cu frații Arrellano, i-a căzut cu tronc din cauza trupului ei deopotrivă trufaș și extrem de senzual. Un mic amănunt l-a atras ca un magnet: sfârcurile lunguiețe ale sânilor care-i străpungeau fără deosebire toate bluzele. Din cauza ei făcuse greșeala să-l invite la el pe John Doe, amantul pescuit de Exaltación. Dar nu-i păsa deloc de prezența acestuia în viața fetei. Pentru el, tânăra era doar un obiect al plăcerii de care se folosea cu cumpătare, între o partidă de golf și o superbă *fiesta*.

Neîndrăznind nici să respire, el puse mâna pe pulpa îmbrăcată în mătase verde. Exaltación nu-i acordă nici de data asta atenție, nedezlipindu-și privirea de micul ecran. Atunci, plimbă mâna până ajunse la piept, prinzând între degete sfârcul

dur și lung ca un vârf de creion. Pentru el aceasta era o senzație atât de puternică, încât oftă de plăcere. Exaltación întoarse capul o clipă:

– Nu poți să mai aștepți un pic? Se termină acum.

– Vreau să-ți arăt ceva.

– Ce?

– Asta.

Sări din pat, luă servieta-diplomat, o deschise și o goli pe cuvertură. Teancurile de bani se răspândiră dinaintea tinerei femei care trase un chiot de admirație, în timp ce le prindea în mâini și le dădea drumul la loc să cadă ca o ploaie...

– *Hay mucho dinero aquí !* observă ea visătoare.

– Ia câți vrei, zise Gustavo făcând pe galantonul.

Crezând că astfel a îmbunat-o, se lipi de ea, strecurându-și de data asta mâna între coapsele strânse, încercând să ajungă cât de departe putea, dar Exaltación se răţoi la el:

– Așteaptă, lasă-mă să văd sfârșitul!...

Lui Gustavo puțin îi păsa de sfârșitul episodului... Cu un gest hotărât, lăsă slipul în jos pe coapsele plinuțe. I-ar fi plăcut o scurtă felație, dar nu se prea potrivea cu televizorul... Totuși, era destul de excitat ca să facă față până la capăt. Lăsând-o să se uite mai departe la televizor, fata deveni mai calină, se înălță ușor ca să-i poată ridica rochia peste pulpe. Apoi o mângâie cu atâta pricepere, încât ea începu să geamă și să-și deschidă coapsele, cu ochii ațintiți la sărutările înfocate ale protagoniștilor de pe micul ecran. Se aprinsese deja foarte tare în momentul în care el se pregăti s-o pătrundă dintr-o dată, trăgând-o de pulpe ca s-o posede mai bine. Intensitatea strigătului ei obișnuit îl făcu pe politician să simtă un puseu de adrenalină în artere.

Înlănțuiți, începură amândoi să se miște încetișor, într-un concert de țipete și de suspine.

Exaltación avea senzația că este pătrunsă până în stomac. Strigătele erau din ce în ce mai dese. Sfârșitul episodului se contopi cu țipătul final, ce marcase culmea orgasmului. Profitând de starea ei de apatie, Gustavo se ridică în genunchi, o răsturnă pe burtă, îi îndepărtă cu brutalitate fesele și, încă plin de vigoare, se prăvăli peste ea, afundându-se cât putu de tare.

– *Cabrón!* șuieră Exaltación cu vocea pierdută, strângând între degete un teanc de bancnote de o sută de dolari.

Simți membrul umflat explodând în ea, în vreme ce Gustavo slobozi un geamăt sălbatic. Rămase adâncit în ea cu

pântecele lipit de fesele rotunde. Privirea îi rătăcea prin fereastra larg deschisă spre golf și spre cele două turnuri pereche pe care le construise. Câtă vreme americanii consumau cocaină, viața era frumoasă.

* * *

Deodată, în locul deșertului, apăru o suburbie sărăcăcioasă și urâtă: era intrarea dinspre nord-est în orașul Tijuana. Toate colinele ce adăposteau niște *colonias* sordide aveau nume poetice: Libertad, Mexico Lindo,[1] Buena Vista. Înghesuite între aeroport și canalul care tăia orașul în două, coloniile se bucurau rareori de apă curentă, serviciul de salubrizare era inexistent, iar șobolanii serveau drept animale comestibile.

Datorită unei politici de urbanizare bine concepute, săracii din Tijuana erau comasați în nord, iar bogătașii s-au răspândit pe colina din sud, în jurul golfului și hipodromului.

Malko nu mai recunoștea micul oraș de frontieră pe care îl văzuse cu ani în urmă. Tijuana se întindea pe colinele golașe ca o lepră în multe culori. Turnul lui *Grand Hotel* se vedea din depărtare, țâșnind din acest peisaj cu case joase. Holul imens al hotelului era pustiu. A primit o cheie pentru folosirea liftului și o cartelă magnetică pentru o cameră de lux, la etajul al treizecilea, cu vedere de ansamblu spre golf. Camerele „bune" nu aveau niciodată vedere spre coloniile amărâte din nord.

Brusc, se întrebă ce caută el la Tijuana. Nici măcar nu știa dacă bărbatul după care venise se află aici... Urmând recomandările lui Eduardo Bosque, formă mai întâi numărul lui Enrique Chavez, ziaristul, prietenul omului din Washington. Nu răspundea nimeni. Timp de o oră, încercă întruna fără mai mult succes și se hotărî să-l sune pe Armando Guzman, polițistul federal, prieten cu Eduardo Bosque. Îi răspunse o voce de femeie. Mulțumi lui Dumnezeu că vorbea englezește. Malko spuse ce dorește. Îl rugă să aștepte puțin, apoi aceeași voce îl anunță că *señor* Armando Guzman îl așteaptă a doua zi dimineață, la ora unsprezece.

Scoase pistolul Taurus și îl strecură la centură. Pentru el, Tijuana era orașul cel mai periculos din lume.

---

[1] *Frumosul Mexic (n.a.)*

Capitolul VI

– Să fi văzut cum îi fumega scăfârlia !

Ramon Arrellano se încovoia de râs povestind recentul asasinat al lui Juan Jesus Ocampo, cardinal de Tijuana, împușcat pe aeroportul din Guadalajara cu paisprezece gloanțe de nouă milimetri, trase de la o distanță atât de mică încât ai fi zis că i-a luat foc scăfârlia... Manuelo „El Coyote", autorul omorului, lăsă ochii în jos cu modestie.

John Doe dădu pe gât cel de-al treilea pahar cu *Defender*. Alcoolul îi înmuia treptat nodul pe care îl simțea în gât. De când s-a întors la Tijuana, în urmă cu șase zile, nu a pus piciorul în oraș. Casa ocupată de frații Arrellano se găsea pe *colinas* Agua Caliente, străjuind golful, și fiind apărată de niște ziduri înalte; fusese închiriată pe numele unui prieten. Vreo doisprezece *pistoleros* stăteau acolo de pază în permanență. Instalat într-o cameră de la etaj, John Doe își împărțea timpul între somn, lectura unor reviste, piscină și scurtele apariții ale lui Exaltación care nu locuia acolo. Luase micul dejun împreună cu „pistolarii".

Exaltación își făcuse apariția pe la prânz, dichisită într-una din eternele sale rochii lungi, cu privirea de tăciune, mai fermecătoare ca niciodată. John Doe o și luase din scurt:

– M-am săturat să stau aici. Nici măcar n-am o mașină.

Fata îi zâmbise.

– În seara asta te vei întâlni cu *El Jefe*.

– Cu Ramon?

– Nu, cu Benjamin.

Asta îl mai liniști un pic. Benjamin era creierul cartelului, asigurând legăturile cu columbienii și cu alte carteluri, cu politicienii și cu polițiștii. Dacă ar trebui să fie executat, ar cădea în sarcina lui Ramon.

Spre seară, au venit niște muzicanți să instaleze o estradă. Exaltación îi spuse:

– Este ziua de naștere a Pepitei, *la novia*[1] lui Benjamin. Organizează o petrecere.

De vreo două ore, petrecerea era efectiv în toi, condusă de două orchestre de *mariachis* și una de *cumbra,* cu un cântăreț cu voce melodioasă. Ramon și Javier Arrellano erau deja acolo, împreună cu „El Coyote". Cel de-al patrulea frate, Francisco-Xavier, se afla pentru câțiva ani în închisoarea federală din Mexico City, pentru că făcuse o greșeală regretabilă: a ucis o pereche sub privirile a patruzeci de martori.

În grădină fusese pregătit un bufet de proporții pantagruelice. La cererea insistentă a lui Benjamin, s-au dus la San Ysidro, dincolo de graniță, să aducă mai multe lăzi cu Taittinger „Comtes de Champagne" roze din 1986 și albă, din 1988 ca să arate că ajunseseră la același nivel de lux ca și *profesor* Gustavo Ortuzar.

Un roi de barmani preparau în lanț zeci de cocteiluri „Original Margarita", amestecând vioi Cointreau, tequila și lămâie verde. Alții pregăteau băuturi mai europene, pe bază de apă tonică și de Gaston de Lagrange VSOP. În casa Arrellano nu se mulțumeau cu amestecuri ce se serveau de regulă prin cârciumile Revoluției.

Pepita, *chica*[2] lui Benjamin, îmbrăcată într-o rochie foșnitoare de mătase, cu un coc înalt unde plantase un adevărat coș cu flori, îl târî pe Ramon în ringul de dans și începu să se legene în ritmul muzicii *cumbra.* Logodnicul se lipi de ea, frecându-se de mătasea roz, fericit nevoie mare și cu nasul în decolteul foarte adânc. Vreo cincizeci de prieteni și persoane cu obligații, însoțiți de neveste sau de amante, profitau din plin de bufet. Trei dintre barmani erau puși special să-i cinstească pe pistolarii și pe agenții federali însărcinați cu protecția petrecerii înăuntru și în exterior. Niște „clopoței" cu telefoane celulare stăteau pe poziții pe căile de acces, ca să evite orice fel de surprize, la care, la urma urmei, nu se mai așteptau de acum încolo.

---

[1] *Logodnica (n.t.)*
[2] *Fata, iubita (n.t.)*

Exaltación veni și se învârti în jurul lui John Doe cu un pahar enorm de „Original Margarita" în mână și cu extraordinarii ei sâni ascuțiți ce străpungeau țesătura rochiei de vară.

Își înmuie cu nesaț limba în cocteil, apoi o strecură între buzele lui John Doe, ca și cum ar fi vrut să împartă cu el savoarea amestecului de Cointreau și tequila.

Balansul șoldurilor lipite de el îi spunea clar că avea chef să mai împartă și altceva...

– Nu mă mai vrei? se alintă ea. E-adevărat că eu le-am spus, dar dacă m-aș fi întors fără tine de la Mexicali, aș fi avut necazuri.

El o sărută pe gât. În casa fraților Arrellano, necazurile se cântăreau în greutatea plumbului.

– Te iert, spuse el. Dar de ce ții ei *neapărat* să fac eu chestia asta ? Cu o mie de dolari ar fi găsit sute de „catâri".

– „Catârii" nu au pașaport american, zise simplu Exaltación. Și-apoi, nu ești mulțumit că rămâi alături de mine?

Ea îl trase pe John Doe spre ringul de dans. Cu ea, *cumbra* părea extrem de obscenă. Lipită de partenerul ei, ea începu să-și unduiască șoldurile și pântecele până când îi simți membrul în erecție de-a lungul coapsei. John își strecură o mână pe sub rochie, prinse un sân și ea gemu mușcându-și degetele. Acum, el se freca de ea...

– Vino, îi șopti el. Sus sunt camere.

– Așteaptă! gâfâi ea. *El Jefe* nu va fi prea încântat să vadă că nu ești aici când sosește.

Ea se depărtă puțin ca să mai slăbească presiunea. Cu toate că și ea murea de nerăbdare să facă dragoste...

Benjamin Arrellano sosise după o jumătate de oră și salută pe toată lumea, terminând cu John Doe care era intimidat. Marele șef al Cartelului din Tijuana era destul de scump la vedere. Avea câteva ascunzători la Tijuana, la Ensenada, la Mexicali, chiar și la San Diego, schimbând întruna domiciliul, dispunând de acte false și de nenumărate mașini pe diferite nume. Exista o singură fotografie a fraților Arrellano, veche de vreo zece ani, pe când erau niște golănași din statul Sinaloa...

Benjamin Arrellano luă de pe un platou o cupă de Taittinger „Comtes de Champagne" roze, din 1986 și îl trase pe

John Doe spre fundul grădinii în clipa în care soseau muzicanții.

– Ești mulțumit că ai ieșit din închisoare, El Toro? îl întrebă el afectuos.

– *Como no !* răspunse John Doe.

Se străduia să vorbească în spaniolă. Întrebarea ce urmă avu efectul unei palme.

– De ce ai vrut să fugi? Ți se făcuse dor de țara ta?

În ochii lui negri nu se citea nici un fel de bunăvoință. John Doe simțea că are o greutate în stomac. Înghiți în sec.

– Nu.

– Te-ai săturat de Exaltación care ți-a șubrezit sănătatea? îl întrebă Benjamin cu ironie.

John Doe îi înfruntă curajos privirea de șarpe, neagră și fixă.

– Mi-a fost frică. Este periculos să treci granița *cargado.*[1]

– Nu e cazul tău, i-o tăie Benjamin. Tu ești un *gringo* și ai mașină cu număr adevărat de California. Pentru noi ăsta e un lucru foarte important. Pe deasupra, vei fi răsplătit *muy bien.*

Scotocindu-se prin buzunar, scoase un sul de bancnote de o sută de dolari, pe care îl strecură în mâna lui John Doe.

– Ține! Uite un avans. Poți să-i oferi câteva rochii lui Exaltación.

John Doe puse banii în buzunar. Tequila îl făcuse să se simtă într-o ușoară stare de euforie.

Bunăoară, munca de „catâr" era în general rezervată nefericiților de recruți, niște muritori de foame care nu aveau nici o legătură cu Organizația, pentru câteva sute de dolari. Dacă acceptau, nu aveau nici un cuvânt de spus... Însă, în cazul lui, era cu totul altceva.

– Dacă o să am probleme? întrebă el.

– Voi angaja cei mai buni *avogados* ! Doar ești în stare să-ți ții gura, nu? *Tú es un hombre bueno, un macho !*

Brusc, Benjamin Arrellano îi înfipse arătătorul în abdomen, ca vârful unui cuțit și izbucni în râs.

– Nu va fi nici o problemă, căci nu-i opresc *niciodată* pe *gringos.* Numai că trebuie să treci granița într-o duminică seara.

---

[1] *Încărcat cu bagaje (n.t.)*

Pe Avenida Revolucion se găseau toate magazinele pentru turiști din bătrânul oraș Tijuana, copii oribile ale mărcilor de renume, niște orori din piele tăbăcită, ceramică, tricouri. Așa era: duminica seara, plecau mii de mașini spre Statele Unite. Cu număr de California și cu pașaport american, era un caz la zece mii ca să fii oprit de un grănicer.

– *Está muy bien,* aprobă John Doe, puțin amețit de această dovadă de încredere. Când trebuie să trec marfa?

– Duminica viitoare. Este ziua cea mai nimerită, din cauza turiștilor americani care se întorc acasă. Vei primi cincizeci de mii de dolari, făcu Benjamin. Dar la întoarcere, la San Ysidro.

John Doe parcă plutea. Poate că frații Arrellano au într-adevăr încredere în el. Uneori, mai trecea și Exaltación cocaină peste graniță, dar nu o asemenea cantitate. Se îndepărtă și se duse s-o caute pe fată.

Rămas singur, Benjamin Arrellano se duse și se așeză pe terasă, într-un loc mai ferit, într-un imens fotoliu de răchită, și se cufundă în studierea catalogului Roméo, dăruit de Gustavo Ortuzar. Rămase mult timp cu privirile ațintite asupra unei reproduceri în culori a unui pat „în stil turcesc", din fag sculptat, cu un somptuos baldachin dintr-o țesătură plină, brodată cu fir. Nici o fată nu ar fi refuzat să se bage cu el într-un asemenea pat...

Un *pistolero* veni și se aplecă la urechea lui. Îl sunase cineva din Mexicali. Va prelua convorbirea pe celularul lui. Mai întâi, fu contrariat, apoi zâmbi din nou. Va împușca doi iepuri dintr-o dată... Se duse să-l caute pe fratele lui Ramon care dansa cu logodnica.

Acesta, încins de-a binelea, se dezlipi cu greu de mătasea roz a rochiei și îl urmă.

– Americanul blond a reușit să scape de Joaquim, îl anunță Benjamin, și a plecat la Tijuana. Te ocupi tu de el.

Ramon Arrellano avu un zâmbet crud.

– *Está muy fácil...*

– *Espera !* Poate că îmi va veni vreo idee mai bună. Ar trebui să-i descurajăm serios de tot pe tâmpiții ăia de americani.

* * *

Clădirea care adăpostea *Policía Judiciale Federale* de pe Calle General Rodriguez semăna cu un acvariu din cauza

fațadei din sticlă verzuie și era situată între locul de parcare și building-ul comercial. Teoretic, aici era sediul unde se ducea lupta împotriva traficului cu stupefiante. La parter, o secretară îl primi pe Malko și îl conduse la etajul al patrulea, de fapt și ultimul. Altă îl întâmpină la lift și îl duse într-un birou spațios, cu aer condiționat, ce ocupa toată aripa nord-estică a clădirii. Un bărbat scund, cu haină și cravată, înconjură biroul și îi veni în întâmpinare cu un zâmbet binevoitor pe buze.

– *Señor licenciado, buenos días !*[1]

La Armando Guzman totul era rotund: de la capul cu părul ca pana corbului, foarte lins, până la ochelari și la corp. Parcă era o sculptură a lui Botero! Îl pofti pe Malko să se așeze într-un fotoliu din piele, luă loc în fața lui, își aranjă dunga pantalonilor și îl întrebă în engleză:

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt ziarist și fac o anchetă despre lupta antidrog, îi explică Malko. Am înțeles că ați putea să-mi furnizați unele informații...

– *Claro que sí !* confirmă Armando Guzman. Acum avem rezultate extraordinare. Iată despre ce este vorba!

Se duse să ia de pe birou un document cu antet ce provenea de la *Procuradoria Generale de la República:* era lista cu reținerile unor cantități de droguri efectuate în luna precedentă. Dar asta nu era suficientă. Se lansă într-o pledoarie prin care elogia DEA și colaborarea americano-mexicană...

– Ce îmi puteți spune despre Cartelul din Tijuana? îl întrebă Malko.

– Practic este desființat! Am promis o recompensă de un milion de dolari pentru prinderea fraților Arrellano. Pentru fiecare în parte! Este o sumă imensă, *señor.* De fapt, cred că au și plecat din țară. Arestarea lor însă e doar o chestiune de timp...

Asta semăna cu Judecata de Apoi...

Dialogul continuă pe acest ton aproape o oră. Pe Malko îl durea capul. Simțea că nu va ajunge vreodată să discute și lucruri mai serioase. Dar Armando Guzman îi veni în ajutor uitându-se ostentativ la ceas.

---

[1] *Bună ziua, domnule ziarist! (n.a.)*

– Nu prea am timp, zise el. Îmi permiteți să vă invit la masă, *señor licenciado* ?

– Firește, accept cu plăcere, răspunse Malko.

– Atunci, să mergem la *Lucerna,* nu e departe de aici...

Malko își lăsă mașina în parcare și se urcă în Chevroletul blindat al directorului de la *coordinación de Seguridad Pública.* În piața cu sens giratoriu, se afla *Lucerna,* un hotel cu patru etaje și balcoane din fier forjat, un *lobby* micuț, iar în spate, un *patio*[1] încântător cu piscină și un mic pârâiaș care se vărsa într-o superbă fântână. Armando Guzman alese o masă lângă arteziană. Își schimbă atitudinea de-abia după ce comandase chelnerului eternele *tacos.*

– Bravo ! spuse el. Eduardo Bosque m-a prevenit în legătură cu vizita dumneavoastră. Ați fost prudent. Mi-a fost teamă că o să pomeniți de el; asta ne-ar fi condamnat cu siguranță la moarte...

– Cum așa? se miră Malko simțind că se sufocă.

– Biroul meu este o capcană a traficanților de droguri, mărturisi cu simplitate Armando Guzman. Mi-a spus un prieten. Sunt la curent cu tot ce fac, știu pe cine primesc. Au aflat deja că ați fost la mine... Dar, ceea ce am vorbit nu îi prea îngrijorează. De aceea am venit să mâncăm aici. Acest hotel este frecventat de toți polițiștii federali și de toți șefii din *Policía del Estado.* Toți sau aproape toți primesc bani de la traficanți. Datorită zgomotului făcut de fântână, nu pot să audă ce vorbim...

– Totuși sunteți șeful Poliției federale din Baja California, spuse Malko mirat.

Armando Guzman luă o înghițitură din băutura lui.

– Da, recunoscu el, dar nu pot avea încredere în nimeni. Vreau să vă spun două istorioare. În prima zi când mi-am luat funcția în primire, am găsit pe birou o cutie din carton închisă cu scotch, așa, cam de mărimea unei cutii de pantofi. Am deschis-o. Era plină cu teancuri de bancnote de o sută de dolari. Trebuie să fi fost cel puțin o sută de mii de dolari.

– Ce ați făcut?

– Am întrebat-o pe secretară, pe urmă pe adjuncții mei,

---

[1] *Curte cu fântână arteziană în mijloc, specifică locuințelor spaniole și sud-americane (n.t.)*

apoi pe oamenii de la parter, cine a adus cutia. Nimeni nu văzuse nimic. Or, ca să se poată ajunge în biroul meu, trebuie să se treacă de trei baraje și de două uși încuiate. Unde mai pui, că a mea are cod digital... Ceea ce înseamnă că în anturajul meu există informatori ai cartelului. Am cerut să pună banii în seiful din *Gobernora*. A doua zi când am ajuns la lucru, am găsit în același loc altă cutie și mai voluminoasă. Am deschis-o. Conținea și mai mulți bani, iar peste ei un bilețel: *Sí o no?* Am pus și a doua cutie lângă prima. Am fost avertizat. Mi se declarase război.

– Și ce ați făcut?

Armando Guzman surâse cu tristețe.

– Nimic, în afară de munca mea oficială... Am arestat câțiva traficanți mărunți care nu făceau parte din cartel. Astfel am rămas în viață. Predecesorul meu a fost asasinat. La fel primarul și cardinalul, acesta numai fiindcă ținuse o predică împotriva lor. Jumătate din oamenii mei au state de plată la cartel. Cei care nu s-au lăsat cumpărați trăiesc cu frica-n sân. Acum o lună, am primit o informație de la DEA: adresa unde locuia unul dintre frații Arrellano, și anume, Ramon. Mi-am strâns toți agenții federali, dar numai unul știa despre ce este vorba. Atunci când am ajuns, Ramon Arrellano tocmai își luase zborul... L-am convocat pe acel agent federal în biroul meu. După cinci minute, mi-a spus: „E adevărat, eu l-am anunțat." Și ai împușcat un milion de dolari, i-am răspuns eu atunci. Știți ce mi-a răspuns? „Cine vrea să câștige un milion de dolari și să moară fără să aibă timp să-l cheltuiască?" Puteam eu să-i fac vreun rău? Nu i-aș fi putut acorda protecție, iar el ar fi fost masacrat împreună cu toată familia.

– În concluzie, nu este nimic de făcut? întrebă Malko în timp ce ataca friptura acoperită cu un strat gros de *guacamole*.

Armando Guzman clătină din cap.

– Nu *era* nimic de făcut. Poate acum, da. Sunt pe cale să adun un dosar zdrobitor împotriva PRI. Fără protecție politică, traficanții de stupefiante nu mai pot face nimic. În Mexic există mulți funcționari cinstiți, dar nu vor ajunge *niciodată* în posturi strategice. Întreg sistemul se bazează pe o mână de zece „dinozauri" corupți. Avem unul și aici, în Tijuana: îl cheamă Gustavo Ortuzar. El a dat ordin să fie omorât cardinalul Ocampo și tot el îi protejează pe frații Arrellano. Încet, încet,

am adunat probe. Dețin totul: conturile din bănci, răpirile, ascultările telefonice, ascunzătorile secrete, numele ofițerilor federali care lucrează cu traficanții. Jumătate din PRI este coruptă...

– Dar de ce totul pornește de aici? se miră Malko. Tijuana este doar un orășel.

– Pentru că banii se fac *aici,* replică Armando Guzman. În Mexic nu se cultivă coca.

Consumul pe plan local este infim. Cele două mari carteluri se găsesc la Sinaloa și la Tijuana, de-a lungul zonelor de frontieră. În partea aceasta a graniței, kilogramul de cocaină valorează douăzeci de mii de dolari. La San Ysidro, la un kilometru mai încolo, face șaizeci de mii. Pe străzile din San Diego sau din Los Angeles, îndoită cu făină sau cu altceva, valorează un milion de dolari. Cartelul din Tijuana trece drogul și îl distribuie în California. Profiturile sunt enorme...

– Americanii nu întreprind nimic?

Celălalt ridică din umeri descurajat.

– Ce pot ei să facă? Jumătate din polițiștii de frontieră sunt de origine mexicană, iar părinții lor sunt aici... Îi amenință sau îi cumpără. Acum, *señor,* ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Caut un bărbat, îi explică Malko. Un american.

Îi spuse americanului povestea cu John Doe, în timp ce acesta se umfla cu fasole mare...

– Dacă reprezintă un pericol pentru frații Arrellano, observă polițistul, este deja mort și înmormântat undeva în deșert. Referitor la fată, cred că știu câte ceva: se învârtește în cercul familiei Arrellano. Este o aventurieră, extrem de frumoasă, amanta lui Gustavo Ortuzar, omul din PRI. Vine din *Los Mochis* și caută un bogătaș care să o smulgă din Tijuana. În timp ce așteaptă, mai face niște treburi mărunte.

– Unde o putem găsi?

– Nu știu. Nu ați văzut-o niciodată?

– Nu.

– Ce vreți să faceți?

– Nu știu încă, recunoscu Malko.

– Fiți foarte atent, îl sfătui mexicanul. Au încercat deja să vă omoare. O vor face din nou. Eu nu am posibilitatea să vă apăr. De altfel, nimeni de aici nu poate... Faptul că vă aflați în Tijuana îi supără foarte mult pe frații Arrellano.

Malko regreta că își lăsase pistolul în mașină.

– Voi încerca să mă documentez în privința lui John Doe, îi promise polițistul. Dar nu mai veniți la mine. Vă voi căuta eu la hotel.

Un bărbat în civil se apropie de ei, îl salută pe Malko și șopti câteva cuvinte la urechea lui Armando Guzman, apoi se îndepărtă. Polițistul se aplecă spre Malko.

– Este adjunctul meu. Unul în care am încredere. A venit să-mi spună că, probabil, clanul Arrellano se va duce în seara asta la *Rodeo de Medianoche.* Unul dintre prietenii lor a telefonat ca să se asigure că orchestra din Sinaloa cântă bine astăzi.

– Ce este *Rodeo de Medianoche?*

– Un local clasic din Tijuana. O discotecă imensă cu o orchestră din Sinaloa și, în fiecare seară, la miezul nopții, are loc un adevărat rodeo. Este foarte vesel.

Semnă nota de plată și se sculă de pe scaun cu un zâmbet de scuză.

– Am o ședință. Vă conduc până la mașina dumneavoastră.

Ajuns în parcarea apăsată de caniculă, Malko găsi o cabină telefonică și sună din nou la numărul celui de-al doilea prieten al lui Eduardo Bosque, ziaristul de la revista *Proceso,* pe care-l chema Enrique Chavez. De data aceasta, el răspunse. Malko îi spuse numele și, fără să-l rostească pe al lui Bosque, îi aminti de un prieten de la Washington.

– Veniți la mine! zise imediat Enrique Chavez. Locuiesc pe bulevardul Merida, la numărul 48. E o clădire roșie cu șase etaje de-a lungul golfului.

* * *

– V-ați întâlnit cu Eduardo? îl întrebă cu nerăbdare Chavez. Ce mai face?

– Binișor, zise Malko în timp ce se așeza în fața ziaristului. Cu părul grizonat și ondulat, cu figura tipic spaniolă, semăna cu un bătrân dansator de tango. O brunetă apetisantă, cu o rochie mulată pe ea, cu părul negru ca pana corbului pieptănat cu cărare la mijloc și trăsături destul de vulgare, dar senzuale, își făcu apariția.

– Julia! S-a întâlnit cu Eduardo la Washington!

Malko fu nevoit să povestească totul de la început.

– Nu am auzit niciodată de tipul ăsta, John Doe, făcu ziaristul, dar roiesc atâția oameni în jurul fraților Arrellano! Voi încerca să mă interesez.

– Se pare că se duc în seara asta la *Rodeo de Medianoche,* zise Malko.

Bărbatul și femeia schimbară o privire plină de interes.

– Vreți să dăm o raită pe acolo?

* * *

Enrique Chavez cobora pe Paseo de los Niños Heros, marele bulevard paralel cu canalul, îndreptându-se spre vest. Granița se găsea în partea cealaltă, la mai puțin de un kilometru în linie dreaptă.

Ziaristul intră în parchingul care, judecând după aspect, semăna cu un hangar pentru avioane. În fața intrării era un șir lung de vehicule. Enrique Chavez se întoarse către Malko:

– Sunteți înarmat, señor?

– Da.

– Ar fi mai bine să lăsați arma în mașină.

Ascunse pistolul sub banchetă. Coloana înainta foarte repede. La intrare, doi polițiști în uniformă îi scotoceau și pe bărbați și pe femei... O dată ce trecu de ușă, Malko fu asaltat de vacarmul îngrozitor. Pe o estradă, orchestra formată din doisprezece muzicanți cântau de mama focului.

Salonul era cufundat în intuneric, iar pe margine se găseau mici separeuri ocupate de perechi.

Pe ringul de dans, vreo douăsprezece cupluri se dezlănțuiau gesticulând ca și cum ar sta pe o placă fierbinte. Chelnerii se vânzoleau întruna cu sticle de bere în mână. Zgomotul era asurzitor. Enrique Cavez urlă la urechea lui Malko:

– Îl vedeți pe tipul cu cămașă roșie?

Nici nu putea să nu-l observe. Cocoțat pe cizmele de cowboy, se maimuțărea în fața unei brunete foarte frumoase care purta și ea o pălărie mare îndesată pe cap, de sub care se vedea doar gura cu buze groase și roșii. Cu o vestă din piele de căprioară strânsă pe ea și cu niște jeanși supermulați pe

coapse, de abia se mișca, extrem de senzuală, că îți venea să te năpustești asupra ei...

Tipul în roșu cânta cu orchestra, își arunca pălăria în aer, se învârtea în jurul partenerei sale, bătând din palme. Podeaua din lemn tresălta sub țopăielile dansatorilor, iar orchestra cânta fără pauze între melodii. Malko urlă la rândul lui.

– Cine e?

– Ramon Arrellano, cel mai periculos dintre frați. Gărzile lui de corp stau în separeul acela.

Malko zări cinci mustăcioși, înghesuiți în separeu cu berile în față, care nu dansau. Fata se opri din dansat și se îndreptă spre separeu. Ramon Arrellano o însoți, aruncându-i o privire curioasă lui Malko în timp ce trecea pe lângă el. *La Rodeo de Medianoche* veneau foarte puțini americani.

Malko simți cum i se accelerează pulsul. Stând pe scaun în separeu, Ramon Arrellano continua să se uite țintă la el.

Capitolul VII

Deodată, Enrique Chavez păru că nu se simte în largul lui. Strigă la urechea lui Malko:

– Veniţi, cred că m-a recunoscut!

Deci, pe el îl fixa cu insistenţă Ramon Arrellano... Coborâră o scară în spirală care ajungea într-un soi de arenă nemaivăzută unde vacarmul era şi mai asurzitor. Într-o fosă dreptunghiulară, câţiva tineri se zbăteau ca nişte bolnavi în sunetul unei muzici rock care ţâşnea din nişte boxe monstruoase. Pe marginea fosei erau aliniate separeurile în care fetele şi băieţii stăteau claie peste grămadă. Parcă aveau cu toţii „uniformă": cămăşi de cowboy, blue-jeans şi brichete Zippo îmbrăcate într-un etui ataşat la curea. Toţi aminteau de *American way of life*... Cei care nu au mai găsit locuri stăteau în picioare şi beau. Chavez se aplecă la urechea lui Malko şi urlă:

– Toţi tinerii din Tijuana vin aici.

Era o nebunie. Aerul era îmbâcsit de miros de marijuana şi de sudoare. Tinerii se plimbau buimaci în grupuri, cu cartoane de câte şase cutii de bere în mâini, aceasta fiind unitatea de măsură a valorii lor. Mulţi dintre ei purtau pălării, fie că erau fete ori băieţi. Flirtau în văzul lumii. Într-un separeu, Malko zări o fată extrem de strident fardată, cu un decolteu provocator, cu privirea înflăcărată, ocupată să-i masturbeze prin pantaloni pe cei doi vecini ai ei. Unul - care nu avea mai mult de douăzeci şi cinci de ani - etala o imensă brăţară din aur, un ceas Rolex şi un inel cu briliant. Enrique Chavez îl trase pe Malko de mânecă.

– Ei sunt *Juniors*, cei care trec drogurile peste graniţă şi locuiesc în cartierele elegante. Aici vin să-şi cheltuiască banii.

Oamenii dansau fără încetare; ritmul dătător de junghiuri îţi golea creierul. Când muzicanţii începură să cânte o *cumbra*,

s-a declanşat delirul. Fetele aruncau priviri arzătoare, lipindu-se strâns de necunoscuţi când treceau pe lângă ei. Ameţiţi, mai mulţi tineri stăteau pe bănci şi fumau.

Chavez se uită la ceas.

– Să mergem la rodeo! E miezul nopţii.

Malko îl urmă prin mulţime într-o altă sală puţin mai mică, dar uimitoare. O arenă dreptunghiulară cu pământul bătătorit era înconjurată de tribune ca la coride, iar în cinci boxe era închis câte un taur. Tribunele erau deja arhipline. Dintr-o nişă, un fals *vaquero* vorbea mulţimii într-o portavoce prezentându-i pe „matadorii" deghizaţi mai mult sau mai puţin în cowboys. La rostirea fiecărui nume în parte, mulţimea aclama, arunca entuziasmată în sus cu cutii goale de bere...

La deschiderea spectacolului, au fost aşezate cinci cartoane cu bere pe sol, iar conducătorul jocului alese din sală cinci fete salutate de public cu urlete isterice.

– Ce fac? întrebă Malko.

– Un concurs.

Cele cinci fete aliniate se aruncară efectiv la pământ apucând câte o sticlă. Cine o golea mai repede, câştiga concursul. Învingătoarea era o fată înaltă cu jeanşi şi cu o vestă descheiată, dând la iveală sânii revărsaţi din sutien, în semn că a obţinut victoria. Acest lucru încinse atmosfera şi mai mult.

Deodată, Malko zări mai mulţi oameni care îşi croiau drum spre ei de-a lungul tribunelor înţesate de lume. În frunte mergea un tip atletic de un metru nouăzeci, îmbrăcat tot în negru, cu o pălărie neagră pe cap îndesată până la sprâncene. La brâu strălucea un Colt 45 care ieşea din toc. Purta ochelari de soare, iar în mâna stângă ţinea veşnicul carton cu cutiile de bere.

În spatele lui veneau şase persoane. Ramon Arrellano împreună cu fata cu pălărie neagră, un alt mexican cât o namilă, cu părul pe umeri, însoţit de o fată foarte fardată, şi un *gringo* atletic ce ţinea de mână o fată superbă cu o rochie verde fosforescent, mulată pe trup şi încheiată cu nasturi în faţă. Părul negru îi cădea în cascadă până la brâu. Când trecu pe lângă Malko, acesta observă sfârcurile ascuţite, gata să străpungă ţesătura. Însă însoţitorul ei îi reţinu mai mult atenţia. Corespundea perfect semnalmentelor lui John Doe, omul căutat de FBI şi de CIA pentru atentatul din Oklahoma City.

* * *

Grupul se așeză într-un loc înconjurat cu un cordon din catifea mov, cu băncuțe acoperite cu perne din același material. Se vedea că este o lojă rezervată exclusiv VIP-urilor... Malko se întoarse către Chavez:

– Sunt frații Arrellano?

– Doar Ramon și Benjamin. Bărbatul înalt este Manuelo El Mazel, zis și „El Coyote".

– Îl cunoașteți pe americanul care e cu ei?

– Nu.

– Nici pe fată?

– Am mai văzut-o împreună cu banda, însă nu știu cine este. Probabil vreo târfă...

Urletele și muzica se auzeau și mai tare. Un „matador" apăru în arenă, zgâlțâit de taurul lui ca un prun. Acest lucru dură doar treizeci de secunde, căci animalul îl trânti la pământ. În picioare, fata cu rochie verde urla aruncând cutiile de bere goale. Avea o siluetă magnifică. În picioare, cel căruia i se spunea „El Coyote" supraveghea de zor tribunele. Malko nu-l slăbea din priviri. Era omul care a masacrat familia lui Eduardo Bosque. Profitând de un moment de relativă liniște, Malko întrebă:

– Ce se va întâmpla dacă va veni poliția?

Chavez zâmbi cu ironie.

– Nu va veni. Este deja aici. Am reperat mai mulți agenți federali prin mulțime. Îi apără pe frații Arrellano. Polițiștii municipali nu riscă niciodată să-i aresteze. Afară, trebuie să mai fie vreo doisprezece pistolari... Vin deseori aici ca să se distreze.

Malko își îndreptă atenția spre John Doe. Deci americanul trăia ! Dacă frații Arrellano l-au scos din închisoare și nu l-au omorât, înseamnă că nu știu că este căutat de FBI, lucru ce se bate cap în cap cu informația dată de Eduardo Bosque. Îi scăpa ceva, însă misiunea lui era aceeași: să-l aducă pe John Doe în Statele Unite.

Acest lucru era foarte delicat, ca și cum ar scoate cu mâna o monedă de aur din cazanul cu untdelemn încins, fără să se frigă...

– Acesta este americanul care mă interesează, îi zise Malko lui Chavez în timp ce îi dădeau drumul celui de-al doilea taur. Vreau să aflu unde locuiește. Am putea să-i urmărim când pleacă...

Zări teama din ochii mexicanului.

– *Señor*, o să vă omoare, nu îi cunoașteți.

Cel de-al doilea cowboy nu se ținu în șa decât douăzeci de secunde. Toată lumea începu din nou să bea bere. Atmosfera era sufocantă. Imediat, Malko observă că „El Coyote" și Ramon Arrellano discută ceva în șoaptă. Apoi, „El Coyote" desprinse de la centură telefonul celular și vorbi un timp. La rândul lui, Benjamin Arrellano se întoarse și îi privi cu insistență.

Enrique Chavez părea îngrozit.

– Să plecăm de-aici ! îi zise el lui Malko. Nu le place prezența noastră.

Se și ridică în picioare, împingându-și nevasta înaintea lui. Malko fusese obligat să-i urmeze. Împrejurul lor, nebunia era în toi. Jos, orchestra din Sinaloa se dezlănțuia, iar la intrare, cei doi polițiști continuau să-i percheziționeze pe cei care de-abia soseau. Când ajunseră afară, ziaristul se scuză:

– Vă rog să mă iertați, *señor*, poate că mi-am făcut griji degeaba, dar oamenii aceștia sunt extrem de periculoși. Priviți, acestea sunt mașinile lor.

Îi arătă trei Jeep-uri 4 x 4 cu geamuri fumurii: un Silverado, un Cherokee și un Chevrolet Suburban. Pe lângă ele se învârteau vreo doisprezece tipi care discutau. Era armata particulară a fraților Arrellano.

Enrique Chavez se duse să aducă mașina. După un sfert de oră, îl lăsă pe Malko în față la *Grand Hotel*.

– Sunați-mă mâine, voi încerca să aflu câte ceva despre american, îi propuse el.

Malko urcă scările ce duceau în hol, dar le coborî imediat, îndreptându-se spre parcarea subterană unde se găsea Buick-ul lui închiriat. Se urcă la volan și părăsi hotelul.

Când ajunse în față la *Rodeo de Medianoche*, cele trei Jeep-uri erau tot acolo. Se opri de-a curmezișul, astfel încât să poată demara cu ușurință, stinse farurile, ascunse arma cu un glonț pe țeavă între scaunele din față și începu să supravegheze ieșirea. Se simțea bine singur în Tijuana, și

începu să se pişte ca să vadă dacă nu cumva visează. Aici, DEA, FBI şi CIA nu erau decât nişte simple iniţiale... Poliţia mexicană, inexistentă şi coruptă, nu-i putea fi de nici un ajutor. Era în întregime oraşul traficanţilor de stupefiante...

Bunăoară, graniţa nu se afla decât la un kilometru.

Cum putea să-l recupereze pe John Doe? Misiunea se dovedea imposibilă, de vreme ce americanul era sub protecţia fraţilor Arrellano. Nu voia totuşi să aleagă soluţia cea mai simplă: să treacă frumuşel frontiera, şi, pe-aci ţi-e drumul!

Se scursese o oră. Brusc, se produse o busculadă, oamenii fugeau în toate părţile, motoarele zbârnâiau, farurile se aprindeau. Cele şapte persoane ale clanului care stătuseră în separeu ieşiră împreună şi se împărţiră în cele trei vehicule. John Doe şi bruneta se urcară în ultimul. Porniră atât de repede, încât Malko fu nevoit să claxoneze ca să poată ieşi din parcare. Cele trei maşini mergeau deja pe Paseo de los Niños Heroes, îndreptându-se spre est. După ce trecură de a doua intersecţie, o luară la dreapta, apoi la stânga. Malko recunoscu bulevardul Agua Caliente unde se afla *Grand Hotel*. Trecură prin faţă, fără să încetinească, apoi merseră de-a lungul golfului, către Colonia Hipódromo, cartierul elegant. Furios, Malko trebui să ia piciorul de pe pedala acceleratorului: era singura maşină din spatele lor.

Micuţul convoi dispăru la o curbă. Străzile înguste şi sinuoase escaladau colinele mărginite de case elegante, uneori chiar măreţe. Aflându-se la o distanţă mai mare, Malko îi urmărea.

Deodată, nu mai văzu pe nimeni, deşi drumul era drept. Descoperi apoi cu coada ochiului o poartă mare şi neagră ce se deschidea. Încetini. Proprietatea se întindea pe toată suprafaţa şi era împrejmuită de ziduri înalte. Se întoarse puţin ca să observe mai bine, notă numele străzii şi numărul. Oricum, era un pas înainte... Acum putea să se întoarcă la hotel.

* * *

Era ora opt. Oamenii se aflau deja în curte pregătindu-se să joace golf. Malko reflectase. Înainte de toate, se va duce dincolo de frontieră ca să-i telefoneze în siguranţă lui Roy

Bean. În acest mod, dacă frații Arrellano l-ar urmări, ar crede că pleacă din Tijuana definitiv.

Formă numărul lui Enrique Chavez ca să-l pună în temă. Dar nu răspundea nimeni. Ziaristul pleca la slujbă devreme. Se hotărî să-i transmită un mesaj. Cu pistolul Taurus la centură, se simțea mult mai liniștit, iar la lumina zilei, seara precedentă i se părea ireală...

Avenida Agua Caliente avea sens unic. Ieși din parcare și vină la dreapta. Nu parcursese bine douăzeci de metri, că își dădu seama că e urmărit de o mașină a poliției... Pulsul i se acceleră. După câte văzuse în ajun...

Verifică kilometrajul. Din punctul de vedere al vitezei, nu aveau ce să-i reproșeze. În secunda în care se pregătea să urce panta în lungul golfului, mașina poliției acceleră, aprinse girofarul și auzi în megafon un ordin pe care nu-l înțelese.

Opri ascultător lângă trotuar. Mașina de poliție se opri în spatele lui. Un polițist în uniformă se apropie zâmbindu-i și îi întinse mâna.

– *Buenos días, señor !*

– *Buenos días*, răspunse Malko politicos, dar vigilent.

– Nu v-ați oprit la stop, continuă polițistul pe un ton glumeț...

Malko îi spuse că s-a oprit. Discuția se derulă câteva clipe pe același ton lejer, amical. Își zise că avea pur și simplu de-a face cu niște amărâți dintr-o țară săracă... Prin partea locului, americanul era considerat un seif ambulant...

În timp ce vorbea, polițistul se învârtea binevoitor împrejurul Buick-ului. Malko se întreba ce căuta, când mexicanul aătă cu degetul o pată care se mărea sub portbagaj.

– *Hay un problema aquí, señor*, observă el cu blândețe.

Malko se uită în direcția indicată. Un lichid închis la culoare se prelingea picătură cu picătură pe capacul portbagajului. Era prea neagră ca să fie benzină; mai degrabă, ulei. Se gândi că agresorul lui de la Mexicali trăsese un glonț în bidonul cu ulei de rezervă.

Luă cheile și deschise portbagajul sub privirile atente ale polițistului. Imediat avu impresia că îl lovește cineva cu ciocanul în cap: în lungul portbagajului zăceau întinse două trupuri cu mâinile legate la spate. Mai bine-zis, două cadavre. Cu gâturile tăiate. Aproape că le decapitaseră, probabil cu un cuțit

de măcelar, iar sângele se scurgea din rănile înfricoșătoare prelingându-se pe podeaua portbagajului.

Enrique Chavez și soția lui erau cu ochii deschiși. Fiecare avea o panglică galbenă înnodată la gât, așa, ca o favoare...

Palid, Malko se întoarse și dădu nas în nas cu polițistul care nu mai zâmbea. Colegul lui sări din mașină și îl aplecă cu brutalitate pe Malko peste capotă începând să-l percheziționeze. Găsi imediat arma. Cât ar clipi, Malko se trezi cu cătușele și cu mâinile legate la spate. Fără să-l cocoloșească, îl aruncară în mașină în pofida protestelor lui.

Vehiculul demară imediat cu sirena urlând, înghițind bulevardul Salinas. După douăzeci de minute, se opri în fața unei clădiri gălbui în fața căreia staționau pe două rânduri mai multe mașini de poliție. Pe fațadă se putea citi: *Comandancia de Policía municipale Tijuana.* Instituția ocupa un bloc întreg de pe Avenida Constitución.

Îl duseră pe Malko direct într-o celulă mizerabilă și îl aruncară acolo fără să-i scoată măcar cătușele. Ușa se închise cu un zgomot sinistru.

* * *

– *Usted está muy mal*[1]...

– Vorbiți engleza? întrebă Malko exasperat, beat de furie.

După patru ore petrecute în celulă, l-au dus într-un vorbitor prost luminat și l-au așezat pe un taburet, dar tot cu cătușele la mâini. Un mexican cu o cămașă cam jegoasă, cu o mustață deasă, păr rar, ten gras, veni la el: era *Avogado* Lopez Garcia. Numit din oficiu.

– *Sí*, aprobă acesta.

– Mai întâi scoateți-mi cătușele...

Bărbatul se uită la el cu ochii lui bulbucați.

– Aveți bani, *señor* ?

– Da.

– Câți?

– Nu mai știu. Trei sau patru mii de dolari.

---

[1] *E rău de dumneavoastră (n.a.)*

Nici măcar nu l-au percheziționat.

– Aici, la dumneavoastră?

Îi lăsa gura apă de emoție. Majoritatea clienților săi nu aveau decât câțiva pesos, și aceia furați.

– Nu, doar cinci sute.

– *Bueno. Espera, por favor.*[1]

Bătu la ușă, îi deschise un gardian și se făcu nevăzut. Malko îl auzea discutând cu gardianul în șoaptă, apoi reveni și i se aplecă la ureche cu respirația lui urât mirositoare.

– O sută de dolari e perfect.

– Nu, cincizeci, protestă Malko, fiindcă umblase mult și văzuse multe.

Avu loc iarăși o scurtă discuție.

– Optzeci...

Când ajunseră la șaizeci de dolari și după ce îi îndesă imediat în buzunarul lui, gardianul îi scoase cătușele cu un zâmbet pocăit. De îndată ce ieși, avocatul îi propuse cu glas mieros:

– Ar fi mai indicat să-mi încredințați mie acești bani. Altminteri, riscați să vi-i fure. O să vă percheziționeze înainte de a vă transfera în închisoare. Îi vor depune la tribunal și nu-i veți mai vedea niciodată.

– Vreau să fiu interogat, pledă Malko. Sunt nevinovat. Cineva a pus cadavrele la mine în portbagaj...

Avocatul îi surâse cu îngăduință.

– *Señor*, eu sunt avocatul dumneavoastră, mie puteți să-mi spuneți totul... În plus, erați și înarmat.

Lui Malko îi venea să-l strângă de gât.

– A fost o capcană întinsă de frații Arrellano, zise el.

Avocatul tresări, se întoarse de parcă zidurile ar fi avut urechi, apoi se aplecă și îi șopti:

– *Señor*, sunt anumite nume care nu trebuie rostite, altfel, riscați să stați la închisoare mult și bine... Sunteți acuzat de omor și pentru deținere de armă fără permis. Este *muy grave*. Vă puteți alege cu douăzeci de ani de închisoare... Poate numai cincisprezece, fiindcă sunteți străin. Eu pot să vă ajut, dar trebuie să mă ascultați.

Malko se forța să-și înăbușe furia.

– Anunțați consulatul meu. Sunt cetățean austriac.

---

[1] *Bine. Așteptați, vă rog. (n.t.)*

Celălalt scutură din cap cu tristețe.

– *Señor* Linge, nu există consulat la Tijuana. Ambasada dumneavoastră se află tocmai în Mexico City. E foarte departe... Și nu vor interveni în favoarea unui criminal prins în flagrant delict.

– Și atunci ce facem?

Avocatul își aprinse o țigară *Lucky Strike*, iar fumul se răspândi imediat în încăpere. Era cel mai frumos miros pe care Malko nu-l mai simțise de multă vreme. I se părea că a trecut un secol de când a plecat de la hotel. Nu se gândise că traficanții acționau atât de repede...

– Judecătorul este extrem de ocupat, spuse el gânditor, nu cred că va avea timp de dumneavoastră în mai puțin de o lună sau două. Dar până atunci, voi cere să stați singur în celulă. Închisoarea se află pe Avenida Poniente. Voi veni des să vă vizitez. Cred că pentru două mii de dolari, judecătorul va fi dispus să vă vadă înainte de sfârșitul lunii.

Malko avea senzația că se află în toiul unui coșmar. Zâmbetul parșiv al avocatului îi trezea gânduri ucigașe. Dar încercă să-și păstreze calmul.

– Știți bine că nu eu am comis aceste crime, pledă el. Sunt doar un turist.

– Dar ați avut o armă...

– Mexicul este o țară periculoasă.

– Dar avem o poliție minunată, se făli avocatul cu un înflăcărat elan de patriotism.

În asemenea împrejurare, cuvântul „corupt" avea o nuanță prea ștearsă. Malko realiză că este prins în capcană. Cui să se adreseze? Armando Guzman, polițistul federal, nu putea să intervină, iar CIA nici atât. Doar dacă îl ajuta să evadeze. Însă pentru asta, trebuia să știe unde se află. Brusc îi veni o idee.

– Ați vrea să câștigați cinci mii de dolari?

– *Como no*?

Mănânci calule ovăz?

– Am o prietenă la Mexicali, zise Malko. Avocată ca și dumneavoastră. Anunțați-o, atât. O cheamă Guadalupe Spinoza, are un birou pe Calle Sur, la numărul 100, chiar vizavi de închisoare.

– La Mexicali ați stat la închisoare? se miră politicos cu o voce egală avocatul.

Lui Malko îi venea să-l omoare. Bineînțeles că era în cârdășie cu polițiștii care îl arestaseră. Dar trebuia să-i facă pe plac.

– Îi voi telefona, promise avocatul. Însă cele cinci mii de dolari...

Malko îl privi țintă în față.

– Vă dau cuvântul meu. Sunt în seiful de la hotel. Îi veți primi îndată ce mă veți scoate de aici.

Celălalt se pregăti să zică ceva, dar se răzgândi.

– Să văd ce pot face, promise el.

Bătu la ușă, iar gardianul apăru imediat. Discutară din nou o clipă. Domnul Lopez se întoarse către Malko cu un zâmbet încurajator.

– Pentru o sută de pesos, este dispus să vă lase fără cătușe și vă va aduce mâncare. Iar dacă îi veți da o mie de pesos șefului său, directorul comisariatului, va încerca să vă țină mai mult timp aici. E mai bine din punctul de vedere al hranei. Sunt o mulțime de restaurante pe Avenida Revolución.

– Accept, zise Malko.

Imediat, gardianul îi aduse o pătură care îi păru că se deplasează singură, atât de păduchioasă era. Acesta semăna a lux.

Rămas singur, Malko se lungi pe patul din lemn. Îi auzea pe polițiștii bine dispuși strigându-se între ei, apoi unele discuții aprinse, alteori câte un țipăt... Un lucru era sigur : dacă nu se producea un miracol, nu-și va revedea așa curând castelul din Liezen.

Capitolul VIII

Trecuseră deja trei zile. Malko își mângâia bărbia acoperită cu păr abia ivit. De când venise aici, avusese dreptul să facă o singură dată duș într-un spațiu respingător de mizerabil. Celula nu dispunea decât de o chiuvetă cât o ceașcă... Patul de campanie îi zdrobise șalele. În prima seară omorâse cu pantoful un șobolan cât toate zilele care voia să mănânce și el din fasolea bătută și din *tacos*... Mâncarea adusă de la restaurantul *La Costa*, una dintre nenumăratele „perle" de pe Avenida Revolución, era cât de cât comestibilă. Primea fasole bătută amestecată cu un sos care îți ardea gâtlejul de iute ce era și veșnicele *tacos* cu un conținut nedefinit. Bineînțeles că, pe lângă pasta pe care o primeau deținuții de rând, pe care n-ar fi mâncat-o nici un câine hămesit, era lux. Ignacio, gardianul care se ocupa de el, era la dispoziția lui. Seara târziu, îl ducea să ia puțin aer în curtea interioară, îi aducea cu regularitate apă minerală cumpărată din băcănia vecină și ziare. Malko descoperise că și acesta era înțeles cu frații Arrellano.

Când se gândea că se afla doar la un kilometru de graniță... Se stăpânea cu greutate, evadând în lungile reverii erotice în care o regăsea pe Alexandra, cel puțin în gând. Frații Arrellano se descotorosiseră de el, și încă pentru multă vreme! Era sigur că CIA ar fi intervenit, dar când?

Cheia care se auzi în broască îl făcu să ridice capul. Mai întâi zări mutra jovială a lui Ignacio, apoi ochelarii cu lentile groase ai lui Guadalupe Spinoza.

Îi venea s-o sărute!

Ignacio închise ușa, iar ea îl îmbrățișă cu pudoare, apoi se așeză pe taburet.

– Nu am putut să vin mai repede, se scuză ea.

Avocatul Lopez se bucura acum de mai multă stimă din partea lui Malko. Nu era corupt chiar de tot... Guadalupe scoase un pachet de *Lucky Strike* din poșetă și bricheta îmbrăcată în piele de crocodil, îi întinse una lui Malko și le aprinse pe amândouă. El care nu fuma, i se făcuse poftă de un tutun ușor. Însă expresia mexicanei îl neliniști.

– Aveți vești rele?

Ea se strâmbă.

– Dar nici prea bune. M-am întâlnit cu judecătorul care se ocupă de caz. Avem prieteni comuni. Nu vă va interoga decât după vreo lună. Și numai un interogatoriu formal, nu legat de fondul problemei. Spune că acuzația de omor este valabilă. Niște martori susțin că v-au văzut certându-vă cu Enrique Chavez în seara din ajun, la *Rodeo de Medianoche*, în legătură cu nevastă-sa...

– Martori! tresări Malko. Dar...

– Niște prieteni de-ai fraților Arrellano evident, se corectă avocata. Totul a fost aranjat. Au făcut chiar și o gaură în portbagaj ca să se scurgă sângele. Bineînțeles că polițiștii care v-au arestat erau înțeleși.

– De ce au ticluit această uneltire?

– Din cauza lui John Doe. În plus, Enrique Chavez era cel mai aprig dușman al lor. Au împușcat doi iepuri dintr-o dată.

– Cum aș putea ieși de aici?

– Momentan, este imposibil, răspunse Guadalupe cu o figură tristă. O să apelez la niște prieteni din Mexico City, dar ar putea să dureze luni de zile. Aici, un singur om vă poate elibera cât ai bate din palme: Gustavo Ortuzar.

– Prietenul clanului Arrellano? Sau mai repede, protectorul lor...

– *Exactamente*... Din cât m-a lăsat judecătorul să înțeleg, am aflat că el are cea mai mare putere asupra dosarului. Au vrut să vă neutralizeze printr-o soluție inteligentă și au reușit...

Malko puse întrebarea care îi ardea buzele:

– După părerea dumneavoastră, cât timp voi mai sta închis aici?

Guadalupe Spinoza își întoarse privirea în altă parte.

– Nu prea știu, mărturisi ea. În țara asta totul este posibil.

Poate dura la nesfârșit. Dar ați putea fi judecat și condamnat. Mexicul este foarte mândru de autoritatea lui.

Malko avea impresia că îi fugea pământul de sub picioare. Era mai rău decât își imaginase.

Văzând cât este de dezamăgit, avocata se grăbi să adauge în șoaptă:

– Dar mai am și vești bune...

Inima lui Malko tresăltă în piept.

– Care sunt?

Ea se aplecă peste masă.

– Am fost la Calexico și i-am telefonat prietenului nostru comun. El i-a anunțat pe prietenii dumneavoastră. Mi-au spus că nu vă vor uita. Mi-au și transferat niște bani în contul meu de la El Centro. Destui ca să pot începe treaba. Am adus cinci mii de dolari pentru dumneavoastră. Vă vor ajuta să vă îmbunătățiți condițiile de trai. Mi-au spus că o să beneficiez de tot ce am nevoie. De zeci de mii de dolari, dacă va fi cazul...

– Concret, ce puteți face?

– Nu pot să vă scot de aici, cel puțin acum. Nimeni din închisoare nu va acționa împotriva voinței cartelului. Însă, ați putea să vă bucurați de niște condiții de detenție mai satisfăcătoare. Există unele celule pentru *gente muy importante*. Adică pentru VIP-uri, dacă doriți. Am vorbit cu Ignacio, gardianul. Veți fi mutat imediat. Veți beneficia de un telefon și de aer condiționat. I-am dat cinci sute de dolari și voi face în așa fel încât să primească regulat o sumă de bani. Puteți să faceți rost de orice aveți nevoie de afară.

– Chiar și de femei? glumi Malko cu o nuanță de amărăciune în glas...

– Firește, zise ea, fără să se mire, se practică aici... Cât despre telefon, fiți atent, vor asculta totul... Nu cereți nici un număr din Statele Unite, puteți apela la mine, dacă doriți.

Nu era chiar liber, dar lațul începea să se slăbească un pic. Guadalupe luă din geantă un teanc de bancnote făcut sul și îl strecură în mâna lui Malko.

– De acum încolo, vă voi suna o dată la trei zile. Apoi...

Ea luă o foaie de hârtie, scrise câteva cuvinte și i-o întinse lui Malko: „O să vă ajutăm să evadați, dar de-abia după câteva luni." Imediat după ce citi, ea o puse deasupra flăcării brichetei care o prefăcu grabnic în cenușă. După aceea, ea se ridică și îi întinse mâna.

– *Adiós* !

Ușa trântită îi secă sufletul. Cuprins de disperare, se întinse pe patul lui de campanie. În decursul numeroaselor lui misiuni, nu se aflase niciodată într-o asemenea situație! Doar o singură dată la Bagdad, când aștepta să fie împușcat.[1] Dar nu era același lucru. Aici, îl aștepta o moarte lentă. Iar CIA nu va trimite un escadron de F 16 ca să dărâme zidurile închisorii, ca la Bagdad. Mexicul era aliatul Statelor Unite...

Cufundat într-un vis întunecat, tresări atunci când ușa se deschise. Ignacio își strecură chipul vesel în deschizătura ușii.

– *Con permiso, señor Malko, vamos a su nueva habitación...*

Îl conduse în capătul culoarului. Noua celulă semăna cu o chilie, cu pereții albi, o masă, un pat cu așternut, o toaletă într-un colț, chiar și un televizor! O ferestruică zăbrelită îi amintea totuși unde se află.

Malko abia avu timp să se instaleze, că zăvorul scrâșni din nou. De data asta, când ușa se deschise, apăru o creatură cu un platou în mână!

Cele cinci sute de dolari pe care le primise Ignacio făceau minuni... Fata așeză platoul pe masă, apoi începu să înșire:

– *Camarones al piquante, filete de buón, arrozo con pimiente, guacamole y cafe mexicano. Vino blanco de las Mercedes, Cointreau y tequila por las margaritas, a la disposición de Usted...*

Legănându-și șoldurile, ea îl contempla cu un zâmbet neruşinat, iar sânii rotunzi se revărsau din decolteul pătrat. Pe chipul cu trăsături vulgare, se citea o vagă senzualitate și un pic de prostie. În mod clar, desertul era chiar ea. Fusta extrem de scurtă i se mula pe fesele rotunde și cambrate. Deși era cald, ea purta ciorapi negri și pantofi roșii. Era ușor de închipuit gura ei cu buze groase înconjurând sexul unui bărbat.

Malko trebuia numai să facă un gest. Numai să întindă mâna, atât. Înaintă spre el cu privirea ațintită în ochii lui, umplându-i nările cu parfumul ei. Malko îi zâmbi.

– *Muchissimas gracias, señorita. Hasta luego!*[2]

---

[1] *Vezi SAS nr.14 - Spânzurații din Bagdad (Les Pendus de Bagdad)*
[2] *Mii de mulțumiri, domnișoară. La revedere! (n.t.)*

În mod ostentativ se năpusti asupra crevetelor. Minune: aproape că erau bune! Fata aștepta câteva clipe, apoi bătu în ușă. Ignacio deschise și îi aruncă o privire nedumerită lui Malko, în timp ce fata se strecura afară.

– *No le gusta la pequeña ?*[1] Se miră el grijuliu ca o dădacă.

– *Sí, sí,* îl asigură Malko, *pero otra vez...*[2]

– *Muy bien, señor.*

Închise ușa la loc. Malko auzi o discuție scurtă în spatele ușii, apoi niște zgomote ciudate. Țipete scurte, gâfâieli, suspine. Ignacio nu dorise să piardă un asemenea cadou... Acum îl iubea și mai tare pe Malko.

Acesta mânca fără poftă. Era prizonier, și încă pentru multă vreme.

* * *

Noaptea, zgomotele se auzeau mult mai aproape. Portierele trântite ale mașinilor de patrulare, pașii grei ai polițiștilor, glumele, țipetele și exclamațiile cu care erau întâmpinați suspecții. Uneori, câte un foc de armă... În acest oraș plin de violență, cu un milion și jumătate de locuitori, nopțile erau agitate.

Întins pe patul îngust, dar în sfârșit curat, Malko încerca să evadeze visând că se pregătea să facă dragoste cu Alexandra. Și-o imagina strânsă într-un corset, gata să-i administreze o felație care să-l secătuiască de ultimul strop de sevă. Ce departe de el se găsea CIA!

Închipuirea era atât de clară, încât sexul încordat era gata să explodeze în pantalonii din pânză. Ar fi trebuit să accepte cadoul, adică „micuța" lui Ignacio, pe care i-l oferise acum două zile... Lipsa de activitate îl înnebunea. Devenise vedeta închisorii, iar uneori era dus sub pază să viziteze împrejurimile, sau chiar să asiste la interogatorii. Vestea s-a răspândit cu viteza fulgerului: *gringo* din celula numărul nouă era plin de bani. Așadar, merita tot respectul.

---

[1] *Nu vă place micuța? (n.a.)*
[2] *Ba da, dar altă dată... (n.a.)*

Zgomotul zăvorului îl smulse din reveria lui. Surprins, se ridică în picioare. Până acum, nu mai primise vizite în toiul nopții. Ușa se deschise încetișor, lăsând pe cineva să intre, apoi se închise la loc. Malko se ridică și aprinse becul fără abajur care lumină o femeie cu fața ovală, cu un păr negru, lung până la brâu, o rochie cu un decolteu pătrat încheiată în față până la jumătatea pulpelor, cu balerini în picioare. Dar nu vedea decât sfârcurile cilindrice ale sânilor de o lungime nemaiîntâlnită care străpungeau pânza rochiei.

O recunoscu pe însoțitoarea lui John Doe de la *Rodeo de Medianoche*. Frumoasă ca o fantasmă materializată subit, ea îi zâmbea sprijinită de ușa care se închisese. Înaintă cu pași legănați și se opri la marginea patului.

– *Buenas noches, señor Linge.*

Vocea se potrivea perfect cu restul. O fărâmă de vulgaritate, dar multă senzualitate. Privirea îi coborî de la ochii aurii și se fixă pe gâlma din pantaloni. Timp de câteva clipe, rămase nemișcată, ca o pisică ce pândește o vrabie, apoi își răsfrânse buzele într-un surâs lacom și privirea tulbure. Cu gesturi languroase veni lângă Malko și se ghemui dinaintea lui, punând mâna pe sexul încordat ca să-și mențină echilibrul.

– *No hay muchas mujeres, aquí...*[1] observă ea cu vocea răgușită.

În mod evident, voia să creadă că gesturile ei îi provocaseră erecția care o fascina într-atât; dar, din nefericire, fu nevoit să-i arate că s-a înșelat. Ori, pur și simplu numai ideea că acest frumos prizonier care stătea singur în celulă o excita. Sfârcurile sânilor păreau că devin și mai lungi. Strânse din nou între degete bărbăția care se simțea prin pânza pantalonilor.

– *Tu quieres?*[2]

Malko nici nu se obosi să zică *sí*. Purtat de visul său erotic, nici nu se întrebă cum de apăruse Exaltación Garcia așa, ca o nălucă. Fără voia lui, abdomenul înainta spre ea. Fata coborî cu delicatețe slipul, eliberând bastonul tare și drept ca o bară din fier.

---

[1] *Nu sunt multe femei pe-aici... (n.a.)*
[2] *Vrei? (n.a.)*

Era clar că ideea de a face dragoste cu un bărbat care nu mai avusese o femeie de mult timp, cu un *gringo* blond, o excita la culme. Gura se lăsă în jos cu o încetineală exasperantă, înghițind sexul milimetru cu milimetru. Malko se arcui, fapt ce făcu să-l îndese și mai mult în cavitatea călduță în care o limbă perspicace se juca deja cu el.

Bărbatul slobozi un mârâit răgușit, trăgând-o pe Exaltación de ceafă, exact cu o fracțiune de secundă înainte de a exploda. Simțind pericolul, fata se dădu repede înapoi. Pe urmă se ridică.

– *Espera* ! exclamă ea.

Cât ai bate din palme, ea își descheie rochia, dând la iveală un slip roșu pe care îl lăsă să alunece de-a lungul coapselor. Malko se ridică și el. Ea îl apăsă pe umeri ca să se lungească pe spate, apoi îl încălecă așezându-i-se pe pântece. Cu mâna stângă ținea sexul vertical, apoi alunecă ușurel ca să fie penetrată mai bine. Malko nu se așteptase să țipe atât de tare atunci când îl îndesă înăuntru dintr-o mișcare. Pătrunsă foarte adânc, rămase câteva clipe cu gura căscată, cu privirea pierdută și sânii tari ca piatra, parcă dorind să simtă din plin măsura invadatorului... Apoi, privirea redeveni normală, lăsă capul în jos și spuse în șoaptă, cu vocea ei răgușită și senzuală:

– *Fuck me hard!*

Malko o prinse de șolduri și o făcu să urce și să coboare, venindu-i în același timp în întâmpinare... Era atât de excitat, încât i se părea că membrul își dublase volumul ! Această cavitate primitoare îi provoca senzații necunoscute până acum, presimțind că nu se va putea abține mult timp. Dorind să prelungească acest interludiu total neașteptat, părăsi șoldurile pentru sfârcurile care străpungeau țesătura rochiei, răsucindu-le între degete și presându-le cu abilitate. Pe Exaltación Garcia parcă ar fi apucat-o năbădăile. Rostind obscenități în engleză și spaniolă, gâfâind scurt, ea se mișca din ce în ce mai repede, sau mai degrabă se freca cu furie înainte și înapoi, ca o pisică în călduri. Deodată, se opri pătrunsă adânc de membrul care o străpungea și începu să tremure în timp ce sămânța lui Malko se răspândea în interior...

Pupilele i se măriră ca și cum luase un drog. Țipă din nou, mai tare decât prima oară, asurzindu-l pe Malko. Pe urmă, tăcerea care se lăsă în celulă i se păru ireală. Ciulind urechile,

Malko își dădu seama că era o liniște neobișnuită: din afară nu venea nici un zgomot... Se părea că tot personalul închisorii se înghesuise pe coridorul ce deservea celula. Cu regretul în suflet, Exaltación se smulse din pilonul rămas încă înăuntru, și se ridică balansându-se.

Își luă slipul de pe jos și îl puse pe ea, apoi se încheie la rochie ca să fie decentă. Așezându-se pe un scaun, răscoli prin geantă și scoase un pachet de *Lucky Strike* și o brichetă Zippo ornamentată cu un scorpion din turcoaze încastrate în metal. Vesel, Malko i-o luă din mână ca să-i aprindă țigara. Nu era prima dată când vedea o femeie frumoasă care își transformase bricheta, la origine un obiect utilitar, într-o bijuterie. Exaltación se lăsă pe spate strâmbându-se cu voluptate. Mirosul tutunului blond parfumă celula, transformând-o într-o încăpere aproape luxoasă. Fata se aplecă în față mângâind obrazul lui Malko cu un surâs plin de satisfacție.

– *Estaba muy bonito... Pero es un secreto, entre tu y yo. Entiende?*[1]

Malko înclină capul în semn că a înțeles. Se îndoia că tânăra venise în toiul nopții în celula lui doar pentru o scurtă întâlnire amoroasă, cu ajutorul bine cunoscuților complici. Mai credea că, dacă nu l-ar fi găsit în acea stare de excitare, nu s-ar fi întâmplat nimic.

Exaltación trăgea din țigară, cu privirea ațintită pe zidul alb. În fine, se uită la Malko și spuse în engleză:

– Niște persoane foarte importante se interesează de tine...

– Drăguț din partea lor, aprobă Malko, foarte atent.

– Doar nu aveți chef să rămâneți aici, nu-i așa?

El îi zâmbi.

– Cu dumneata, aș mai rămâne...

Chiar rostit cu ironie, lucirea din ochii ei negri îi arăta că apreciase complimentul.

– Aveți posibilitatea să ieșiți, îi zise ea. Și încă foarte repede.

– Îl cunoașteți pe judecător?

– Pe judecător?

---

[1] *A fost minunat... Dar e un secret între noi doi. Înțelegi? (n.a.)*

Ea izbucni în râs făcând un gest ce voia să însemne că judecătorul putea să-și vadă de treburile lui. Cu un altul, arătă spre tavanul crăpat.

– Nu, mai presus de judecător. Niște persoane pe care nu le cunoașteți...

– Ce contează, zise Malko. Le sunt recunoscător de pe acum. Ce trebuie să fac?

Ea se aplecă spre el.

– Vă propun o afacere. Ieșiți din închisoare, vă întoarceți la hotel, iar peste câteva zile, plecați în California cu mașina. După ce veți trece granița, vă veți întâlni cu cineva. Îi veți încredința mașina împrumutată. Asta e tot.

Malko nu-și credea auzului. I se oferea pur și simplu ocazia să facă pe „măgarul" ! Dar voia să fie cu cugetul împăcat:

– Ce se va găsi în mașină?

Exaltación nu pregetă nici o clipă:

– O sută de kilograme de cocaină.

Destul ca să-l trimită într-o închisoare federală, cu toată protecția acordată de CIA. Sistemul judiciar american era independent. Văzând că tace, Exaltación simți nevoia să precizeze:

– Nu-i arestează niciodată pe *gringos*. Nu există nici un risc.

Doar dacă vor anunța ce se află în mașină, firește. Malko ezită, gândindu-se la două posibilități. Ori frații Arrellano găsiseră un mijloc ingenios ca să se debaraseze de el folosindu-l în acest mod,ori oferta fetei ascundea ceva și mai rău. Nu puteai să te pui cu traficanții de droguri. Având în vedere puterea de care se bucurau, puteau să-l țină în închisoarea din Mexic mult și bine. Văzând că stă în cumpănă, Exaltación zise cu o voce mult mai rece:

– A doua oară nu voi mai veni. Și nu vă rămâne decât să stați închis ceva vreme. Păcat, cu o „codiță" frumoasă ca a dumneavoastră... În timp ce afară...

Argumentul acesta era bomboana care lipsea de pe tort. Malko se uită la pereții albi și la zăbrele.

– Accept, spuse el.

– *Muy bien*, aprobă Exaltación Garcia. Dar există două condiții. Mai întâi că e inutil să încercați să fugiți. Zi și noapte, va fi cineva pe urmele dumneavoastră. Pe urmă, vă este interzis să vă apropiați de vreo cabină telefonică. În afară de asta, puteți face orice doriți.

Strivi mucul de țigară pe masă, cu privirea ațintită în ochii lui Malko.

– Cu noi, nu există nici un fel de contract scris, preciză ea. Nici măcar o strângere de mână. Dar ar fi mai bine să vă țineți de cuvânt. Ați văzut ce a pățit prostul de Chavez...

– Care noi? întrebă cu prefăcută docilitate Malko.

Ea îl străfulgeră cu privirea.

– Știți foarte bine.

– Vă numiți Exaltación Garcia, nu-i așa?

– Câinele de Chavez v-a spus?

– Da, minți Malko.

– Au făcut bine că l-au pedepsit, conchise Exaltación cu glas de gheață. A promis că va sta departe de toate astea. Nu s-a ținut de cuvânt. Când i-au tăiat gâtul, a guițat ca un porc! Și nevastă-sa la fel. Ea a sângerat mai mult decât el.

În ochii ei strălucea o bucurie răutăcioasă. Malko încerca s-o analizeze. Exaltación îi amintea de Mandy Brown - Ticăloasa, dar mai feroce și cu mult mai exotică. Ca un vulcan în plină erupție și cu un creier rece de computer. Era făcută să supraviețuiască. Nu lucra decât pentru o singură persoană: ea însăși. Și prindea plăcerile din zbor : așa cum făcuse cu el.

– Eu mă țin întotdeauna de cuvânt, spuse el.

– *Muy bien*, zise ea. O să te înțelegi de minune cu *El Jefe*. Nu are nimic personal cu tine, știi bine asta... *Hasta luego*!

Se duse și bătu cu pumnul în ușă. Aceasta se deschise imediat. Ignacio stătuse cu urechea lipită de ea. Lui Malko îi fu greu să adoarmă din nou, atât din cauza plăcerii pe care o simțise, cât și a viitorului ce-l aștepta. Misiunea lui luase o întorsătură cu totul neașteptată...

* * *

– *Señor Malko*?

Ignacio era plin de respect, cu un teanc de hârtii în mână. Le puse pe masă împreună cu un pix și zise:

– Judecătorul Gomez a hotărât să vă pună provizoriu în

libertate. O să vă ducem dorul. Nu avem mulți deținuți așa ca dumneavoastră... *Un caballero auténtico... Firma aquí.*[1]

Malko semnă câteva hârtii cu antetul Procuraturii generale din Baja California fără să le mai citească. Totul nu era decât o comedie sinistră. I-au restituit pașaportul, dar nu și pistolul. Probabil că îl și vânduseră.

Inspiră cu nesaț aerul călduț. Bineînțeles că polițiștii erau deja pe urmele lui. Ignacio îl conduse până la o mașină albastru cu alb parcată pe bulevardul Constitución și îi luă mâna dreaptă într-ale sale.

– *Hasta luego, señor Malko ! Vaya con Dios.*

Numai că nu i-a spus să se întoarcă grabnic.

Închise politicos portiera după ce se urcă. În timp ce mașina demara, Malko mai avusese parte de zâmbetele mai multor polițiști. Imediat înțelese de ce se purtau astfel: în ochii Poliției Municipale, făcea parte de acum încolo din atotputernicul Cartel din Tijuana. Deci, se bucura de toată atenția.

Se lăsă pe bancheta desfundată, visând să facă un duș, cum visa un câine să capete un os... Apoi izbucni într-un râs nervos. El, șeful misiunii din *Central Intelligence Agency*, făcea parte din Cartelul de la Tijuana!

Observându-i hohotele în oglinda retrovizoare, polițistul de la volan începu și el să râdă, fără să știe de ce. Când se opri în față la *Grand Hotel*, atmosfera din mașina de patrulare era încă veselă. Malko se dădu jos și remarcă alt vehicul cu patru oameni la bord care se opri chiar în spatele lui. Dar nimeni nu coborî. Era supravegheat nu glumă.

La recepție, a primit cheia ca și cum nu se întâmplase nimic. În cameră era ordine, iar toate lucrurile se aflau la locul lor. Din fructiera de pe masă atârna un cartonaș alb cu amprenta unor buze de femeie și două cuvinte: *hasta luego.*

Ridică receptorul, dar nu avea ton. Linia era moartă. Pur și simplu se mutase în altă celulă.

Fără armă, supravegheat de ucigașii Cartelului din Tijuana, proaspăta lui libertate nu-i era de nici un folos. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convins că oferta fraților Arrellano avea semnificația unei capcane mortale.

---

[1] *Un adevărat cavaler... Închis aici. (n.t.)*

Capitolul IX

Ramon Arrellano gonea pe bulevardul Agua Caliente la volanul noii sale mașini, o Viper neagră, un monstru comparabil cu un Ferrari, pe care o cumpărase cu șaptezeci și trei de mii de dolari plătiți în numerar la San Diego. Bineînțeles că era unică în tot Mexicul, cu număr american datorită unui nume de împrumut. Gărzilor lui de corp le era greu să-l urmeze cu Chevrolet-ul Suburban furat. La stopul de pe Calle Rio Balsas, Ramon văzu o fată drăguță cu un piept debordant și o claxonă. Ea se întoarse și îi zâmbi. Ramon îi făcu semn să vină. Ea se opri lângă mașină, conștientă de farmecul său, așa cum era îmbrăcată într-o rochiță de vară.

– Vrei să facem o plimbare?

– Unde?

– Prin oraș. Pe urmă te aduc înapoi.

Orbită, fata sări în Viper, iar Ramon demară lăsând dâre negre pe asfalt, sub privirile ironice ale gărzilor sale.

– *El Jefe está muy bien!* comentă Pepe, șeful pistolarilor din garda personală.

Merseră până la Constitución. După câteva secunde, Ramon confundase deja schimbătorul de viteze cu coapsa cochetei de lângă el care, însă, nu-și făcea probleme.

– Ce faci? o întrebă el. Cum te cheamă?

– Lucrez pentru un avocat, dar mă plictisesc... Mă numesc Angelica.

El izbucni în râs.

– Dacă vrei, pot să-ți fac rost de o slujbuliță din când în când. E plătită bine: șaizeci de mii de pesos pentru două ore.

Adică o mie de dolari pentru cinci ani de pușcărie, era o afacere cinstită... Cartelului îi făcea plăcere să recruteze fete tinere pe post de „măgari". Astfel împușcau doi iepuri dintr-o

dată: dacă erau prinse, după câțiva ani de închisoare, nu aveau altă sursă de trai decât să se prostitueze pentru asociații lui Ramon; asta se numea „reciclare".

Mașina lui Ramon și cea a gărzilor trecură în trombă prin fața clădirii Poliției municipale, salutând cu un claxon, apoi virară la stânga pe Calle Emiliano Zapata. După aceea, Ramon intră într-o parcare mică unde se aflau deja alte mașini.

– Așteaptă-mă aici! îi zise el fetei.

Sări din Viper și se duse la unul dintre oamenii lui care îl aștepta lângă un Ford Mustang roșu cu număr american, care strălucea de curățenie. Ramon îl ocoli, deschise portbagajul, verifică pneurile, apoi zise clătinând din cap:

– *Muy bien.* Să lași cheile sub bara de protecție din față.

Se întoarse la mașina lui în care Angelica se cocea sub soarele arzător și îi întinse mâna.

– *Ven aquí !* Hai să bem ceva.

Fata începea să-l excite de-a binelea. El o trase spre scara de serviciu din barul *Las Pulgas,* pustiu la ora aceea. Localul era proprietatea lui.

Surprinsă de semiîntuneric, Angelica exclamă mirată:

– *No hay gente aquí!* [1]

Ramon nu mai avea chef să aștepte. Se întoarse zâmbind, o lipi de perete astfel încât să-i simtă membrul încordat prin țesătura jeanșilor.

– *Tu conmigo,*[2] nu-ți ajunge?

– *Sí, sí,* admise Angelica impresionată.

El o trase într-un separeu și fură serviți cu două cocteiluri „Original Margarita" unul după altul de un barman care se pierdu în întuneric. Moartă de sete, Angelica dădu pe gât cocteilul său în câteva clipe, apoi Ramon îi oferi paharul lui, după ce își înmuiase și el buzele un pic, apoi se uită pe furiș la ceas.

– Ai să-mi cunoști intențiile, zise Ramon.

– *Ah sí, que...*

Fata nu-și termină fraza. Ramon îi și vârî limba direct în fundul gâtului, în timp ce îi frământa sânii care i se părură minunat de pietroși. Trecu imediat să-i mângâie coapsele,

---

[1] *Nu prea e lume pe aici! (n.t.)*
[2] *Ești cu mine (n.t.)*

urcând apoi mai sus. Angelica se legănă când îi simți degetul pipăindu-i străfundurile intime... Cu autoritate, Ramon o prinse de mână și i-o puse pe umflătura din pantaloni ca s-o facă să înțeleagă mai bine ce trebuia să facă mai întâi.

Mut de respect, barmanul se făcuse mic în spatele barului și urmărea atent isprăvile șefului său printr-un orificiu plasat strategic. Puțin înnebunită, cu capul vâjâindu-i, Angelica protestă:

– O să întârzii.

– Și eu, făcu Ramon în timp ce cobora fermoarul jeanșilor. *Chupa.*[1]

În vocea lui era ceva ce o făcu să se supună. Ascultătoare, ea înclină capul, iar mâna fermă a lui Ramon îi apăsă ceafa ajutând astfel la îndeplinirea dorinței lui. Se gândea că o felație la ora unsprezece dimineața nu îi strica... După câteva clipe, explodă în gura fetei cu un mârâit de satisfacție și se ridică încă în erecție:

– *Vamos !*

Nu fusese amor curtenitor... După ce se urcară în Viper, el îi puse mâna posesiv pe coapsă și îi zise cu un zâmbet seducător:

– Dă-mi numărul de telefon, te voi suna, data viitoare vom avea mai mult timp. Vom vorbi și despre afaceri...

El o lăsă exact în locul de unde o culesese cu douăzeci de minute mai devreme.

* * *

– Sunt jos, în hol, îl anunță Exaltación...

Malko nu o mai văzuse de două zile, de când se întâlniseră la închisoare. De altfel, nu mai văzuse pe nimeni de atunci...

Când sunase telefonul, el tocmai răsfoia o revistă de călătorii care relata povestea unui transport aerian. De la „cotețul de găini" în care pasagerii stăteau în aer liber cu căști din piele pe cap, până la noile amenajări realizate de Espace 180 ale companiei Air France, cu scaunele-pat ale sale...

Fără mașină și fără posibilitatea de a vedea pe cineva, își petrecuse cea mai mare parte a timpului în hotel, căutând cu disperare o soluție pentru situația lui, dar nu găsi nici una.

---

[1] *Suge (n.a.)*

Vizita lui Exaltación anunța ceva noutăți...

Coborî, curios să vadă ce dorea. Tânăra îl aștepta în hol, lângă scara ce ducea în parcare. În ciuda ochelarilor fumurii de soare, era ușor de recunoscut, cu rochia ei lungă, largă și încheiată în față, cu pantofi cu toc jos, arătând ca o *flower-girl* a anilor șaizeci.

Deși părea o floare, era mai degrabă o plantă carnivoră. În orice caz, uitase complet interludiul amoros din închisoare și îi aruncă lui Malko o privire glacială.

– *Vamos !* Am mașina în parcare.

Coborâră pe scări până la BMW-ul gri cu geamuri negre...

– Unde mergem? o întrebă Malko.

– Să luăm mașina *dumneavoastră.*

În BMW, lucrurile erau aruncate de-a valma. Exaltación Garcia ieși din parcare ca o vijelie, traversă Agua Caliente și ajunse pe o străduță ce dădea în Avenida Salinas.

Deși plecase în trombă, Malko reuși să observe în treacăt că erau urmăriți de o altă mașină cu patru oameni la bord. Uneori, chiar se oprea în dreptul lor...

Trecând pe lângă *Comandancia,* pe bulevardul Constitución, lui Malko îi tresări inima. Exaltación se întoarse pe strada Emiliano Zapata și pătrunse într-un mic parching în aer liber, apoi se opri lângă un Mustang roșu decapotabil.

– Uitați-o! zise ea. Cheile sunt sub bara de protecție din față. Treceți granița duminică, între cinci și șapte seara. Este prilejul cel mai bun. Până atunci, vă voi comunica adresa din San Diego unde să lăsați mașina... În așteptare, faceți ce vreți. Dar nu vă sfătuiesc să luați legătura cu DEA. Să vă aduceți aminte mereu de un lucru: oamenii care v-au urmărit au ordin să vă împuște dacă vă apropiați de vreo cabină telefonică...

– Cunosc, scrâșni Malko.

Cu un gest plin de grație, Exaltación își aruncă pletele negre pe spate.

– În curând totul se va termina pentru dumneavoastră. Veți ajunge în Statele Unite...

– Nu sunt american, obiectă Malko. Dar dacă mă prind la graniță?

– Trebuie să aveți dumneavoastră niște prieteni, făcu Exaltación nepăsătoare. Dar să nu mai puneți *niciodată* piciorul în Tijuana.

– Nu vă e teamă că, o dată ce voi trece granița, mă voi duce direct la DEA? o întrebă el. Asta ar păgubi organizația voastră cu o sută de kilograme de cocaină.

Exaltación zâmbi văzând atâta naivitate.

– Ar fi o prostie. Avem același dispozitiv și dincolo de graniță. Chiar din San Ysidro.

Avea răspuns la toate. Când să coboare din BMW, Malko o întrebă deodată:

– Vreți să mâncăm împreună?

În mod clar, Exaltación nu se așteptase la o asemenea invitație. Acest lucru nu fusese prevăzut de amicii ei din cartel. Se gândi câteva clipe, apoi zise:

– Dacă doriți! Știu un restaurant la două blocuri mai spre sud, pe bulevardul Revolución, chiar în lungul lui Jai-Alai. Ne întâlnim acolo. Lăsați mașina aici.

Malko merse pe jos pe Calle Emiliano Zapata și ajunse imediat în bulevardul Revolución. Marele stadion roz din Jai-Alai[1] care semăna cu un palat oriental era închis, dar puținii turiști erau primiți într-un restaurant cu terasă.

* * *

Exaltación Garcia îi ceruse chelnerului să-i prepare cocteilurile „Original Margarita" în fața ei, ca să fie sigură că dozase bine cantitatea de tequila și de Cointreau. După cel de-al treilea pahar, atitudinea reținută se risipi complet, iar privirea deveni mai vioaie. Scuzându-se că era prea cald, își desfăcu ultimii nasturi ai rochiei lungi, descoperindu-și picioarele până la jumătatea coapsei.

Malko se chinuia să-și termine grețoasele *tacos* din farfurie, deși le stropea din belșug cu „Margarita", băutura ideală în acest climat.

Căuta cu disperare o modalitate ca să scape de această călătorie nebunească. Ce umilință pentru el să-l prindă exact la graniță... Era mult mai bine să facă pe „măgarul" Cartelului din Tijuana și să se întoarcă cu mâinile goale, fără să fi aflat unde este John Doe și fără să aducă nici o dovadă a implicării cartelului în atentatul de la Oklahoma City.

---

[1] *Jocul cu mingea din țara Bascilor (n.a.)*

Nereușită pe toate planurile. Se simțea bolnav de pe acum.

În fața lui, Exaltación Garcia oftă de mama focului, mai, mai să-i rupă sufletul. Privirile lor se întâlniră. Ceea ce citi în ochii tinerei era limpede: avea chef să facă dragoste.

Malko prinse din zbor mesajul ei mut.

– Mi-ar face plăcere să ne mai întâlnim, spuse el, deși nu frecventați cercuri prea înalte.

Dar mexicana nu se sinchisi.

– Este imposibil, zise ea, deja am cheltuit destul la închisoare cu gardianul ca să-și țină gura. Nu vin pentru asta, însă nu pot să rezist niciodată când îmi vine cheful.

– Nu e o amintire rea, observă Malko.

Era prima oară când simțea că ceva nu merge. Din partea lui Exaltación putea să se aștepte la orice...

– Unde vă duceți când ajungeți la San Diego, după...?

– Habar n-am, mărturisi Malko, de ce?

– Și eu merg acolo. Benjamin mi-a cerut să mă duc la Beverly Hills cu un catalog de decorațiuni interioare pe care i l-a dat Gustavo. Niște chestii superbe create de un francez, Claude Dalle. Speră să le găsesc acolo. Am putea să ne întâlnim, adăugă ea repede. Duminică seara, la *Horton Grant Hotel,* pe Island Avenue și Four Avenue.

– Vă duceți des la San Diego?

– Foarte des, strigă ea. Îmi doresc atât de mult să scap de văgăuna asta de Tijuana! Să găsesc un miliardar adevărat, nu un hoțoman cu buzunarele pline de cocaină, și să locuiesc în Beverly Hills...

– Să începem cu *Horton Grant Hotel,* îi sugeră Malko.

Imediat, ea îi aruncă o privire ciudată.

– Nu vă faceți iluzii. O să ne regulăm și atât. Nu speraţi să mă trageţi în porcăriile făcute de DEA sau în altă tâmpenie.

În Exaltación convieţuiau două persoane deopotrivă: una „dură", gata să facă orice ca să supravieţuiască, și „muierea", care ceda primului impuls. Mitocănia ei involuntară trăda sentimentul de teamă. La urma urmei, în ochii fraților Arrellano, el nu era decât un dușman.

Ceru nota de plată și se despărțiră. Această întâlnire fusese neașteptată. Exaltación știa cu precizie unde se ascunde John Doe. Odată ajunsă în Statele Unite, se va găsi în inferioritate. Lui Malko i se mai aprinse un pic flacăra speranței. Întârzie câteva clipe pe trotuarul de pe strada Revolución,

sâcâit de vânzătorii dughenelor, de beţivii care ieşeau din baruri. Era deprimant. Când se urcă în maşină, pielea scaunului îl fripse.

După ce ieşi din parcare, observă că era urmărit. Cei patru *pistoleros* nu-l slăbeau nici măcar cu un metru. Era o nebunie să fie prizonier într-un oraş în care nici măcar nu se putea preda poliţiei.

Tijuana îi rezerva destul de puţine distracţii. Se întoarse deci la *Grand Hotel* şi duse Mustangul în parcare. De-abia ieşi, că o siluetă se ivi din umbră. Era un mexican tânăr pe care nu-l mai văzuse. Dintr-o săritură fu lângă Malko şi îi şopti:

– *Señor,* în seara asta veţi cina la *Lucerna.* Să vă aşezaţi la o masă în grădină.

Se făcuse nevăzut înainte ca Malko să-i pună vreo întrebare. Se duse în camera lui. Climatizorul funcţiona atât de prost, încât vru să-l sune pe directorul hotelului, uitând complet că nu mai avea ton. Nebun de furie, trebui să coboare ca să reclame personal pana de la aparatul de climatizare.

– Nici telefonul meu nu funcţionează, adăugă el.

– O să-l reparăm.

– Vreau să-mi daţi altă cameră.

– Imposibil, *señor,* hotelul este plin, spuse el zâmbindu-i cu părere de rău.

Se întoarse către alt client, lăsându-l pe Malko pe deplin edificat... Sistemul fraţilor Arrellano funcţiona mult mai bine decât cel al CIA.

* * *

Susurul artezienei din grădină nu-l făcea pe Malko să uite de prezenţa celor patru pistolari aşezaţi la masa vecină, care nu-l slăbeau nici o clipă din ochi.

Toate mesele de la *Lucerna* erau ocupate, iar servirea lentă îl determina să-şi mai prelungească cina. Se făcuse deja nouă şi jumătate, şi nimeni nu a apărut. Oare era o capcană ca să-l testeze? Se hotărî să aştepte până la zece şi jumătate.

La un moment dat, îl văzu pe Armando Guzman, mai rotofei ca niciodată. Era însoţit de doi mustăcioşi, în stilul avocaţilor de prin partea locului, cu nişte serviete grele în mâini. Înainte să se aşeze, îi făcu un semn amical lui Malko de acolo unde se afla. Trecuse o jumătate de oră. Malko era la a treia cafea... Guzman şi prietenii lui comandară doar de băut.

Se ridicară și dispărură. Decepționat, Malko ceru nota de plată și se urcă în Mustangul parcat în fața hotelului.

În momentul în care se pregătea să pornească, simți sub talpă un obiect ce bloca acceleratorul. Uimit, se aplecă și apucă între degete un obiect lunguieț și greu, care zăcea pe jos. Cu inima bătându-i cu putere, se ridică și se prefăcu că își reglează scaunul. Cei patru *pistoleros* care se aflau la câțiva metri de el nu se clintiră din loc...

Numai când ajunse în parcarea subterană de la *Grand Hotel* reuși să vadă despre ce era vorba: un telefon celular Motorola pe care-l ascunse imediat sub haină...

Îndată ce ajunse în cameră, îl examină mai atent... Pe o bandă de scotch lipită de aparat era scris un număr: 5432765.

Mai întâi trase perdelele, apoi activă celularul și formă numărul. Nu răspundea nimeni. Încercă în mai multe rânduri, dar fără succes. Abia peste o oră îi răspunse cineva. Era vocea înăbușită a lui Armando Guzman...

– Nu credeam că sunteți supravegheat îndeaproape, făcu introducerea polițistul federal. Speram să pot vorbi cu dumneavoastră la *Lucerna*.

– Ați aflat ce mi s-a întâmplat? îl întrebă Malko.

– Bineînțeles. Dar nu puteam să intervin. Ar fi însemnat să vă semnez condamnarea la moarte, dar probabil și pe a mea. Vreau să vă spun două lucruri. Întâi, că am strâns, în fine, toate elementele în dosarul meu. Am găsit chiar și pistolul cu care a fost împușcat Luis Donaldo Colosio. Acela furnizat de John Doe. Mă întâlnesc la Mexico cu președintele Zedillo în persoană. Ancheta mea e zdrobitoare chiar și pentru ministrul justiției. A fost cumpărat deja de diverse carteluri... La fel ca în Columbia.

– Nu comiteți o imprudență dacă vorbiți de la aceste telefoane? întrebă Malko.

– Nu, zise mexicanul. Sunt codate atât la emisie, cât și la recepție. Un cadou de la prietenii noștri.

– Plec duminică în California, spuse Malko. Sunt puține șanse să mai revin la Tijuana...

– Aceasta este a doua chestiune despre care voiam să vă vorbesc, zise Armando Guzman. Frații Arrellano au urzit un plan diabolic ca să vă elimine. Transportul de cocaină este doar pretextul. Mustangul pe care vi l-au încredințat este un vehicul-capcană cu o încărcătură de explozibil telecomandată. Nu aveți nici o șansă de supraviețuire în această călătorie.

Capitolul X

Lui Malko îi trebui ceva timp ca să-și dea seama. Armando Guzman repetă:

– Vor să vă omoare, nicidecum să treceți drogul peste graniță.

– Cum de știți toate astea?

– Am o „cârtiță" infiltrată în clanul Arrellano.

Lui Malko nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Mai exact, ce știți despre planul lor? întrebă el.

– Veți trece frontiera, așa cum ați stabilit cu ei. Un alt vehicul va fi în permanență în spatele dumneavoastră. Odată intrat în San Ysidro, vă vor obliga să vă opriți ca să recupereze cocaina. Când veți porni iarăși la drum, atunci vor declanșa explozia.

– Și dacă sar din mașină?

– Vă vor împușca.

– Și dacă mă oprește poliția de frontieră?

– Tot vor declanșa explozia. Chiar dacă vor muri mai multe persoane, îi doare-n cot.

– La ce le folosește un plan atât de complicat când pot să mă lichideze aici fără cea mai mică problemă?

Armando Guzman oftă.

– Frații Arrellano sunt oameni suciți. Ar fi caraghios să vă ucidă în felul acesta. Este o sfidare la adresa lui DEA. La noi, asta se cheamă *bravada*, adică asumarea unor riscuri inutile. Dar și un avertisment.

– Ce aș putea să fac?

– Dumneavoastră, nu mare lucru. Încercați să fugiți înainte. Voi încerca să vă fac rost de o armă. *Oficial*, nu pot să vă ajut cu nimic. Ca să-mi apăr ancheta, i-am „adormit"... Când m-ați văzut la *Lucerna*, tocmai am acceptat suma de o sută de

mii de dolari pe lună ca să nu mă amestec în treburile cartelului. Păstrați telefonul și învățați pe de rost numărul, adăugă Armando Guzman după o clipă de tăcere.

– Pot să-l folosesc ca să cer ajutor?

– Nu, fiindcă există un sistem de bruiaj *built-in*. Adică, interlocutorul dumneavoastră nu aude decât niște sunete de neînțeles. Dacă reușiți să fugiți, sunați-mă, voi încerca să vă găsesc o ascunzătoare. Dacă nu răspund, nu mai insistați. Adiós!

Malko dezactivă aparatul. Simțea deopotrivă furie și deznădejde. Planul traficanților de droguri era diabolic. Îl momeau oferindu-i o soluție în aparență cinstită, numai și numai ca să-l lichideze mai ușor...

Convingerea lui se adeveri fără întârziere. Nu trebuia să piardă nici o secundă. Strecură telefonul celular într-un buzunar de la haină și ieși din încăpere. Unul dintre pistolari stătea în fața liftului pe un scaun pliant. Îi adresă lui Malko un zâmbet, iar acesta încetini pașii.

– *Buenas noches.*

Se ridică, apăsă butonul ascensorului și se dădu la o parte când veni cabina ca să-l lase pe Malko să intre.

– *Con permiso...*

Jos se auzea un vacarm înfiorător din cauza orchestrei de la barul din stânga. Malko se mulțumi să intre să bea ceva. Se puse pe reflectat în fața unui pahar cu votcă. Oare Exaltación Garcia știa de planul urzit de frații Arrellano? Sau îi făcuse oferta cu sinceritate? Întorsătura pe care avea s-o ia situația actuală depindea foarte mult de răspunsul la această întrebare. De fapt, ea era singurul aliat potențial.

Cum să procedeze ca să nu fie sfârtecat de vehiculul-capcană? Până duminică, nu a mai rămas multă vreme. Astăzi este vineri.

* * *

Invitații se adunaseră în jurul barului în aer liber instalat lângă locuința lui Ramon Arrellano. Nu erau decât oamenii din preajma lui, adică cei care făceau afaceri cu cartelul, printre care se număra Gustavo Ortuzar, avocații, oamenii de paie, pistolarii și, bineînțeles, „El Coyote".

Toată lumea bea zdravăn. Chelnerii se fâţâiau cu sticlele de Taittinger Comtes de Champagne „blanc de blancs" sau roze din 1986, de tequila, de *Defender* sau de bere. În mijlocul acestor oameni care vorbeau tare, Angelica, îmbrăcată cu o rochie neagră scurtă, se simţea puţin pierdută. Totuşi, Gustavo Ortuzar o abordă imediat, holbându-se la sânii ei rotunzi. În trecere, Ramon Arrellano o mângâie pe fund şi îi promise că se va ocupa de ea mai târziu.

Exaltación Garcia îşi făcu apariţia, strălucitoare, într-o rochie ce-i venea ca o mănuşă, care părea croită direct pe ea. Decolteul îmbietor lăsa vederii sânii goliţi aproape total. Dintr-o parte, crupa ieşea în evidenţă ca la o zeiţă antică. Gustavo Ortuzar se grăbi să ajungă lângă ea şi îi sărută mâna în timp ce i-o prezentă pe Angelica. Ramon Arrellano veni lângă ea şi îi şopti la ureche arătându-i rochia lui Exaltación:

– În curând şi tu îţi vei permite rochii ca ale ei!

Ea râse puţin fâstâcită. El o mângâie pe fese şi îi şopti la ureche:

– Acum am de rezolvat nişte probleme. Rămâi cu Exaltación, ea îţi va face cunoştinţă cu prietenii noştri.

Se îndepărtă pe jos spre fundul parcului, ajungând la garajul ascuns de verdeaţă. Fordul Mustang roşu era aşezat pe o platformă, iar trei oameni meştereau ceva la el.

– Aţi şi terminat? îi întrebă Ramon.

Homero Alcaraz, mecanicul şef, venise din Columbia şi lucrase pentru Cartelul din Cali, fiind specialist în maşinile-capcană. Acum erau mexicani „în formare". Homero Alcaraz îi arătă locaşurile pregătite pentru încărcăturile explozive ce proveneau dintr-o mină de argint din apropiere de Ensenada.

– Am reuşit să punem zece kilograme, zise el.

– E mult?

Columbianul izbucni în râs.

– *Hombre!*[1] Dacă bubuie aici, ai rămas fără casă. Trei sute de grame şi ar fi de-ajuns!

– Deci nu au nici o şansă de scăpare?

– Nici cât negrul sub unghie.

– Până la ce distanţă funcţionează telecomanda?

– Până la cincizeci de metri. Mai departe nu este sigură.

---

[1] *Omule! (n.t.)*

– *Muy bien*, vom fi foarte aproape.

– Dar nu prea aproape, îl avertiză columbianul. Altminteri, o mierliți o dată cu ei. Uite cutia de comandă.

Îi arătă o cutie dreptunghiulară cu o manetă, un buton roșu și unul negru, și mai multe beculețe. Împinse maneta în față și se aprinse beculețul verde. Ținând cutia în mână, se îndepărtă. La o distanță de cincisprezece metri, se aprinse și beculețul portocaliu. După ce se mai depărtă câțiva metri, beculețul roșu începu să clipească.

– Acum ne aflăm în afara razei de acțiune, îi explică el. Vezi, dacă apăs pe butonul negru care declanșează explozia, nu se întâmplă nimic.

– Nu apăsa! strigă repede Ramon.

Toate aceste trucuri nu-i inspirau nici un fel de încredere. Aflase destule. Îl bătu pe Homero pe umăr.

– *Muy bien, amigo*. Termină-ți treaba.

Bucuros, traversă parcul și ajunse lângă invitații lui.

* * *

John Doe se plictisea singur, singurel în fața unor *tacos* și a unei sticle de *Defender Success*. Ramon Arrellano îi trimisese vorbă să rămână la el în cameră. Printre invitați erau și persoane care nu trebuiau să-l vadă cu nici un chip pe tânărul american. După ce petrecerea se va termina, va putea să iasă.

John Doe încercase în modul cel mai discret să întredeschidă ușa. Dar îi fusese imposibil: era încuiată.

* * *

La un moment dat, Exaltación Garcia simți privirea insistentă a lui Ramon Arrellano ațintită asupra ei. Nu era chiar o privire plină de iubire. Ascundea ceva ce o neliniștea. Îl întrebase unde e John Doe, iar el îi răspunsese că are ceva de rezolvat pentru el. Deocamdată începuse să discute cu Angelica a cărei naivitate o distra. Tânăra avocată stagiară era încântată că se afla aici și că Ramon Arrellano îi acordase atenție. Acesta îi promisese că vine s-o ia de acasă ca s-o ducă la unul dintre cele mai bune restaurante din Tijuana, *La*

Escoudida. Nu departe de ele, „El Coyote" și Javier Arrellano, „ministrul transporturilor" din cartel, puneau la punct viitoarea livrare masivă de cocaină.

Deodată apăru un *pistolero* care șopti ceva la urechea lui Ramon Arrellano, iar acesta se îndreptă rapid către peron. După câteva clipe, la intrarea pe terasă se profilă silueta lui Ignacio înfășurată într-o manta, paznicul lui Malko din timpul șederii lui la închisoare. Bărbatul, înfofolit în ținuta lui albastră, stânjenit, nici nu îndrăznea să înainteze. Ramon Arrellano se duse la el. Exaltación nu mai putea nici să respire.

Ceva îi spunea că această vizită o privea și pe ea. Era un fapt neobișnuit ca un subaltern ca el să fie poftit la agapele cartelului... Cei doi bărbați discutau pe terasă. Imediat, Ramon o strigă:

– Exaltación, *ven aquí* !

Vocea lui nu era agresivă, cu toate acestea fata avu impresia că primește un pumn în stomac. Termină dintr-o înghițitură cocteilul și se apropie cu capul sus, privind drept înainte, legănându-și încetișor șoldurile ca să-și ascundă spaima. Dar în sufletul ei era terorizată. Încălcase regula, iar în cartel, nimic nu rămânea nepedepsit.

Ramon îi adresă un zâmbet complice.

– Îl cunoști pe prietenul nostru, Ignacio?

– *Claro que sí,* reuși ea să articuleze surâzând un pic forțat.

– Se pare că ai dat o reprezentație pe cinste la închisoare, continuă Ramon pe același ton suav.

Pentru prima oară în viața ei, Exaltación roși. Privirea lui Ramon era atât de răutăcioasă, încât nu ascundea nimic senzual în ea.

– Poți să-i spui și așa, admise ea.

Ramon Arrellano se întoarse către gardian și îi dădu o palmă zdravănă în spate.

– Mă bizui pe tine, *amigo*...

– *Con mucho gusto*[1] *señor Ramon,* zise bărbatul copleșit de respect, apoi dispăru.

Exaltación voia să se ducă la invitați, când vocea tăioasă a lui Ramon o opri locului:

---

[1] *Cu multă plăcere...(n.t.)*

– Exaltación!

Ea se întoarse cu fața la el, sigură de farmecul ei. Își scutură ușurel umerii, ca și când ar fi vrut să scape de o povară invizibilă.

– *Está muy mal*[1], îi spuse el ca unui copil pe care îl dojenești. Americanul ne este dușman.

– *Lo sé*[2]...

Vocea fetei abia se auzea. Avea impresia că pieptul îi era strivit de două mâini puternice.

Ramon continuă cu glas liniștit:

– Ar trebui să-ți trag *una baleza en la cabeza.*[3]

Exaltación nu spuse nimic. Și ce rezolva? Fusese mânată de un impuls de moment în acea celulă și nu regreta. Ochii de aur ai vremelnicului său amant o făcuseră să-și piardă capul. La naiba cu consecințele...

– Ar fi trebuit să-ți spun, recunoscu ea, dar nu am făcut nimic rău.

El clătină din cap.

– Te cred. Lucrezi de multă vreme cu noi. Însă ai prea multe înclinații pentru americani.

Îi venea să-i spună că, fără ea, John Doe nu ar fi colaborat atât de eficient cu ei. Ramon trebuie să-și fi dat seama de acest lucru, căci adăugă:

– Totuși, sunt nevoit să te pedepsesc. Ca să nu mai faci așa ceva *niciodată.*

Apăsase deliberat pe ultimul cuvânt, *nunca*, iar ea simți un fior rece pe șira spinării. Fluierând ușor, îi atrase atenția lui „El Coyote" care își mișcă nepăsător silueta deșirată fredonând melodia *La Bamba*. Întotdeauna îi plăcuse muzica.

– Am vorbit cu ea, îi spuse Ramon. Îi pare rău. Dar asta nu o scutește de o mică lecție.

El zâmbea. Exaltación se ridică, gata să încaseze pumnii și picioarele de la „El Coyote". Nu degeaba era poreclit astfel. Adora să masacreze femeile lipsite de apărare. Însă namila nu se clinti din loc.

---

[1] *E foarte rău (n.a.)*
[2] *Știu (n.a.)*
[3] *Un glonț în cap (n.a.)*

– Să le spun celorlalți să plece? întrebă el.

– Nicidecum! O să-i ducem sub arborele de avocado. Seara începuse să fie plictisitoare.

Exaltación trase un chiot înăbușit și se pregăti s-o ia la goană. Ramon înșfăcase deja un pistol negru, un Glock de nouă milimetri, pătrat. Acum nu mai zâmbea.

– Asta sau un glonț în burta ta de târfă nenorocită! urlă el turbat de furie.

Exaltación simți că i se înmoaie picioarele. „El Coyote" o târî după el cu fermitate. De-abia îl auzi când îi șușoti strâmbându-se:

– Ție, care îți place sexul oral, o să ai parte de o mare bucurie.

* * *

Exaltación Garcia părea zguduită de frigurile galbene. Sărea pe loc, urla, se zbătea cu fața scăldată de sudoare, cu hainele în dezordine și privirea de apucată...

– *Ten piedad,*[1] îl imploră ea. *Ten piedad*, Ramon!

Instalat confortabil într-un fotoliu din răchită, cu un pahar de Taittinger „Comtes de Champagne" roze din 1986 în mână, Ramon Arrellano nici nu îndrăznea să se uite în ochii ei. Ceilalți invitați se adunară în jurul lui, unii stând jos, alții în picioare. Pistolarii aduseseră scaune de pe terasă ca pentru un spectacol.

Fascinată, Angelica nu simțea că Gustavo Ortuzar se freca de ea pe la spate ca și cum ar fi vrut să se ascundă.

Exaltación Garcia era în picioare, desculță și pe vârfuri, cu gleznele imobilizate. Brațele, ridicate deasupra capului, erau legate la încheietură. Funia care le strângea era prinsă de crengile mai joase ale arborelui de avocado. Picioarele goale ale fetei stăteau pe o movilă de pământ moale, înaltă cam de treizeci de centimetri. Era mușuroiul unei colonii de *fire-ants*[2] care trăiau acolo de multă vreme și pe care grădinarii le ocoleau cu multă băgare de seamă... Furnicile de foc erau mai rele decât albinele ucigașe. Dacă erau deranjate cumva, își

---

[1] *Fie-ți milă (n.t.)*

[2] *Furnici de foc (n.a.)*

asaltau dușmanul folosindu-se de arma cu care le-a înzestrat natura: acul impregnat cu o substanță care ardea ca focul...

Tânăra femeie avea senzația că un mănunchi de ace îi înțepă pielea delicată a picioarelor. Mai întâi, în talpă, apoi în glezne, care aproape că își dublaseră dimensiunile, iar acum pătrundeau în pulpe...

Neputându-se mișca, ferocele insecte, bucuroase nevoie mare, se urcau în șir indian pe picioare, iar călăuza ajunsese deja la genunchi. Exaltación slobozi un urlet ascuțit: una dintre furnicile negre se aventurase pe coapsa stângă și o înțepase. Simți o arsură atroce, urmată imediat de alta, și de alta... la nesfârșit. Se pare că le plăcea enorm carnea dulce și catifelată de pe coapsele fetei. Cu toate eforturile disperate pe care încerca să le facă, monștrii minusculi continuau să înainteze spre abdomen. Toți spectatorii își puneau aceeași întrebare: oare Ramon va opri supliciul aici, înainte ca furnicile să ajungă la sex, ori pedeapsa va fi aplicată în continuare?

Ramon Arrellano se întoarse către Gustavo Ortuzar. Acestuia, alb ca varul, nu-i mai ardea să se frece de Angelica. Îi venea să verse. Totuși, îi era frică să se opună, căci știa foarte bine că Ramon nu-și alesese la întâmplare modul de a se răzbuna. Exaltación era amanta miliardarului, iar mesajul țintea direct: deși se scălda în milioane, Gustavo n-o putea smulge pe tânără de la supliciu. La Tijuana, frații Arrellano comandau.

– *Espera un momentito*, șuieră „El Coyote".

Înaintând un pas, dar având grijă să nu calce pe mușuroi, luă în fugă pulsul fetei. Acest gen de tortură fusese invenția lui ca să-i interogheze pe eventualii trădători; era mai eficientă decât oricare alta. Dacă nu se administra imediat după înțepături un antihistaminic puternic, durerile persistau mai multe zile și victima putea înnebuni smulgându-și carnea cu unghiile. Unele persoane mureau din cauza alergiilor care apăreau imediat. „El Coyote" se îndepărtă liniștit. Exaltación Garcia nu era alergică.

– *Está bien*, spuse el. Acum furnicile se urcau pe coapse, dispărând sub rochie. Urletele de durere pe care le scotea fata se succedau monotone și atroce ca țipetele unei femei care naște, cu tonuri mai ascuțite, lăsând-o fără vlagă și fără glas.

Picioarele erau pline de bubițe roșii. Alte furnici se urcau cu ferocitate pe membrele ei. Ea se scutura, încercând să le dea jos de pe ea, dar se țineau bine cu picioruşele lor bifurcate.

Strigătul fetei făcu să tresară întreaga asistență care intrase într-o stare de apatie. Acum pricepuseră cu toții. Prima furnică atinsese sexul tinerei. Ochii lui „El Coyote" străluceau. Era prima oară când aplica acest „tratament" unei femei, de aceea îi veniseră câteva idei.

Angelica simțea că nu o mai țin picioarele. Începuse să-și dea seama de imprudența ei, dar era puțin cam prea târziu...

Exaltación putea să-și desprindă picioarele de sol dacă îndoia genunchii, însă era atât de plină de furnici încât nu mai ajuta la nimic. De altfel, după câteva secunde, răpusă de oboseală, fu nevoită să-și așeze din nou picioarele pe mușuroi. Slobozi un alt țipăt, de data asta mai ascuțit, mai atroce. Probabil că una dintre insecte pătrunsese înăuntru. Ramon Arrellano se uita fix la ea.

Deodată, Exaltación tresări scurt și rămase nemișcată, atârnată de frânghie. Leșinase sau suferise un șoc alergic.

„El Coyote" scoase cu repeziciune pumnalul din teacă și tăie frânghia. Tânăra căzu ca un bolovan, iar el o trase numaidecât de pe mușuroi.

– Cheamă-l pe doctorul Cortez, strigă Ramon în timp ce se ridica, și dădu semnalul de plecare.

Palid, Gustavo Ortuzar veni lângă el.

– Ce i-ați făcut? Este îngrozitor!

Ramon zâmbi pe sub mustața care părea și mai mare.

– Ceea ce a făcut ea este oribil. *Buenas noches, profesore!* Se va face bine în două zile. O s-o îngrijim cu atenție...

Cu muchia ascuțită a cuțitului, „El Coyote" curăța picioarele fetei de furnicile care rămăseseră prinse de ele. Una îl pișcă. Trase o înjurătură grozavă, apoi se ridică sprinten și îl strigă pe unul dintre pistolari.

– Continuă tu, ia-le pe toate. Cred că i-au intrat și-n fund...

Bucuros, acesta ridică rochia tinerei leșinate și își începu explorarea. Găsi trei furnici mari între labiile mari ale fetei care se umflaseră. Le îndepărtă cu vârful cuțitului. Profită de acest lucru și introduse degetele în vagin, dar furnicile nu se aventuraseră până acolo...

Au dezlegat-o pe Exaltación, iar cei doi pistolari o duseră pe un divan unde o găsise puțin mai târziu doctorul Cortez, medicul cartelului. Văzând înțepăturile, își dădu seama imediat, dar se mulțumi să întrebe cu o voce neutră:

– A călcat pe un mușuroi?

– *Exactamente*, confirmă „El Coyote".

Medicul îi făcu imediat o injecție cu un ser tonicardiac și un antihistaminic. Apoi se întoarse către „El Coyote".

– Cred că ar trebui dusă la spital...

– Urăște spitalele! O s-o îngrijim noi, aici.

Medicul îi luă pulsul lui Exaltación. Crescuse. Îi ridică pleoapa. Era încă inconștientă.

– Trebuie s-o țin sub observație, spuse el. În caz că va suferi un accident cardiac.

– *No problema*, zise „El Coyote". Vă vom duce într-o casă liniștită de pe Avenida Las Palmas. Până duminică, trebuie să se pună pe picioare.

Medicul se strâmbă.

– Va fi greu, e în stare de șoc.

„El Coyote" puse mâna mare și grea pe umărul doctorului și plecă izbucnind într-un râs puternic demn de un om sănătos tun.

– Doctore, trebuie să faci o minune până duminică. Azi de-abia e vineri...

Capitolul XI

Malko se trezi tresărind, asudat tot, după un coşmar oribil în care se văzuse murind.

Din instinct, duse mâna spre telefon. Dar tot nu avea ton. Acum se trezise de-a binelea, şi se îndreptă către fereastră ca să contemple golful pustiu. Apoi se uită la ceas: era trei dimineaţa. Ziua de sâmbătă abia începuse. Mai avea vreo patruzeci de ore de trăit, căci va trece graniţa mâine după-amiază. Se gândi brusc la o şansă infimă: dacă ar putea descoperi explozibilul ascuns în Mustang sau pur şi simplu să dezamorseze sistemul de activare, ar fi salvat.

Din păcate, nu avea nici o sculă şi nu vedea cum ar fi putut împrumuta de la hotel. Hotărât să încerce tot ce se putea, se îmbrăcă la repezeală şi deschise în linişte uşa. Se opri imediat la colţul unde se afla camera lui, căci pistolarul era în faţa ascensorului.

Închise la loc uşa, descumpănit şi furios. Dacă va aştepta să se facă ziuă ca să ia Mustangul la o oră obişnuită, cei care îl supravegheau vor interveni rapid când vor vedea că iese din parchingul de la *Grand Hotel*. Trebuia deci să dezactiveze încărcătura explozibilului în două sau trei minute, fără nici un fel de sculă. S-ar fi zis că trebuia să renunţe la această soluţie.

Se întoarse în cameră să se întindă, întrebându-se dacă Armando Guzman reuşise să transmită vreun semnal SOS. Era ultima lui şansă.

Ce putea face aşa, neînarmat în faţa unei organizaţii care controla întreg oraşul şi poliţia? De fiecare dată când încerca ceva, se izbea ca de un zid. Deocamdată, se întreba dacă nu ar fi mai demn să înfrunte moartea decât să aştepte ora stabilită de fraţii Arrellano. Brusc, se deşteptă instinctul de conservare care îi alungă această idee.

De ce Armando Guzman nu-i făcuse încă rost de o armă? În ciuda orei înaintate, formă numărul, dar nu răspunse nimeni.

Se gândi la Exaltación Garcia. Exista o șansă infimă ca să nu fie la curent cu planul fraților Arrellano. Dar ce putea face ea? Cu siguranță că nu și-ar fi riscat viața ca să salveze un om cu care se culcase o singură dată, și atunci numai dintr-un impuls de moment. Și ea făcea parte din Cartelul din Tijuana.

Abandonând planurile care îi trecuseră fulgerător prin cap, Malko conchise că, dacă va avea cea mai mică șansă de scăpare, aceasta se va produce în ultima clipă, când se va afla la volanul vehiculului-capcană. Nu putea să se bazeze decât pe neprevăzut.

* * *

John Doe își simțea gura încleiată. Sticla de *Defender* era goală pe trei sferturi. Trezit de razele soarelui, se duse imediat la ușă și o deschise de această dată fără greutate. Înviorat, făcu un duș, se îmbrăcă și coborî.

Câțiva *pistoleros* se fâțâiau la parter, înconjurându-l pe Ramon Arrellano care își lua micul dejun pe terasă. Acesta îl întâmpină pe John Doe cu căldură.

– Îmi pare rău pentru aseară, spuse el. Dar au venit și persoane în care nu am încredere.

– Exaltación nu a venit? întrebă americanul.

Ramon Arrellano se scuză zâmbindu-i.

– A trebuit să însoțescă o persoană *muy importante*, dar va veni mâine ca să treceți amândoi granița. Pe urmă puteți să sărbătoriți la San Diego.

Liniștit, John Doe își luă o ceașcă mare de cafea. Bunăoară, viața nu era prea grea.

După ce termină de mâncat, Ramon Arrellano se urcă în mașină și străbătu aleea largă din parc ce ducea spre poartă.

* * *

Exaltación Garcia deschise încetișor ochii. În ciuda medicamentelor administrate de doctorul Cortez, avea senzația că furnicile se cuibăriseră sub piele. Ciupiturile se mai dezumflaseră puțin, dar se scărpina tot timpul cu furie.

Cât despre sex, nici nu îndrăznea să se uite. Ideea că furnicile se plimbaseră pe el și înțepaseră pielea fragilă o făcea să vomite. Lungită pe pat, fuma țigară de la țigară, terminând deja un pachet de *Lucky Strike*.

Ah, cât ar fi dorit să ardă cu flacăra brichetei oribilele furnici, una câte una! Și le închipuia sfârâind și chircindu-se în flăcări. Ce idee idioată; în fond erau doar niște insecte. Vinovatul era Ramon, dar și ordinarul de „El Coyote": Acestuia voia să-i smulgă membrele, să-l audă cum urlă și apoi să-i smulgă limba. Îi era teamă să se gândească prea mult la călăii ei de frică să nu facă vreo prostie. Trebuia să mai reziste, după calculele ei, cam douăzeci și patru de ore.

Ușa camerei se deschise. Apăru Ramon Arrellano cu mustăcioara lui subțire, tunsă impecabil, vesel nevoie mare.

– Te simți bine?

O întreba ca și când ar fi avut o banală gripă!

– Binișor, răspunse Exaltación înăbușindu-și furia și ura.

Mezinul Arrellano se așeză pe marginea patului.

– Nu mă mai vrei, nu-i așa? Aș fi putut să te omor.

Ei îi venea să-i spună vreo două, dar îl cunoștea destul de bine ca să-și dea seama că ar fi ucis-o pe loc, dacă nu i-ar fi făcut pe plac. Ea se mulțumi să clatine din cap, trăgând încet din țigară ca să-și stăpânească nervii.

Văzând că nu reacționează în nici un fel, Ramon îi zâmbi binevoitor.

– Te-am iertat, o anunță el. Mai bine-zis, vei fi iertată atunci când vei îndeplini ceea ce ți-am cerut. După aceea, nu vom mai vorbi deloc despre asta. Înțelegi? Asta e...

Ea îl asculta încercând să ascundă cât putea de bine oroarea care o cuprindea. Într-adevăr, avea de-a face cu un monstru.

* * *

Sâmbăta nu se mai sfârșea. Malko se dusese să mănânce de prânz la restaurantul mexican din *Grand Hotel*, despărțit de terenul de golf de un simplu geam.

Doi pistolari stăteau la masa vecină. Unica distracție erau ocheadele înfocate ale unei mexicane corpolente, cu forme apetisante, și privirea de cărbune care, în mod clar, se

plictisea. După ce termină de mâncat, ceru o sticlă de Gaston de Lagrange VSOP și sifon ca să-și prepare singură un cocteil pe care îl savură în timp ce își examina vecinii, dar în special pe Malko...

De dimineață, Malko își cumpărase toate ziarele de la un chioșc de lângă hotel, apoi, ca să-și dezmorțească picioarele, mersese până la intrarea pe terenul de golf, și pe urmă mai departe, pe Agua Caliente. La un moment dat, se trezise vigilența pistolarilor de pe urmele lui. Când se pregătea să intre pe teren, unul dintre ei îl ajunse și îi șopti la ureche:

– Ar fi mai bine să nu vorbiți cu nimeni, *señor*.

Când obosi să se mai uite la bătrâneii care se deplasau între două găurele în mașinuțele electrice, hotărî să se întoarcă. La televizor era un film cu care își relaxă mintea vreo oră și jumătate. Nu mai număra orele care rămăseseră până la moartea lui programată.

* * *

Destins, John Doe își petrecuse toată ziua lângă piscina fraților Arrellano. Bineînțeles că ar fi preferat să fie și Exaltación cu el, dar trebuia să aibă răbdare doar câteva ore.

Firește că era puțin speriat la gândul că trebuia să treacă granița în mod oficial, fiind căutat pentru contrabandă cu arme. Afacerea din Oklahoma City îi ieșise complet din minte. Însă existau puține șanse să fie prins la frontieră, ori numai să-l oprească.

Zgomotul motorului mașinii îl făcu să ridice capul. Ramon Arrellano se întorcea împreună cu Angelica. Îndată ce coborâră, el îi șopti ceva la ureche. Ea intră în casă, în timp ce Ramon veni să se așeze alături de John.

– Mâine vei fi un om bogat, *amigo*, îi zise el.

John Doe râse puțin forțat.

– Unde e mașina? îl întrebă el.

– O aranjăm. O să ne ducem s-o vedem.

După puțin timp, apăru și „El Coyote" în Silverado și îi luă.

– *Vamos*! spuse Ramon Arrellano.

John Doe își trase un pantalon și o cămașă peste costumul de baie și îi urmă la garajul din fundul parcului. Fordul Mustang roșu fusese parcat afară și strălucea de îți lua ochii.

John îl ocoli și se uită la plăcuțele de înmatriculare cu număr de California.

– Sunt în regulă? întrebă el.

– Absolut! spuse „El Coyote". Nici că se putea mai bine. Și actele, la fel. Chiria este plătită până în august.

În Statele Unite, se aplică o ștampilă valabilă un an de zile pe placa de înmatriculare. Acest lucru dovedește că taxele au fost plătite. Era primul lucru controlat de patrulele de poliție de pe autostrăzi.

– Și marfa?

– Am făcut treabă bună, spuse mexicanul. Vrei să vezi?

– *Como no*!

Ramon introduse cheia în portbagaj și capota se ridică. John Doe se aplecă să se uite înăuntru. În acel moment, „El Coyote" îi aplică o lovitură puternică cu muchia palmei în ceafă. Americanul se prăbuși ca o masă inertă peste portbagaj.

Înainte să-și recapete cunoștința, fu legat fedeleș de mâini și de picioare, plus o coardă care le unea, în așa fel încât, dacă se mișca, se spânzura singur. Unul dintre pistolari îi lipi cu grijă la gură trei bucăți de bandă adezivă maronie.

Când deschise ochii, John Doe văzu un cerc de oameni cu priviri atente, dar nu neapărat ostile, ci absolut indiferente. Încercă să strige, dar nu reuși să scoată decât un sunet abia perceptibil. „El Coyote" clătină din cap mulțumit.

– *Muy bien!*

Ultima imagine a lumii văzute de John Doe fusese zâmbetul mexicanului și mâna cu care închisese portbagajul.

Imediat, unul dintre mecanici apăsă încuietoarea forțând-o ca să nu poată fi deschisă în mod accidental... După aceea, se îndreptară spre casă fără grabă. „El Coyote" se întoarse către Pedro, unul dintre pistolari, și îi zise:

– Mâine dimineață pe la șapte te duci și o lași în parcarea de la *Grand Hotel*.

Ei puseseră alta în locul ei ca să fie siguri că vor găsi același loc de parcare și ca să nu-l alerteze pe american, care credea că mașina lui este bine mersi.

Râdeau ca niște copii. Pentru ei fusese doar o joacă. Puteau de mult să-i tragă un glonț în cap, dar era mult mai amuzant să procedeze așa. O făcuseră cu atâta conștiinciozitate, ca niște puști răi care puneau la cale o șotie. Dar care trebuia să le reușească! În plus, puțină teroare nu

putea decât să aibă efectul scontat asupra dușmanilor Cartelului din Tijuana...

După câteva clipe, se auzi în interfon vocea lui Gustavo Ortuzar.

– Sunt Gustavo, anunță el. Este și Exaltación cu mine.

Poarta acționată electric se deschise și, peste câteva secunde, Cadillac-ul Eldorado al politicianului miliardar și BMW-ul lui Exaltación Garcia se opreau lângă peron.

Ramon veni să-i întâmpine. Îl îmbrățișă pe Ortuzar și o sărută pe Exaltación. Aceasta se sculase din pat după treizeci și șase de ore de convalescență și zeci de injecții. Ortuzar se aplecă la urechea lui Ramon.

– Am vești bune, îl anunță el. Convoiul de la San Felipe va sosi aici luni dimineață. Am avut grijă personal de escortă.

– Trebuie să sărbătorim ! strigă Ramon Arrellano. Pedro, adu șampanie!

Convoiul era compus din cinci tone de cocaină aduse de un avion columbian pe coasta din San Felipe, care se afla la adăpost de radarele americane, iar pe urmă, transportate pe șosea. Și asta se datora complicității polițiștilor federali.

Un majordom cu mănuși albe - Ramon văzuse scena într-un film - apăru cu un platou pe care se afla o sticlă de șampanie Taittinger „blanc de blancs" din 1988 și pahare înalte. De când o gustase în casa lui Ortuzar, Ramon se hotărâse să bea numai din aceasta. Asta, ca să-i arate miliardarului că și frații Arrellano știau să trăiască.

Petrecerea continua, sticlele de șampanie soseau unele după altele, iar Exaltación se duse lângă Angelica să mai pălăvrăgească. Tânăra avocată stagiară avea în mână un pahar pântecos cu Gaston de Lagrange XO, bucuroasă că descoperise acest univers luxos.

În culmea fericirii, Ramon Arrellano își spuse că viața e frumoasă. Hotărât lucru, aceasta era o zi norocoasă pentru că era împărțită între prospețimea Angelicăi, cucerirea lui cocoloșită cu mare grijă, și transportul de cocaină care era pe drum.

* * *

Încuiat în biroul său, Armando Guzman recitea ultimele piese adunate în dosar. Acestea erau singurele care se mai aflau încă în posesia lui, restul fuseseră puse la adăpost. Dacă

preşedintele Zedillo era cu adevărat cinstit, într-o săptămână, ministrul justiţiei va dormi la închisoare, iar un val de arestări fără precedent va zădărnici puterea cartelurilor şi a susţinătorilor politici.

Însă „dinozaurii" se vor apăra cu înverşunare. De aceea avea nevoie de sprijinul Statelor Unite care erau interesate în mod direct de atentatul din Oklahoma City... Din Mexic, va pleca direct la Washington cu o copie după raportul său. Conta foarte mult pe Casa Albă care ar putea să-l încurajeze pe preşedinte ca să ia atitudine.

Armando Guzman visa la clipa în care îi va pune cătuşele lui „El Coyote" şi fraţilor Arrellano... Biletul de avion pentru Mexic fusese cumpărat pe un nume fals, căci, altminteri, rău-făcătorii ar putea pune o bombă în avion. Numai preşedintele şi persoanele din secretariat erau la curent cu intenţia lui.

Mâine, duminică, îşi va petrece o oră sau două la birou, aşa cum făcea adesea. Pe urmă, se va duce la aeroport, însoţit de şoferul lui personal în care avea deplină încredere. Dar înainte, va lua dosarul de unde îl ascunsese.

Se gândea cu tristeţe la americanul avid de bani. Era condamnat, iar Armando Guzman nu putea face nimic să-l salveze.

Capitolul XII

Duminica, iubitorii de golf începeau jocul mai devreme. De la fereastra lui Malko de la etajul treizeci din *Grand Hotel* din Tijuana, mașinuțele lor electrice care mișunau pe iarba verde păreau de jucărie. Fereastra cu vitraliu avea zăbrele, așa că orice tentativă de a evada era fără succes. Luă o înghițitură din cafeaua acră, ca și starea lui de spirit, de altfel. Mașinal, ca și cum mintea dorea să ocolească trista idee a morții apropiate, se agăță de cele mai mici detalii. Ca de obicei, la micul dejun trebuia să lipsească ceva. De exemplu, azi nu avea zahăr. Aparatul de climatizare horcăia. Departe, pe colinele din nord izbucnise un incendiu care se extindea. Probabil, o groapă de gunoi. Alungă din minte aceste gânduri.

Dacă nu se întâmpla o minune, avea să moară. Dar, în mod bizar, această posibilitate i se părea neverosimilă. Se simțea ca un om care a sărit de la etajul al zecelea fără parașută, dar cu toate acestea și-a dat seama că, pentru moment, totul merge bine.

Dormise ca un prunc. Adică, se trezise din oră în oră, fie din cauza stomacului care îl chinuia de frică, fie că era victima unei furii oarbe și neputincioase pe care încerca s-o alunge gândindu-se la o scenă erotică destul de vie ca să-l poată distrage de la gândurile morbide... Agățându-se de viață cu ajutorul unei amintiri înfocate, tot nu-i venea să creadă, timp de câteva minute, că moartea lui fusese programată, că nu mai avea decât puține ore ca să respire, să gândească și să-i fie frică.

Îi rămânea doar un singur drept: să lase să cadă ghilotina mai devreme.

Era de ajuns să coboare în hol și să se îndrepte către prima cabină telefonică ce îi ieșea în cale.

Brusc, această soluție îi întunecă judecata. Nu avea de gând să se lase târât la abator ca vitele.

Cuprins subit de un calm aparent, își puse haina pe el și deschise ușa camerei, apoi se îndreptă spre palier. Mintea îi lucra cu repeziciune. Prima posibilitate: să-i smulgă arma pistolarului care păzea ascensorul. Dar fu repede alungată când aruncă o privire pe culoar. De fapt, erau doi mustăcioși mari cât niște tauri de luptă și foarte vigilenți...

În momentul în care ajunsese pe palier, una dintre cabine se oprea la acel etaj. Din ea coborî o femeie matură, gătită la nouă dimineața ca de bal, cu o rochie din mătase neagră foarte decoltată. Era vecina lui de masă din ajun, de la restaurant. Când trecu pe lângă el, îi aruncă o ocheadă înfocată. El intrase deja în lift. Dintr-un salt, unul dintre pistolari fu lângă el.

Se lipi imediat de peretele din față. În acele câteva secunde cât dură coborârea, Malko se hotărî să nu moară imediat...

Ajuns în hol, o luă pe culoarul ce ducea în turnul vecin ca să cumpere *San Diego Chronicle* de la magazin. Apoi, luă din nou ascensorul, însoțit de nelipsita-i escortă, și intră în camera 3020 trântind ostentativ ușa. Rămase nemișcat în spatele ei, iar după aceea o deschise iarăși ușurel. Intrândul unde se afla camera lui mai deservea încă două încăperi: 3021 și 3022. Ușile lor nu se vedeau din locul unde stăteau la pândă pistolarii.

Bătu încet la camera 3021. Nu îi răspunse nimeni. Repetă figura și la 3022. Ușa se deschise aproape imediat, iar în prag apăru mexicana cu care se întâlnise adineauri. În priviri apăru o lucire de poftă și, fără ca Malko să aibă timp să scoată un cuvânt, ea deschise larg ușa. Cu inima bătându-i nebunește, el se strecură înăuntru, atingând-o ușor. Observă cum îi tresaltă pieptul și își zise că, dacă o atingea puțin, îi cădea imediat în brațe.

Din păcate nu avea nici o secundă de pierdut.

– *Señora*, i se adresă el, telefonul meu nu are ton și trebuie să iau legătura cu cineva urgent. Aș putea folosi aparatul dumneavoastră?

Lucirea din ochii femeii se stinse imediat. Ascunzându-și dezamăgirea, spuse cu o voce strangulată:

– *Como no!*

Ea îi arătă telefonul de pe noptieră. Cum firul nu era atât de lung să ajungă la masă, el se așeză pe pat și, fără să piardă o secundă, formă numărul personal al lui Roy Bean. Când sună a șasea oară, el ridică receptorul. La Washington era șase dimineața...

– Sunt Malko! zise el.

– Dumnezeule! Ce se întâmplă acolo? Am aflat de la Bosque că ai avut probleme...

Malko îi povesti pe scurt, rugându-se ca „gazda" lui să nu vorbească englezește.

În fiecare clipă se aștepta să audă bătăi în ușă, bătăi ce puteau să însemne capătul zilelor lui și ale mexicanei... Conchise cât putu de repede:

– Roy, vă rog să vă descurcați și să trimiteți, începând cu San Diego, o echipă de oameni înarmați. Chiar în următoarele patru ore!

Trecerea frontierei fusese prevăzută pentru după-amiază. În concluzie, mai avea un mic răgaz.

– Știți hotelul și numărul camerei. Nu procedați *legal*, altminteri, nu mă mai vedeți niciodată.

– Bine, bine, zise șeful Diviziei Operațiuni extrem de tulburat. O să mă descurc eu.

– Oamenii dumneavoastră nu trebuie să ia legătura cu nimeni, îi recomandă Malko. Frații Arrellano au iscoade peste tot. Am nevoie de cel puțin patru oameni înarmați cu automate și veste antiglonț. Să vină ca turiști direct aici și să intre în parcare. Atenție, pe palier sunt doi paznici. Ar fi minunat dacă ați putea face rost de un elicopter ca să treacă frontiera. Dar acționați repede!

Roy Bean se trezise de-a binelea.

– *I gonna raise hell!*[1] Îi promise el. Nu vă mișcați din cameră. Voi avea nevoie de cel puțin două ore. Cam atât timp îmi trebuie.

– Nu mai pierdeți nici o clipă, îl imploră Malko înainte de a închide.

În sufletul lui, era conștient că o asemenea operațiune cerea mai mult de două ore ca să fie pusă la punct, fie și cu

---

[1] *O să-i trimit în iad! (n.t.)*

asumarea tuturor riscurilor politice. Pe teritoriul Statelor Unite, CIA nu dispunea de agenţi pregătiţi să intervină cât ai bate din palme într-o operaţiune clandestină ce comportă riscuri enorme, mai cu seamă într-o ţară străină. Ar fi un miracol dacă Roy Bean ar reuşi.

Malko ridică privirea: ocupanta camerei stătea în picioare lângă pat, cu ochii umeziţi. Malko se ridică şi se pomeniră faţă în faţă. Nu vedea decât gura enormă şi parcă prea roşie, sânii strânşi de dantela neagră, şi acea privire ciudat de fixă, însoţită de un zâmbet rece.

– *Todo está bien*? îl întrebă ea cu glas puţin răguşit.

– *Sí, muy bien*, răspunse Malko.

Avea un singur gând: să se ducă mai repede în camera lui, în eventualitatea în care oamenii lui Ramon Arrellano vor veni să-l caute. Însă mexicana nu-l va lăsa să plece atât de uşor. Apariţia neaşteptată a lui Malko i se păruse un dar de la Dumnezeu de care nu avea intenţia să se lipsească. Cu o mişcare abia perceptibilă, ea se lipi de el şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului. Îşi strivi abdomenul de cel al bărbatului, gura ei o acoperi imediat pe a lui, iar cu limba groasă îi explora cavitatea bucală. Dăduse peste altă creatură focoasă!

Gemând de fericire, ea începu să se onduleze lipită de el, presându-şi sânii voluminoşi de cămaşa din nailon a lui Malko. Mâinile abile îl pipăiau peste tot, aţâţându-i bărbăţia. Deşi era foarte cald, el îşi dădu seama că purta ciorapi prinşi în portjartier. O veritabilă târfuliţă tropicală. Deodată ea se depărtă, şi îi simţi limba în ureche, zbătându-se ca o insectă prinsă într-o plasă.

Se îndreptară spre pat împleticindu-se ca doi beţivi. Malko înţelese că nu va putea să scape de ea cu una cu două. O apucă de mână, deschise uşa şi duse degetul la buze ca să tacă. Ca să ajungă în camera lui Malko aveau de străbătut doar un metru. În timp ce el introducea cartela magnetică în locaş, ea începu să-l maseze în părţile intime. În sfârşit, intrară în încăpere. Nu pierdea nici un minut din efortul de a-l cuceri. Părea să aibă o mulţime de mâini, ca o zeiţă hindusă. O asemuia cu o furtună tropicală înmiresmată şi tăcută.

Între femeia dezlănţuită şi moartea care îl pândea, dorinţa lui Malko izbucni ca o flacără. Mexicana îşi dădu seama de starea lui şi gemu încântată în timp ce îl împingea în pat.

Mâinile sale cu unghii foarte lungi și roșii fremătau ca niște furnici harnice de-a lungul pantalonilor. Îndată ce îi eliberă sexul rigid, îl învălui dintr-un elan, administrându-i cu sălbăticie o felație de zile mari ca și cum viața ei ar depinde de asta. Apoi se opri, își descheie rochia, lăsând să se vadă slipul din dantelă neagră, coapsele albe care contrastau cu ciorapii negri. Invitația era clară. Ca o cătană, Malko se afundă în ea cu furie.

În ciuda asaltului brutal, mexicana se cambră, slobozind un țipăt de plăcere. Era cuprinsă de fericire...

Malko se dezlănțui ca să-și mai uite tristețea. Cu ochii închiși, își închipuia că face dragoste cu Alexandra, că sexul lui nu o pătrunsese pe această mexicană fleșcăită, ci pe femeia cu care adorase să se culce dintotdeauna.

În timp ce o poseda cu mișcări ample de bazin, ea începu să vorbească precum o moară stricată. Însoțind fiecare mișcare a lui cu suspine și cuvinte gâfâite și obscene, ea îl implora pe Malko să reziste cât mai mult cu putință. Nu înțelesese chiar totul, dar reținu esențialul: cu soțul ei nu a ajuns niciodată la orgasm, deoarece făcea parte din categoria năpăstuiților de bărbați care ejaculau prematur...

Excitat de înfocata iepșoară, Malko trăia drama în sens opus: nu ajungea să termine, spre marea fericire și plăcere a partenerei sale.

Dar cum trebuia să pună capăt într-un fel, se retrase, o rostogoli pe burtă și se înfipse cu brutalitate în ea. Ascultătoare ca o păpușă, mexicana nu opuse nici o rezistență, mulțumindu-se cu un țipăt scurt atunci când o pătrunse fără milă. Simți cum urcă seva în momentul în care femeia sfârșea al șaselea orgasm. De-abia avu timp să-și mai tragă sufletul, când auzi o bătaie în ușă.

* * *

Malko sări din pat ca mușcat de șarpe și se îmbrăcă în goană. Pe urmă o forță pe partenera lui, încă amețită, să se ridice și o împinse în baie așezând-o pe closet și făcându-i din nou semn cu degetul la buze să tacă. Se pare că era obișnuită cu amorul extraconjugal, căci nici nu se mișcă. Se auzi iar o bătaie. Malko trase apa, ieși pe culoarul îngust și deschise ușa în timp ce se aranja înadins.

„El Coyote" stătea în prag nepăsător.

– *Vamos!* zise el pur și simplu.

Malko avu senzația unui duș rece.

– *Ahora?*[1]

– *Ahorita,*[2] confirmă mexicanul cu o lucire veselă în ochii mici și negri.

Simțea o plăcere nebună să vadă frica de pe chipul oamenilor care aveau să moară. Ca un automat, Malko își luă haina și geanta-diplomat. La ce bun să-și piardă demnitatea taman acum?

Ajunși pe palier, se alăturară pistolarilor care se urcară în lift o dată cu ei.

De data asta, era plecarea cea adevărată. Doar un dus fără întoarcere. Își zise în gând că deținuții condamnați la moarte care se îndreptau cu pași mari pe culoarele închisorii spre locul de execuție trebuiau să simtă același amestec de teamă viscerală - fiecare ființă simte spaima că nu va mai exista - de resemnare și de amărăciune.

Liftul se opri în hol. Pistolarii se îndreptară către intrarea din Agua Caliente. „El Coyote" se opri și îi făcu semn lui Malko să se oprească și el. Fără să-l slăbească din ochi, formă un număr la telefonul portabil. Aparent, nu obținea nici un răspuns. După ce mai încercă de câteva ori cu același rezultat nefavorabil, dezactivă aparatul și veni din nou lângă Malko.

– Tu vii cu noi, zise el. Nu mergem chiar acum la graniță.

Malko, însoțit de mexican, coborî la subsol. Mașina Silverado era parcată în spatele Mustangului roșu. Malko se așeză la volan, lăsând să treacă înainte vehiculul 4 x 4, care o luă pe Agua Caliente. Mustangul se găsea între Silverado și mașina pistolarilor. După cinci minute, micul convoi intra pe proprietatea lui Ramon Arrellano.

„El Coyote" sări din vehiculul 4 x 4 și veni să-l ia pe Malko. Acesta era încă la volan.

– O să întârziem un pic, amigo, îi spuse el zâmbind. Poți să te duci pe terasă ca să mănânci și să bei ce dorești. Vom pleca mai târziu.

---

[1] *Acum? (n.t.)*

[2] *Acușica (n.t.)*

* * *

Ramon Arrellano dormea gol, lungit pe burtă, beat turtă de atâta tequila. Nici măcar nu realiza că aparatul de climatizare nu funcționa. Cu o seară înainte, o condusese pe Angelica acasă cu Viperul său, fără obișnuita-i escortă, și rămăsese acolo. După ce profitase de noua lui cucerire în toate chipurile, se prăbușise terminat... Trezită de multă vreme, Angelica nici nu îndrăznea să se miște.

Se uită la ceas: se făcuse aproape două! Murea de foame. Își trecu degetele ușurel prin părul des și negru al amantului său care tresări și deschise ochii.

– S-a făcut două, *querido*, făcu Angelica.

Ramon se scutură și se repezi la telefonul portabil. Fusese groaznic de imprudent că a plecat singur. Noaptea mai mergea, dar ziua în amiaza mare, nu avea chef să se plimbe de unul singur.

– *Jefe?*

– *Sí, Manuelo!*

– *Hay un problema?* îl întrebă „El Coyote" foarte îngrijorat.

– *No! Todo está bien.* Dar trebuie să vii să mă iei.

Îi spuse unde se află și încheie:

– *Gringo* a făcut „bum"?

– Nu încă, spuse „El Coyote". Am primit o informație azi-dimineață. Se zice că DEA va acționa astăzi lângă San Ysidro. Cred că trebuie să ne schimbăm planurile și să acționăm de partea asta a granița. Altfel, echipa noastră riscă să fie prinsă. Dar nu trebuie să mai pierdem timpul, altminteri, se va aduna multă lume.

– *Está bien*, zise Ramon nemulțumit că problema nu fusese rezolvată încă. Vino să mă iei, vorbim atunci. Cred că ai dreptate.

Avea încredere absolută în „El Coyote" în ceea ce privește detaliile operațiunii și aprecia faptul că adjunctul lui nu luase nici o hotărâre fără să-l consulte. Începea să se obișnuiască repede.

* * *

Armando Guzman termină să înghesuie lucrurile în servieta neagră, strecurând înăuntru pistolul care servise la

uciderea lui Luis Donaldo Colosio, candidat la preşedinţia Mexicului. Era arma care dovedea legătura concretă dintre traficanţii de droguri şi Statele Unite. Învelise într-o mapă subţire neagră dosarul „Oklahoma City", ce conţinea istoria completă a materialelor explozibile „furate" de John Doe de la Ensenada şi a sistemului de acţionare „furnizat" de armata mexicană, datorită unui căpitan de geniu corupt care a descris-o în amănunt.

Mâinile îi tremurau de emoţie. Era pentru prima oară când cineva se ducea să-i prezinte preşedintelui Mexicului un dosar ce conţinea şi altceva în afara unor mărturii ale unor oameni care nu s-au prezentat la proces sau care au fost lichidaţi înainte. Extrasele bancare ce atestau rulajul de fonduri şi listele cu statele de plată constituiau nişte dovezi zdrobitoare. Politicienii şi traficanţii de stupefiante mexicani nu erau chiar atât de sofisticaţi ca să se folosească de societăţi „off-shore"[1] sau de bănci din Insulele Caiman ca să mascheze mişmaşurile. Totul se petrecea în interiorul ţării.

Ca şi Eduardo Bosque, Armando Guzman fusese ajutat în ancheta sa de o reţea restrânsă şi discretă de funcţionari şi de contabili-şefi exasperaţi de puterea suverană a tandemului traficanţi - PRI. Unii dintre ei şi-au riscat enorm viaţa, procurând fotocopii sau instalând sisteme de ascultare în birouri, în maşini sau chiar în apartamente. Eduardo Bosque a jucat un rol preponderent în trimiterea materialului tehnic, împrumutat de la FBI sau de la DEA, fără ca agenţii federali americani să cunoască adevărata destinaţie a acestei aparaturi sofisticate. De aceea, noul cardinal din Tijuana a refuzat să colaboreze cu el. Versiunea oficială fiind că Biserica nu va lua poziţie în această luptă temporară. În realitate, nu se amesteca pentru că fraţii Arrellano, obişnuiţi cu veleităţile monseniorului Ocampo, predecesorul său, îi furnizau gărzile de corp, maşinile şi servitorii, plus un ajutor substanţial pentru acţiunile sale de ordin social. O nimica toată, ţinând cont de imensele lor profituri.

Gata de drum, Armando Guzman se asigură cu o privire rapidă dacă strada era pustie. Se afla în birourile cotidianului *El Universal* de la primul etaj al unei clădiri de pe Calle Doblado. În principiu, numai doi corespondenţi ai cotidianului din Mexico

---

[1] *Din afara ţării (n.t.)*

aveau acces aici. Ușa era controlată de un sistem de acces digital inviolabil, importat din Statele Unite. Dacă era forțată, declanșa emiterea unui gaz paralizant. În această încăpere adunase cu conștiinciozitate Armando Guzman fiecare piesă din dosarul său, adăpostit într-un vechi seif care s-ar fi putut deschide cu o simplă agrafă de păr. Însă, în interior, se mai găsea un al doilea seif, scobit în peretele primului, de asemenea protejat cu un dispozitiv de siguranță. La cea mai mică manevră neobișnuită, același gaz paralizant era capabil să oprească orice intrus doar în câteva secunde.

Polițistul ascunse servieta neagră într-o pungă din plastic de la Dorian's - un supermagazin foarte cunoscut - pe care o adusese când venise încărcată cu tot felul de cumpărături.

Zgomotul circului instalat în Plaza de Toros, pe partea cealaltă a străzii, ajungea până la el. Acest lucru îl determină să nu întârzie nici o clipă.

Ieși din birou și coborî scara exterioară, apoi merse pe Calle Rio Toque, până ajunse pe Agua Caliente. Se formase deja o coadă lungă între cele două rânduri de cuști ce adăposteau elefanți și câteva girafe pentru reprezentația următoare.

Armando Guzman se duse direct la controlor, îi arătă biletul pentru spectacolul ce avea loc acum și se așeză lângă cei doi copii ai lui. Fascinați de reprezentație, nici nu băgaseră de seamă că lipsise un timp. Bătăile inimii se calmară atunci când clovnii își făcură numărul final.

Susana Manzanos, cel de-al doilea corespondent al cotidianului *El Universal* în Baja California, era amanta lui. Biroul din Calle Doblado era cuibul dragostei lor. Când Armando venea în vizită, celălalt ziarist, Francisco Cato, se ducea la braseria de vizavi cât timp făceau amor pe canapea.

Bineînțeles că traficanții știau acest lucru, iar Armando Guzman nu intra niciodată în birou dacă nu era nimeni. Așa reușise să pună încet, încet la adăpost toate piesele din dosarul său. Susana își riscase viața și pe cea a familiei ajutându-și amantul, dar nu s-a eschivat niciodată.

Armando Guzman îi trase pe copii înspre ieșire. Pe Sanchez, șoferul lui, l-a găsit cu mare greutatę. Acesta îl aștepta în mașina lui blindată, un Chevrolet care se târa ca o bovină și mai rămânea din când în când în pană. Dar, până

acum, nu căzuse victimă nici unui atentat. Sanchez, fiind și el *inspector especial* de la *Policía federale*, lucra pentru traficanții de droguri, și avea misiunea să raporteze fraților Arrellano tot ce făcea șeful lui. La ce bun să-și ia alt șofer? Și următorul va proceda la fel. Cel puțin acesta se purta frumos cu copiii.

Armando Guzman își dădu seama că, deși trăia cu frica în sân, acum nu-i mai era teamă. Hotărât lucru, traficanții făcuseră o greșeală gravă lăsându-l pe Eduardo Bosque să scape.

* * *

– *Gringo*, acum e rândul tău să-ți faci numărul, zise „El Coyote" cu un aer jovial.

Ținea deschisă portiera Mustangului roșu. Malko așteptase mai mult de cinci ore. Pistolarii nu-l slăbiseră din priviri nici o clipă cât timp a mâncat pe terasă. Era trecut de trei. „El Coyote" lipsise, dar reveni acum o jumătate de oră.

Malko se instală la volan. Motorul fusese pornit deja. Pocnetul portierei trântite i se păru sinistru. „El Coyote" se aplecă spre el:

– Cunoști drumul, *amigo*?

– Da, spuse Malko.

– Atunci, ai grijă! Ne întâlnim la San Ysidro.

Malko parcurse ușurel aleea, urmat de mașina pistolarilor. Poarta mare era deschisă și viră la dreapta, luând-o spre bulevardul Salinas. Urmăritorii erau aproape lipiți de bara lui de protecție.

Se gândi că drumul lui până la frontieră era la fel de greu de îndurat ca și acela al unui condamnat la moarte care se îndrepta spre camera de gazare.

La semaforul de pe bulevardul Salinas, două fete îi zâmbiră, interesate de un *gringo* blond, într-o superbă mașină decapotabilă. Porni iarăși, numărând stopurile și căutând cu disperare o soluție ca să poată scăpa de această soartă. Dacă ar fi accelerat brusc, probabil că ar fi câștigat vreo zece metri, dar la ce bun? Urmăritorii nu ar fi ezitat să declanșeze încărcătura explozivă, chiar dacă ar fi ucis trecătorii nevinovați.

Mai departe, pe Sanchez Taboada, se întâlni cu o mașină a poliției. Șoferul îi făcu un semn amical celui care îl urmărea pe Malko...

Sistemul era perfect închis.

Traversară canalul. Mai erau câteva sute de metri până la postul de grăniceri care semăna cu locurile de plată de pe autostrăzi, cu ghișeele așezate sub o boltă permițând astfel pietonilor să meargă pe jos pe cele cincisprezece benzi de circulație rezervate automobiliștilor.

Judecând după numărul celor ce doreau să treacă granița, lui Malko îi mai rămânea de trăit intervalul dintre un sfert de oră și douăzeci de minute. Trecerea frontierei dura foarte puțin. Persoanele care nu erau mexicane și care conduceau vehicule înmatriculate în Statele Unite, practic, nu erau controlate. Iar de la graniță până la intrarea în San Ysidro, nu erau decât două-trei minute de drum. Destul ca să recupereze cocaina, și pe urmă... Bum!

Capitolul XIII

Din talkie-walkie țâșni o voce hârâită din cauza paraziților, care anunță:

–*Llegamos*[1]...

Homero Alcaraz, artificierul columbian care ședea lângă Exaltación, deschise portiera și se duse să închidă capota rabatabilă a BMW-ului gri. Staționau de vreo douăzeci de minute pe bulevardul Padre Kino, una dintre căile de acces spre marea esplanadă cu cele cincisprezece ghișee amenajate la postul de frontieră pentru vehiculele turiștilor. Un polițist venise să-l întrebe de ce staționau acolo, iar Homero Alcaraz îi explicase că i s-a stricat bobina și așteaptă pe cineva să-i aducă alta. Polițistul nu mai insistase. Pentru asemenea gen de operațiuni, frații Arrellano nu împărtășeau lumii întregi secretul lor.

– Haide, pornește, uite-i! zise columbianul.

Exaltación răsuci cheia în contact. O mai dureau încă picioarele după supliciul îndurat cu furnicile de foc, însă mintea o făcea să sufere cel mai tare. Niciodată nu fusese umilită în halul acesta. Răzbunarea lui Ramon Arrellano era perfidă și feroce având în vedere abaterea care nu se soldase cu consecințe grave. Exaltación va participa la execuția celor doi *gringos* care fuseseră amanții ei. Bineînțeles că nu-și făcea nici un fel de iluzii, oricum vor muri. Dar într-un mod rafinat, pus la cale de Ramon ca să arate cât de puternic este.

Când venise s-o vadă a doua zi după supliciu, îi explicase ce aștepta de la John Doe. Dar fără să-i spună și de ce trebuia să dispară.

---

[1] *Ajungem (n.a.)*

John Doe nu trădase, ci, pur și simplu, știa prea multe. Aflând din sursele lor din cadrul DEA de legăturile stabilite de americani între atentatul de la Oklahoma City și traficanții de stupefiante, aceștia trăseseră concluzia justă. John Doe știa de unde provenea explozibilul fiindcă el se dusese să-l aducă. Or, acest lucru îl implica direct pe Gustavo Ortuzar. Dacă răbufnea, afacerea putea să declanșeze un adevărat seism în interiorul clasei politice mexicane. Dacă își va îndeplini misiunea, Exaltación va fi „reintegrată" în cartel.

Zări Mustangul roșu care ajunse pe esplanadă, chiar în fața postului de grăniceri. Erau relativ puține mașini. Exaltación accelerە și veni în spatele șirului de vehicule care așteptau. Era puțin mai departe de Mustang, pe coloana din dreapta. Datorită geamurilor fumurii ale BMW-ului, ocupanții lui nu puteau fi zăriți din exterior. În schimb Exaltación vedea prin parbriz părul blond al lui Malko.

Deodată, în spatele Mustangului opri o mașină maro cu rulotă. Era ocupată în întregime de o familie de americani care avea cel puțin cinci copii. Exaltación se întoarse spre Homero Alcaraz.

– Ai văzut?

El ridică din umeri.

– Ei și! Sunt americani, nu?

Aplecat peste stația de emisie-recepție, verifica legăturile. Împinse înainte o manetă, după care un beculeț verde se aprinse. A activat astfel dispozitivul de detonare a explozibilului. Mai rămânea doar să apese pe butonul negru ca să declanșeze explozia, distrugând Mustangul roșu plus toate vehiculele din jur.

Coloanele înaintau încet. Vânzători și bișnițari care schimbau valută mergeau de-a lungul șirurilor de mașini oferindu-și serviciile. Homero Alcaraz își șterse mâinile asudate de jeanși.

– *Qué calor!*[1] scrâșni el. Să se miște mai repede nemernicii ăștia! P*utos de gringos!*[2]

Murmura printre dinți înjurături la adresa grănicerilor care verificau fiecare vehicul în parte. Era foarte simplu: imediat

---

[1] *Ce căldură! (n.t.)*

[2] *Putori de americani! (n.t.)*

după ghișeu, erau o barieră și o bifurcație. Pe partea stângă, se afla un panou cu inscripția: *A doua verificare.*

Grănicerul îndrepta într-acolo mașinile care i se păreau suspecte. Aici, erau scotocite, iar la nevoie, scoasă tapiseria și aduși câinii special dresați ca să depisteze stupefiantele.

Înaintea Mustangului roșu se mai aflau doar cinci vehicule. Nervos, Homero Alcaraz se întoarse către Exaltación:

– Ai înțeles? Îndată ce au trecut, declanșăm jucăria. Suntem încă pe teritoriu mexican. O să-i verifice numai pe cei din fața barierei. Imediat ce au sărit în aer, abandonăm mașina. Ne îndreptăm spre parcare, unde ne așteaptă altă mașină.

Acesta era noul plan aprobat de Ramon. În timp ce Malko înțepenea așteptând, pistolarii descărcau frumușel cocaina ascunsă în vehicul. Nu avea nici un rost să piardă bunătate de marfă.

În panica creată după explozie, nimeni nu va da atenție unor oameni care își părăseau mașina de frică. BMW-ul fusese furat cu șase luni în urmă din Guadalajara. Pista aceasta nu ducea nicăieri.

– Trebuie să treacă rulota, observă tânăra.

Homero Alcaraz nu-i răspunse. Mai erau două vehicule. Exaltación Garcia se afla în cel de-al doilea. Privirea nu se dezlipea de pe coama blondă a efemerului său amant. În mintea ei gândurile se învălmășeau. Mașinal, trecu în altă viteză ca să înainteze câțiva metri. Deși automobilul avea aer condiționat, era lac de sudoare.

* * *

Malko își înălță capul. Un vânzător ambulant se aplecă pe geam, oferindu-i păpuși multicolore.

– *Compra dollares, señor.*[1]

Vocea lui nu era a unui cerșetor. Malko zări privirea glacială din ochii negri, apoi crosa pistolului care ieșea din centură și înțelese. Dacă sărea pe neașteptate din mașină, deși cel care trebuia să declanșeze explozia își dădea seama, cerșetorul nu l-ar fi ratat nici în ruptul capului. Un alt vânzător

[1] *Cumpăr dolari, domnule. (n.a.)*

ambulant fals însoţea Mustangul în dreapta. Cu toate că mintea i se învârtea ca o morişcă, nu reuşise să găsească ideea care l-ar fi putut salva. Maşina oprită înaintea lui în dreptul ghişeului pornise deja şi se îndrepta spre bariera din dreapta. Mai rămăsese una singură.

Încă nu reuşise să depisteze sigur vehiculul în care era dispozitivul de declanşare a exploziei. Maşina pistolarilor se afla mult mai în urmă, despărţindu-l de ea cel puţin zece autovehicule. Care era oare raza de acţiune a telecomenzii? Zece metri? O sută de metri? Nu avea nici cea mai vagă idee.

Inima îi bătea neregulat. Nu-şi imaginase că va muri în acest fel. Îi era imposibil să se concentreze asupra acestui subiect dureros. Nu se gândea decât la aspectele fără însemnătate... Soarele îi ardea ceafa şi era lac de sudoare. Înaintea lui, vechiul Ford mexican porni în direcţia unde se făceau verificările complementare.

Grănicerul îi făcu semn să înainteze şi îl opri în dreptul lui. În acel moment, zări BMW-ul cu geamuri fumurii, maşina lui Exaltación, şi înţelese pe loc. De acolo i se trăgea moartea. Hotărât lucru, nu trebuia să aibă încredere în femei.

– *What country are you from?*[1]

În vocea grănicerului nu se citea nici un pic de amabilitate. Se apropia ora când trebuia să iasă din serviciu şi era sătul până peste cap. Malko îi întinse paşaportul austriac în timp ce îl fixa cu privirea. Grănicerul nu era un tip prea simpatic, roşu la faţă, mesteca gumă, şedea pe un taburet, şi avea pete mari de transpiraţie la subsuori.

Examină rapid paşaportul lui Malko, verifică termenul de expirare a vizei americane şi i-l restitui.

– *OK, take left.*

* * *

– Haide, apropie-te de ele!

Homero Alcaraz era din ce în ce mai nervos. Columbianul nu slăbea din ochi Mustangul roşu oprit în faţa ghişeului. Telecomanda care declanşa explozia zăcea pe podeaua maşinii între picioarele lui. Exaltación înaintă câţiva

---

[1] *Din ce ţară sunteţi? (n.a.)*

centimetri. Apoi, luându-și privirile de la drum, le pironi asupra vecinului său. Crosa revolverului micuț ieșea din centură, pe pulpa dreaptă.

Într-o fracțiune de secundă, mânată de un impuls de moment, lăsă din mână levierul de viteză și smulse arma de la centură. Homero Alcaraz tresări și întoarse capul.

– *Qué...*

Dar nu apucă să termine întrebarea. Exaltación lipi țeava de tâmplă și îi trase un glonț. Impactul îl proiectă pe columbian în geam, în timp ce plumbul din proiectilul de nouă milimetri îi făcu țăndări parietalul stâng, cauzând și alte leziuni grave în creier... Exaltación mai apăsă o dată pe trăgaci. Al doilea glonț termină treaba începută de cel dintâi, străbătând țeasta ucigașului plătit și înfigându-se apoi în portiera din dreapta. Omorât pe loc, Homero Alcaraz se prăbuși în față, lăsând o lungă dâră de sânge pe geamul fumuriu.

Tânăra se uită repede afară. În vânzoleala din exterior, nimeni nu auzise împușcăturile. Numai grănicerul se uita la șirul de mașini străduindu-se să înțeleagă ce se petrecea.

Exaltación deschise portiera cu o lovitură de umăr și sări pe șosea ținând încă în mână revolverul cu care îl omorâse pe columbian și strigă din toate puterile:

– Malko! *Arriba! Corre!* [1]

* * *

Malko strivi frâna cu piciorul și se întoarse. O zări pe Exaltación stând în picioare lângă BMW și făcându-i semne disperate. Și el îl văzuse prin parbriz pe bărbatul prăbușit în mașină. Cuprins de o bucurie fără margini, sări jos din Mustang. Ajuns lângă el, grănicerul scoase arma de serviciu, o Beretta 92, hotărât s-o împuște pe femeia care agita revolverul la câțiva metri de el, când, brusc, realiză că în partea cealaltă a gheretei lui era Mexicul, o țară străină, deci.

Cu pistolul în aer, rămase descumpănit. Stupefiat, șoferul mașinii cu rulotă văzu cum îi face semne să treacă la ghișeul de alături, care era gol. Executând o manevră bruscă, dădu înapoi și se duse fără să mai oprească. Dându-și seama că se

[1] *Du-te! Fugi! (n.a.)*

petrece un lucru anormal, grănicerii de la toate ghișeele le dădură drumul doar americanilor cât mai repede cu putință.

Imediat, apăru un bărbat cu multe păpuși în mâna stângă și cu un pistol mare și negru în dreapta. Ridică arma ochindu-l pe Malko. El se afla foarte aproape de grănicer, iar acesta din urmă crezu că pe el îl amenință. Fără ezitare, deschise focul asupra ucigașului care se pregătea să-l împuște pe Malko.

Falsul vânzător se clătină sub loviturile mai multor proiectile și se prăbuși acolo, nelăsând arma din mână. În fața ripostei americanilor, falsul negustor care schimba valută o luă la sănătoasa și se pierdu prin mulțime. Pe esplanadă se iscă o nebunie de neconceput. Unele mașini claxonau în neștire, altele se înghesuiau în spatele celor deja oprite neștiind ce se petrece, altele voiau să se întoarcă din drum. Ofițerii americani de la Serviciul de imigrări împreună cu vameșii năvăleau cu armele în mâini fără să mai înțeleagă nimic.

Malko nu se putea hotărî. Exaltación îi făcea semne întruna, dar securiștii erau la câțiva metri de el. Era de ajuns să treacă frontiera. Părăsind-o pe tânără, făcu un pas în direcția Statelor Unite. Dar se trezi nas în nas cu un soldat din armata americană ce îndreptase spre el un M 16.

– *Go back!* Strigă acesta. Frontiera este închisă până la noi ordine.

În mai puțin de zece minute, granița fu împânzită de un contingent de polițiști. În acest caz, nu avea rost să stea la discuții pentru că ar fi tras mai întâi și apoi ar fi explicat...

Înfuriat la culme, Malko se întoarse. Alergă spre BMW, așteptându-se în fiecare clipă să fie împușcat. Ținând încă pistolul în mână, Exaltación îi strigă:

– Întoarceți-vă repede! Urcați-vă în mașină!

El o ascultă, deschise portiera, iar corpul inert al columbianului se prăbuși pe șosea. Malko sări în locul acestuia. În timp ce se așeza, lovi cu piciorul un obiect de pe podea. Nu avu timp să-și mai pună vreo întrebare. O explozie teribilă zgudui solul. În fața lui, Fordul Mustang, staționat încă la punctul de trecere, fu înălțat în mijlocul unei jerbe de flăcări portocalii, care împrăștie resturi în toate părțile, apoi rămase doar o coloană de fum negricios.

Soldatul care îl amenințase cu M 16 și grănicerul dispărură înghițiți de explozie.

Împietrit, Malko simţi că BMW-ul se mişcă. Exaltación făcea manevre frenetice ca să scape dintre maşini. Peste tot erau trupuri întinse, răniţi care urlau de durere, trecători ţintuiţi locului de şocul puternic. Alte trei vehicule fuseseră atinse şi ele de explozie. Toţi negustorii instalaţi pe marginea esplanadei fugeau abandonându-şi marfa. Din Mustang mai rămăsese doar carcasa răsucită mistuită în continuare de flăcări.

Lovind bara de protecţie, Exaltación reuşi să iasă, iar BMW-ul porni în zigzag printre pietoni şi vehicule. Îşi croi drum pe contrasens, iar Malko văzu că şi pistolarii se chinuiau să scape din învălmăşeală ca să plece în urmărirea lor.

Cu fălcile încleştate, Exaltación când accelera, când punea frână, claxonând întruna. În sfârşit, drumul se eliberă, iar ea acceleră cât putu de tare. Pistolarii se aflau la o sută de metri în spatele lor şi nu renunţau la urmărire. Exaltación îi întinse pistolul lui Malko.

– Încercaţi să-i opriţi!

Depăşi ca să evite un camion, dar aproape că pierdu controlul maşinii. Mercedesul, mai puternic, se apropia vertiginos. Malko ieşi pe jumătate afară. Ţinând arma cu ambele mâini, ochi parbrizul, însă glonţul se pierdu pe drum. Trase din nou, dar tot nu nimeri.

Unul dintre pistolari agita un Ingram care scuipă o rafală. Din fericire, nu-i nimeri. Malko aşteptă şi trase din nou. De data asta, glonţul trecu prin parbriz, dar fără un rezultat aparent...

Mercedesul ajunsese în spatele lor şi încerca să-i lovească în spate. Capul şoferului apăru în cătarea armei. Malko apăsă pe trăgaci. Mercedesul se învârti violent, apoi merse de-a curmezişul şi se lovi de un zid unde explodă.

Maşinal, Malko apăsă încă o dată pe trăgaci. Cocoşul reveni la locul lui cu un pocnet sec. Butoiaşul era gol... Exaltación gonea acum cu toată viteza pe bulevardul Padre Kino, îndreptându-se spre vest, în partea opusă a graniţei. Malko se scutură: totul se petrecuse atât de repede, încât multe lucruri îi scăpaseră. Începând cu atitudinea lui Exaltación. Ea îl omorâse pe însoţitorul ei, un membru al cartelului... De ce?

– Unde mergem? o întrebă el.

Ea îl fulgeră cu o privire.

– Vom încerca să trecem graniţa mai departe, pe la *Mesa de Otay*.

Era punctul de trecere pentru camioane, în apropierea aeroportului.

– Cine a aruncat mașina în aer? întrebă el.

Ea întoarse capul spre el.

– Dumneavoastră! Ați călcat pe telecomanda care se afla la picioare.

Malko lăsă ochii în jos și văzu în sfârșit beculețul roșu de pe podea. Luă cu băgare de seamă cutia și o așeză pe genunchi. Era stupefiat. EL îi ucisese pe soldat, pe grănicer și pe toți ceilalți.

– L-ați omorât și pe John, adăugă Exaltación.

– Pe John Doe?

– Da, era în portbagaj. Trebuia să muriți împreună dacă nu-l lichidam pe ticălosul ăla de columbian.

– De ce ați făcut-o?

Ea ridică din umeri.

– Vorbim mai târziu despre asta.

Brusc, ea strivi frâna. O mașină a poliției bara bulevardul, interzicând accesul în zona aeroportului. Întoarse și o luară pe unde veniseră.

– Probabil că tot efortul meu nu va folosi la nimic, zise ea. Toți oamenii fraților Arrellano sunt pe urmele noastre. Nu avem nici măcar o șansă dintr-un milion ca să scăpăm.

Capitolul XIV

Malko privea cu un aer absent peisajul mohorât de pe bulevardul Padre Kino care se compunea din vânzători de mașini, case din chirpici cu acoperișul din tablă și supermagazine. Se afla încă în stare de șoc. Îl omorâse tocmai pe omul după care venise în Mexic! John Doe, veriga ce lipsea dintre traficanții de stupefiante și atentatul din Oklahoma City...

Avusese neșansa extraordinară să pună piciorul exact unde nu trebuia... Și, pe deasupra, era răspunzător de moartea altor persoane absolut nevinovate. Va fi o amintire după care se va reface tare greu. Imaginea mingei aceleia portocalii înălțându-se spre cer, trupurile aruncate în toate părțile. Bineînțeles că nu el era vinovatul. Vinovați erau cei care au pus la cale acest atentat îngrozitor. Acum înțelegea mai bine cu cât rafinament îi aranjaseră frații Arrellano dispariția. Traficanților le plăceau teribil operațiunile care frapau imaginația, adică acelea care nu se uitau așa de ușor. Ca să arunce în aer doi oameni de care voiau să scape, era genial!

– Îmi cunosc mașina!

Vocea lui Exaltación îl smulse din visul lui urât. Privi de jur-împrejur. Rulau acum pe un drum rapid, la nord de canal. Din fericire, BMW-ul gri trecu neobservat; sângele de pe geamul din dreapta se uscase în interior. Malko spuse din nou:

– Trebuie să găsim un telefon. În mod normal, ar fi trebuit să vină să mă ia. Azi-dimineață am reușit să iau legătura cu Washingtonul.

Exaltación se angajă pe podul ce ducea la bulevardul Lazaro Cardenas, spre sud. Traficul se desfășura mai fluid.

– Mai întâi, trebuie să ne ascundem, dar nu prea departe, zise ea. Nu avem nici arme.

Revolverul luat de la columbian nu mai avea gloanțe. Malko încerca să caute un reper; ajunseseră din nou în sudul orașului. Exaltación se îndrepta iarăși spre vest, către centrul modern. Pe urmă, înainte de a ajunge la hipodromul Agua Caliente, viră la stânga, urcând colina care ducea în cartierul rezidențial. După cinci minute, intră pe o străduță mai liniștită și opri în parcarea unei clinici private, care nu se vedea din stradă.

– Veniți, îl chemă ea.

Merseră pe jos cam vreo cinci minute, până ajunseră în fața unei hidoase biserici moderne, care părea un hangar construit din prefabricate. Pe frontispiciu era etalată următoarea inscripție: *Parroquia del Espiritu Santo.*

Exaltación și Malko urcară treptele și pătrunseră în naosul pustiu și rece. Tânăra merse pe unul dintre culoarele laterale până la confesional.

– Intrați, îl sfătui pe Malko, eu voi face pe pocăita. Astfel, chiar dacă ne caută, nu ne vor găsi.

– Dar dacă vine vreun preot?

– La ora asta nu vine nimeni. Malko se instală într-o nișă mică, pe o băncuță îngustă și deschise panoul ghicind printre zăbrelele din lemn chipul lui Exaltación. Nu se gândise niciodată că soarta îi va aduce împreună în asemenea împrejurare.

După explozie, după împușcături și moarte, această liniște i se părea ireală. Brusc, îl cuprinse oboseala. Nu se simțea în stare să iasă și să caute o cabină telefonică. Avea nevoie de o pauză. În orice caz, nu-i trecea prin cap să se întoarcă la *Grand Hotel* care gemea de oamenii cartelului...

Tot atât de periculos era și centrul orașului, parcurs în lung și-n lat de polițiști aflați în slujba fraților Arrellano. Cât despre zona de frontieră, aceasta colcăia de pistolari. Până la urmă, în această biserică pustie, nu era chiar atât de rău. Prin zăbrelele din lemn, Malko încerca să ghicească trăsăturile tinerei. Venindu-i în minte crâmpeie din întâmplările de azi, întrebările se învălmășeau pe buze.

– De ce mi-ați salvat viața? întrebă el încetișor.

Exaltación îi răspunse cu aceeași voce joasă:

– Of, nici eu nu știu prea bine! În spatele dumneavoastră se afla o mașină plină cu copii. Cred că erau cinci. Ticălosului

ăluia de columbian nici că-i păsa! Mai întâi pe el am vrut să-l omor, apoi să vă salvez pe dumneavoastră... Chiar am crezut că dispuneau de un dispozitiv de jutor.

– Vă dați seama că veți plăti pentru asta? Fiindcă ați schimbat tabăra pentru totdeauna...

– *Claro que sí!* Dar nu m-am gândit. Mai ales că totul s-a petrecut atât de repede. Trebuie să înțelegeți. Eu nu am ucis niciodată pe nimeni. Doar am încercat să am o viață mai plăcută făcând unele servicii cartelului. Am trecut și droguri peste graniță, firește, dar dacă pistolarii vor să se sinucidă, n-au decât... e treaba lor.

Se destăinuia cam prea ușor...

– Oricum, dacă vom ieși de aici, zise Malko, voi face în așa fel încât americanii să nu vă creeze probleme...

– N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră, spuse ea cu răceală. Întotdeauna m-am descurcat singură, singurică.

Prin peretele confesionalului simți tutunul slab. Tocmai își aprinsese o țigară *Lucky Strike* și suflă fumul spre el. Oricum, era mai plăcut decât mirosul de tămâie. Explicația ei i se păru lui Malko un pic cam scurtă.

– Cred că din alt motiv ați acționat astfel, o încercă el. Altminteri, puteați să coborâți din mașină sau să-l amenințați fără să-l omorâți.

El auzi un râs ușor.

– Pentru ei ar fi fost același lucru. Dacă nu l-aș fi omorât eu, m-ar fi lichidat el pe mine. Era un ucigaș adevărat. La Bogota a pregătit vreo douăzeci de mașini-capcană, masacrând zeci de persoane. A primit un avans de o sută de mii de dolari ca să vină să „aranjeze" Mustangul. Dar e adevărat, am avut eu și un alt motiv să acționez așa.

– Care?

– Răzbunarea! Nici nu știți ce mi-au făcut pentru că am făcut dragoste cu dumneavoastră la închisoare.

Ea îi povesti fără înflorituri episodul cu furnicile de foc. În vocea ei vibra și acum o ură aprigă. Tăcu apoi, trăgând din țigaretă.

– Acum ce vreți să faceți? o întrebă Malko.

Tânăra râse din nou.

– N-am de ales! Trebuie să plec cât mai departe posibil. Dacă rămân în Mexic, mă vor găsi și mă vor omorî în modul cel

mai înfiorător cu putință. Ca pe agentul din DEA pe care l-au chinuit zece zile până a murit. Doamne, cât îl mai ruga pe „El Coyote" să-i tragă un glonț în cap!

– Vom încerca să trecem granița împreună, îi propuse Malko. Sunt în aceeași situație ca dumneavoastră...

– Nu știu ce să zic, replică Exaltación cu voce stranie. Încă nu m-am gândit. Nu trebuie să mergem amândoi fiindcă v-am salvat viața și, în plus, nu vă găsiți într-o situație mai bună ca a mea.

– Depinde, o contrazise Malko. După ce voi găsi un telefon, voi putea să vă dau mai multe amănunte. Doar v-am spus că aștept pe cineva care să mă ajute să fug din Tijuana. Puteți să veniți cu mine.

– Vom vedea, spuse evaziv Exaltación. Deocamdată suntem hăituiți. Nu vom putea rămâne mult timp în această biserică. Imediat urmează o slujbă, oamenii vor începe să vină. Poate va sosi și Ramon, e foarte credincios...

Adevărat, pentru unul care asasinează cardinali... Exaltación continuă:

– Poate pare o nebunie, dar vine la slujbă în fiecare duminică. Frații Arrellano sunt tare ciudați. Sau probabil că sunt doar superstițioși.

Pe Malko îl mira atitudinea ei distantă.

– Cu siguranță că știți ce vreți să faceți, insistă el. Altfel, vom pleca împreună.

– Bineînțeles că știu, recunoscu ea, dar nu vă privește pe dumneavoastră. Să spunem că ar fi mai bine să ne despărțim cât mai repede posibil. Dar nu vreau nici să vă las baltă. Când vor veni oamenii dumneavoastră să vă salveze?

– Imediat ce le telefonez.

O auzi cum se ridică.

– Atunci să plecăm de aici. Știu un loc unde putem aștepta câteva ore fără să riscăm nimic. În drum, vom găsi o cabină.

Clipi din ochi din cauza luminii orbitoare. BMW-ul era oprit tot în parcarea clinicii. Exaltación puse în funcțiune aerul condiționat ca să risipească mirosul fad de sânge închegat. Pe jos, lumina roșie și rece a declanșatorului mai strălucea încă. Mexicana deschise aparatul de radio și căută un post unde se transmiteau știri. Bineînțeles că nu vorbeau decât despre

atentatul de la graniță. Prezentatorul vorbea prea repede și Malko nu înțelese totul. Ea îi făcu un rezumat cu voce indiferentă:

– Unsprezece morți, dintre care patru americani. Spun că e vorba de rivalitatea dintre carteluri. Au găsit corpul lui John, dar nu a fost identificat.

– Nu vă afectează deloc moartea lui?

Ea ridică din umeri resemnată.

– Tot nu ar fi trăit prea mult. Știa prea multe lucruri. A fost naiv când a crezut că membrii cartelului au încredere în el. Frații Arrellano nu au încredere în NIMENI.

– Totuși, a fost amantul dumneavoastră...

– Mă regula bine, zise ea cu voce egală. Dar mai aveam și alții. Cel puțin nu s-a văzut în fața morții.

Din obișnuință, își făcu semnul crucii. În Mexic, moartea putea surveni în orice clipă...

Malko nu-l jelea pe John Doe, un mărunt trepăduș responsabil de moartea a zeci de persoane. Mai degrabă se simțea vexat fiindcă murise la câțiva metri de granița cu Statele Unite, ucis chiar de cel care venise în căutarea lui...

Exaltación schimbă postul dând peste un ritm de *cumbra*. Malko se uită prin geamul fumuriu. Acum rulau pe o autostradă dintr-o localitate rurală. Treceau pe lângă garaje, depozite, stații service. Exaltación încetini ca să se oprească lângă o cabină telefonică.

– Telefonați repede, îi ceru ea, nu cred că vor veni să ne caute tocmai aici, fiindcă drumul ăsta nu duce nicăieri; se înfundă. Dar nu se știe niciodată...

Aprinse o țigară imediat ce Malko sări din mașină. Încerca să-și stăpânească starea de nervozitate. Erau ca două sălbăticiuni hăituite de vânătorii nemiloși.

* * *

– Nu i-am găsit!

„El Coyote" își pierduse atitudinea trufașă... De când cu explozia de la frontieră, pusese în mișcare toate posibilitățile și promisese o recompensă de un milion de dolari celui care reușea să-l aducă pe american împreună cu Exaltación. Indiferent, vii sau morți. În acest incident, îl pierduse pe columbian de care nu-i păsa nici cât negrul sub unghie, patru

pistolari arşi de vii în timp ce Mercedesul fusese incendiat, un ucigaş neînsemnat, dar, mai ales, încrederea şefului... Acesta era lucrul cel mai grav...

– Ai tot interesul să-i găseşti, zise Ramon Arrellano fără să ridice tonul.

De când se întâmplase acest incident, nu contenea să primească telefoane înnebunitoare la cele trei aparate portabile. Îl sunau primarul, poliţiştii federali şi toţi politicienii care voiau să afle ce s-a întâmplat, convinşi fiind că a fost o lovitură a Cartelului din Sinaloa.

Ramon nu dorise să dea curs zvonurilor ca să nu declanşeze o răzbunare sângeroasă. Versiunea „oficială" era explozia accidentală a unei maşini care trebuia să treacă graniţa ca să sară în aer exact în faţa clădirii federale din San Diego, pe Front Street. Nu se pomenea nimic despre Malko şi Exaltación. Cât despre John Doe, transformat acum în cenuşă, fără acte şi amprente, nici vorbă să poată fi identificat.

Fireşte că americanii vor turba de furie. Neînţelegând ce s-a petrecut, vor crede şi ei că a fost un accident. Iar traficanţii de narcotice nu erau chiar atât de nebuni ca să se dedea la asemenea gen de provocări. Din fericire, singurii martori care ar putea da vreo explicaţie sunt tot cei care au murit. Se vorbea despre un bărbat blond care fugea cu un BMW condus de o femeie. Era foarte vag...

Ceilalţi membri ai cartelului nu vor mai pleca. După o asemenea lovitură, controalele de la frontieră trebuie să fi devenit foarte riguroase. „El Coyote" se muta de pe un picior pe celălalt.

– Am pus oameni peste tot, zise el. Sunt cam vreo sută, repartizaţi de-a lungul graniţei şi la aeroport. Toţi comunică prin radio. Am postat pe unii şi la *Grand Hotel.*

– Dar drumurile spre Tecate şi Ensenada?

– Sunt complet închise, confirmă mexicanul. Este primul lucru pe care l-am făcut la zece minute după ce s-a întâmplat porcăria asta. Nu aveau cum să iasă din oraş. Iar frontiera este închisă de americani. Deci, se află tot la Tijuana şi o să-i găsim...

Aceasta era adevărata metodă Coué...[1] Ramon Arrellano se ridică privindu-l ameninţător.

---

[1] *Metodă de vindecare prin autosugestie, inventată de Emile Coué, farmacist francez (1857 - 1926) n.t.*

– Ai idee ce s-a întâmplat cu adevărat?

„El Coyote" ezită un moment.

– Singurul care a mai văzut câte ceva e José. Supraveghea Mustangul în caz că americanul avea de gând s-o șteargă. Era cu Miguel care a fost ucis exact înainte de explozie de un polițist de frontieră. Dar și acesta a fost omorât în deflagrație.

– De ce n-a declanșat columbianul explozia?

„El Coyote" înghiți în sec.

– Ar fi trebuit să-i cer eu...

– *Cabrón!* izbucni Ramon, știi foarte bine că a murit.

– *Es verdad!* recunoscu ucigașul. Are două gloanțe în cap. Singura persoană care ar fi putut face e...

– Ticăloasa aia de Exaltación! completă Ramon turbat de furie. Dar de ce?

Mexicanul ridică din umeri.

– Numai Dumnezeu știe, *jefe* ! Ori a înnebunit, ori...

– Ori ce? se răsti Ramon.

– Cred că nu i-a plăcut ce i-am făcut alaltăieri. Știi, furnicile...

Ramon nu scoase o vorbă, uitându-se fix în ochii subalternului său. Și el se gândise la furnici. Nu prea dăduse atenție psihologiei lui Exaltación.

– Cred că s-a întâmplat altceva, îl contrazise el. A cumpărat-o americanul. În orice caz, când o vom găsi, ne va explica ea totul, *no* ?

– *Como no!* aprobă „El Coyote" cu mâinile jilave la gândul că îi va plăti lui Exaltación mica ei glumă.

Ramon îi aruncă o privire întunecată.

– Dar mai întâi, găsește-i. Și transmite mesajul: suntem stăpâni pe situație. Continuăm să executăm planurile.

– *Muy bien, jefe,* aprobă „El Coyote", ușurat că întrevederea a luat sfârșit.

Luă din bar o sticlă de *Defender,* își turnă o porție zdravănă și o bău dintr-o dată. Avea nevoie absolută de o lovitură sănătoasă de bici.

Străbătu salonul și se urcă în Silverado-ul negru, îndreptându-se spre Cartierul General al Poliției municipale, unde instalase el însuși un cartier general de campanie. Și cel mai mărunt polițai din Tijuana știa că se va bucura de zile senine dacă va ajuta cartelul.

* * *

La Washington era de-abia ora două după-amiază, însă Roy Bean se și întorsese de la masă. Îndată ce Malko îi auzi vocea, își dădu seama că intervenise ceva.

– Iisuse Cristoase! Credeam că ați fost omorât, zise americanul. De la șapte dimineața m-au asediat cu telefoane de la San Diego. Sunt înnebuniți. Ce-i cu povestea asta? Cum ați reușit să vă salvați?

– *Cineva* m-a salvat, îl corectă Malko, dar nu e momentul să vorbim acum despre asta. Unde sunt oamenii pe care trebuia să mi-i trimiteți?

– Am o problemă, recunoscu directorul Diviziei Operațiuni. Mă gândisem să apelez la SEAL.[1] Dar m-au refuzat. Voiau garanții pe care eu nu puteam să le ofer...

– Și nu ați găsit absolut pe nimeni? izbucni Malko. Într-o țară cu două sute cincizeci de milioane de locuitori!

– Ascultați-mă, răspunse Roy Bean împăciuitor, suntem un stat de drept. Chiar dacă ne-am duce să recuperăm un amărât de pilot din fundul Bosniei cu acordul Casei Albe și al Pentagonului, tot am avea nevoie de șase zile! Și asta în modul cel mai *legal* cu putință. Dumneavoastră m-ați sunat la șase dimineața ca să-mi cereți un comando înarmat, pregătit să se încaiere cu traficanții de droguri. Și asta bineînțeles fără cel mai mic *acord* din partea mexicanilor. Credeți că e așa ușor?

Malko era scârbit.

– Nu mă miră că ați pierdut în Vietnam, izbucni el. Ați devenit un birocrat. Dacă eram pe vremea lui William Casey, s-ar fi rezolvat problema. Ar fi venit personal să mă salveze!

Acum explodă Roy Bean:

– Dacă aș fi în San Diego, aș sări direct în mașină și aș veni! urlă el în receptor. Dar vă dați seama că pun în pericol viața cetățenilor americani? Încă nu am găsit niște mexicani pentru misiunea asta și nici nu am încredere în ei. Nu ne-am făcut o pepinieră de secături. Secături sau nu, tot trebuie să-i anunțăm din timp! Acum potoliți-vă! *Everything is going to be all right.* Nu se țin „dădacele" de fundul dumneavoastră?

---

[1] *Comandouri formate din pușcași marini (n.a.)*

– Nu, dar nici departe nu sunt! Iar noi nici măcar nu suntem înarmați.

– Cum adică „noi"?

– Femeia care mi-a salvat viața omorându-l pe cel ce trebuia să arunce în aer mașina în care mă aflam. Face parte din cartel.

– *My God !* O să înnebunesc de tot, gemu americanul. Ascultați-mă, la lăsarea serii vă promit că trimit un elicopter pilotat de o persoană de încredere. Dar fiți atent că este vorba de o operațiune „dulce". Nu ne jucăm de-a „supercopterul". Îmi promiteți că n-o să fie nici un schimb de focuri?

– Nu.

Americanul rămase fără grai câteva clipe, apoi zise oftânt:

– Foarte rău. În acest caz, trebuie să găsesc o mână de nebuni furioși înarmați, care să intre ilegal în Mexic și să acționeze dacă va fi nevoie. Sunați-mă peste o jumătate de oră.

Malko ieși din cabină lac de sudoare și se urcă în BMW. Exaltación fuma a treia țigară și mirosul tutunului ușor alungase complet pe cel al sângelui închegat.

– Ei?

– Totul e în regulă. Diseară va veni un elicopter să ne ia. Trebuie să mai sun pentru niște amănunte.

Exaltación îi zâmbi cu ironie.

– Eu nu vreau să plec neapărat, și mă gândesc să las locul cuiva care are într-adevăr nevoie.

– Cui? o întrebă Malko surprins.

– Lui Armando Guzman. Dacă nu veți pleca împreună, în seara asta va fi omorât.

Capitolul XV

– Omorât! De ce?

– Veniţi, să nu mai rămânem aici. O să vă explic.

Simţea că e nervoasă.

Se urcară din nou în BMW şi tânăra se îndreptă spre sud. Avea senzaţia că ieşiseră din oraş, fiindcă autostrada străbătea vaste spaţii goale, semănate din loc în loc cu depozite, cu cartiere noi şi veşnicii vânzători de maşini. Autovehiculele erau din ce în ce mai răzleţe. După câţiva kilometri, fata viră la dreapta, intrând pe un drum plin de praf ce ducea la un fel de uzină.

– Unde suntem? o întrebă Malko.

– La *Colonia* Voceadores, o *maquilladora* veche care a dat faliment. Clădirile sunt goale.

Maquilladoras primeau materialele brute din Statele Unite care erau asamblate aici. Nu ieşeau cine ştie ce câştiguri, dar bineînţeles că cele mai importante erau controlate de carteluri.

Exaltación merse de-a lungul zidului alb până la o poartă pe rotile întredeschisă. Se forţară amândoi s-o deschidă cât să poată intra cu BMW-ul, apoi o închiseră la loc la fel de greu. Exaltación se aşeză la volan, traversă două curţi şi ajunse la un hangar gol unde domnea o căldură ca într-o saună. Opri motorul şi Malko îşi dădu seama de liniştea absolută, minerală aproape, când păsările care îşi făcuseră cuiburi între pilonii metalici ce susţineau acoperişul de tablă ondulată se opriră din ciripit. Se uită la Exaltación observând că era trasă la faţă, ochii erau afundaţi în orbite şi se gândi că tot aşa trebuia să arate şi el.

Cu toate acestea, se scurseseră aproape două ore de la incidentul ce avusese loc la graniţă. I se păruse că a trecut un secol.

Până la urmă găsiră un colțișor lângă intrare, unde vântul mai aducea puțină răcoare, și niște butoaie pe care se așezară. Malko murea de sete...

Exaltación își descheie mai mulți nasturi de la rochie. Pielea îi lucea de transpirație.

– Nu mai pot, oftă ea, nu-mi doresc decât să dorm.

Cu asemenea caniculă, ar fi imposibil.

– Ce se întâmplă cu Armando Guzman? întrebă Malko.

– Cum l-ați cunoscut? îl întrebă ea.

El nu-i răspunse imediat, însă Exaltación reușise să-i alunge orice suspiciune, iar el îi răspunse:

– Prin Eduardo Bosque. L-am întâlnit la Washington.

Tânăra clătină din cap.

– *Sí!* Acum înțeleg! Armando Guzman este un om cinstit, dar imprudent. De câteva luni lucrează aici, la Tijuana, la un dosar despre cartelurile și „dinozaurii" din PRI. A fost foarte atent, dar nu îndeajuns... Cineva l-a trădat și i-a atenționat pe frații Arrellano. Aceștia au fost tare vicleni. În loc să-l omoare pe loc, l-au urmărit foarte discret, i-au cumpărat pe toți oamenii lui de încredere, printre care și de adjunctul lui, spunându-i acestuia că toți cei patru copii ai lui vor fi masacrați dacă refuză colaborarea. Ca să-i demonstreze, i-au tăiat gâtul câinelui său și celor două pisici...

– De ce vor să-l omoare chiar în seara asta?

– Ramon a aflat că Guzman vrea să plece astăzi la Mexico City, folosindu-se de un nume fals. Cel care i-a cumpărat biletul a vorbit... Trebuie să-i ducă președintelui Zedillo dosarul despre carteluri și PR împreună cu probele. Numai că ei nu știu unde se află dosarul. În orice caz, nu este în biroul lui Guzman. Astfel, s-au gândit să-l omoare la aeroport și să recupereze dosarul. Știu că Gustavo Ortuzar a promis două milioane de dolari numai pentru o copie după aceste documente. Este implicat până peste cap...

– Dar Guzman nu are încredere în ei?

Fata ridică din umeri.

– Bineînțeles, sunt mult mai puternici decât el.

Se vedea clar că puțin îi păsa de soarta bietului Armando Guzman. Sprijinită de zidul din ciment, ea închise ochii încercând să ațipească. Malko făcu la fel. Păsările care începuseră din nou să ciripească îi confereau acestei uzine părăsite un aer suprarealist.

Ceea ce aflase de la Exaltación îl zăpăcise complet. Asasinarea lui Armando Guzman era ultima lovitură dată de traficanții de stupefiante.

În capul lui se clarifică un singur lucru. Dacă nu voia ca misiunea lui să rămână în analele CIA ca o misiune ratată, nu-i rămânea decât un lucru de făcut.

Se uită la ceas. De la ultima convorbire cu Roy Bean se scurseseră douăzeci și cinci de minute. Se ridică, o zgâlțâi ușor pe Exaltación care întredeschise ochii.

– Puteți să-mi dați cheile mașinii? o întrebă el. Trebuie să mă duc să dau un telefon.

Se trezi într-o fracțiune de secundă.

– Vin cu dumneavoastră, îi spuse ea în timp ce se ridica.

Tot nu avea încredere în el.

– Intenționați să mergeți cu mine cu elicopterul? o întrebă Malko.

– Nu.

Răspunsul căzu ca o lovitură de secure.

– Ce vreți să faceți?

– Să mă răzbun! zise ea cu privirea arzătoare. Chiar dacă o fi să mor!

– Și pe urmă?

Făcu un gest de lehamite.

– Nu doresc să mă gândesc mai departe. De ce?

– Vreau să vă fac o propunere, zise Malko. Mă ajutați să-i salvez viața lui Armando Guzman, iar eu vă voi ajuta să vă răzbunați. Pe urmă, cu voia lui Dumnezeu, vom pleca amândoi de aici.

Ea îl privi cu surprindere.

– Dar elicopterul? Nu era adevărat?

– Ba da, dar o să-l mai amân. Nu va veni de două ori. Va fi ușor să vină peste o zi sau două să ne ia de aici, dacă dau un telefon.

Ea se gândi puțin, apoi îi oferi un zâmbet senzual.

– *Muy bien*. Vă ajut, iar dumneavoastră mă ajutați. Sper să nu am nevoie de nici un elicopter.

– Cum așa?

– Mai vedem noi. *Vamos ahora*.

– Dar mai întâi, trebuie să dau un telefon, o avertiză Malko.

BMW-ul era o mică saună umblătoare. Chiar dacă instalația de climatizare funcționa la maximum, înăuntru, erau ușor patruzeci de grade.

Malko găsi cam greu autostrada urbană ce cobora spre centru. În gândul lui, își spunea că trebuie să se fi contaminat cu virusul tipic mexican al „bravurii", adică acela al cochetării cu moartea. Fără să aibă o armă, umblând într-o mașină arhicunoscută, cu întreg orașul pe urmele lui, se arunca direct în gura lupului.

După un kilometru, apăru o stație-service cu o cabină telefonică lângă ea. Exaltación își umezi buzele uscate cu limba.

– În timp ce dumneavoastră telefonați, eu mă duc să cumpăr ceva de băut. După aceea, ne vom face un plan în legătură cu Guzman.

– Mai exact, ce știți despre el?

– Că în seara asta va lua un avion spre Mexico City și că va fi asasinat pe drum sau la aeroport.

– Dar cum ați aflat de acest plan?

Exaltación îi zâmbi plină de dispreț.

– Frații Arrellano sunt niște flușturatici. Cred că femeile au creier de găină și fund apetisant. Nu se feresc de ele. Am surprins o discuție... Nemernicii ăștia vor regreta toată viața ce mi-au făcu cu furnicile lor...

Se opri în fața unei cabine și coborî o dată cu Malko. Ea se duse direct la magazin.

Pe lângă atmosfera din BMW, cabina așezată în plin soare era un adevărat iad. Chiar și metalul din care era fabricat aparatul era fierbinte de nu puteai să-l atingi. Malko formă din nou numărul direct al lui Roy Bean. Americanul răspunse imediat și zise cu o voce de trompetă în receptor:

– Totul s-a aranjat. Elicopterul va decola peste o oră de la baza Coronado Island. Am ales ca punct de întâlnire cimitirul din *Colonia* Monarca. Acolo este deșert și va putea ateriza fără probleme. Drumul de la baza Coronado Island va dura douăzeci de minute pentru că trebuie să facă un înconjur când ajunge deasupra mării. Elicopterul a comunicat un plan de zbor fals pentru Ensenada. Cât e ceasul la dumneavoastră? Trebuie să ne sincronizăm.

– Degeaba, zise Malko, nu mai plec.

– Ce?

Roy Bean se sufoca. Malko nu-i lăsă timp să dea frâu liber furiei lui.

– Mai am ceva de făcut. Acest lucru va compensa într-un fel eșecul meu.

Îi spuse rapid povestea dosarului lui Armando Guzman, apoi încheie:

– Dacă frații Arrellano apucă să-l elimine și pun mâna pe dosar, nu veți afla niciodată nimic despre atentatul din Oklahoma City. Este o ocazie pe care n-o pot rata.

– Sunteți nebun? i-o tăie Roy Bean, vă ordon să vă întoarceți imediat! Ați întins prea mult coarda...

– Nu vreți dosarul Guzman?

– Bineînțeles! Dar nu vă amestecați, se va descurca și singur așa cum a făcut-o până acum. Nu vă riscați viața inutil.

– Neglijați informația de care dispun, cea furnizată de Exaltación Garcia...

– Acum douăzeci și patru de ore, fata aceea lucra pentru cartel! Cum puteți avea încredere în ce v-a spus? Este o cacialma.

– Nu prea cred, îl contrazise Malko. Și, ca la pocher, dacă am dubii, văd eu despre ce este vorba. Doar eu mă aflu pe teren, nu dumneavoastră. În definitiv, EU îmi risc viața.

– Bine, bine! N-o luați chiar așa! acceptă americanul. Sunt bolnav atâta timp cât vă știu în situația asta. Nici nu știți ce a trebuit să fac într-un timp atât de scurt ca să vă organizez fuga!

– Și ăsta nu-i decât începutul, zise Malko. Elicopterul să rămână în așteptare la Coronado. Sigur voi avea nevoie de el. Poate chiar pentru fuga lui Guzman.

Închise fără să-i lase răgaz americanului să protesteze. Brusc, în ciuda zăpușelii, a oboselii și a tensiunii nervoase, se simți puțin mai bine. Era împăcat cu sine. Ca toți bărbații de vârsta lui, se gândea deseori la moarte. Nu neapărat la momentul propriu-zis, ci la ce va fi acolo de unde nimeni nu s-a mai întors... Firește că perspectiva dispariției de pe pământ îi dădea fiori. Dar ceva mai presus de asta îl determina să alunge peste aceste gânduri. Să înfăptuiască niște miracole. Un soi de instinct vital care îi atenua teama de neant.

Exaltación se întorcea cu mai multe sticle de *Sprite*. Malko goli una dintr-o suflare, apoi luă alta. Avea senzația că se află în Sahara. Fata îl privea indignată.

– Ai contramandat elicopterul? îl întrebă ea tutuindu-l pentru prima dată.

– Da.

– Din cauza lui Armando Guzman?

– Da.

Privirea, întunecată până atunci, se lumină.

– *Tú es un hombre muy caballo!*[1] Conchise ea cu o umbră de respect în glas. Sau asta o să-ți aducă mulți bani?

– Nu cred, spuse Malko zâmbindu-i.

Ea continua să-l țintuiască cu privirea, în mod evident mirată.

– Pentru cine lucrezi? Ramon mi-a spus că ești un agent din DEA.

– Nu chiar, o corectă Malko. Lucrez pentru o altă agenție federală americană: pentru CIA.

Ea izbucni în râs.

– Dacă într-o zi mi-ar fi spus cineva că mă voi regula cu un agent din CIA...

– Bine, zise Malko. La ce oră are avion Armando Guzman? Este primul lucru pe care trebuie să-l știu.

– *Espera un momentito*, spuse ea.

Intră și ea în cabina telefonică, apoi ieși după câteva clipe, lac de sudoare.

– Zborul 110, Aeromexico, decolează din Tijuana la opt și jumătate.

Acum era nouăsprezece treizeci. Dacă admitea că Armando Guzman avea nevoie de o jumătate de oră ca să ajungă la aeroport și că ajungea tot cu atâta timp înainte de decolare, nu le rămânea decât o oră ca să dea de el și să-l prevină.

– Unde poate fi Guzman? întrebă Malko. Azi e duminică. S-ar putea să fie acasă. Am numărul lui și pe cel de la birou.

– Nu trebuie să-l sunăm, îl sfătui Exaltación. Telefoanele sunt ascultate de tehnicienii din cartel. Ar putea să-i alerteze.

– Atunci cum ne întâlnim cu el? Ne ducem noi acolo?

Ea își șterse fața asudată.

– Nu, am o idee mai bună. Armando Guzman are o amantă, o cheamă Susana Manzanos. E ziaristă la *El Universal*. S-ar putea s-o găsim la birou.

---

[1] *Ești un adevărat gentleman (n.a.)*

– Duminica?

– Da, fiind cotidian, lucrează în fiecare zi.

– Știi unde e biroul?

– Da, în centru, lângă Plaza de Toros, foarte aproape de Agua Caliente. Pe acolo sunt foarte multe mașini ale poliției...

Și toate trebuie să cunoască numărul BMW-ului...

– Să mergem, zise Malko. Nu prea mai avem timp.

Fără o vorbă, Exaltación se așeză la volan. După ce băuse, Malko se simțea mai bine. Iar fata era tăcută, resemnându-se ca un animal în fața soartei.

Se îndreptară spre nord, virând la stânga pe Avenida José Gallebas pe care merseră până în bulevardul Salinas. Cu cât se apropiau mai mult de centrul orașului, cu atât tensiunea creștea. Malko se aștepta în fiece clipă să zărească în spatele lor o mașină a poliției care să-i urmărească. Era începutul sfârșitului. O luară spre vest pe bulevard, având grijă să nu se depărteze de trotuarul stâng ca să poată întoarce rapid. Fiecare semafor era o grea încercare pentru nervii lor.

Exaltación intră în sfârșit pe o străduță liniștită, perpendiculară, ce înconjura Plaza de Toros ocupată de circ.

– Acolo e, pe Calle Doblado.

La două sute de metri mai departe, zăriră clădirea căutată. Nici nu fusese prea greu: pe zidul alb se vedea scris cu litere mari de cincizeci de centimetri, firma ziarului *El Universal*. Tânăra parcă mașina. Urcară scara din exterior, căci birourile cotidianului se aflau la primul etaj.

Ușa era întredeschisă. În prima încăpere nu se zărea nimeni, numai un birou pe care erau un calculator și teancuri de ziare aruncate în dezordine. În cea de-a doua încăpere, un bărbat stătea la birou și scria. Avea părul grizonat, ondulat, ochelari cu rame din baga cu lentile groase și înălță capul zâmbindu-le prietenos.

– *Buenas tardes*.

– O căutăm pe Susana Manzanos, zise Exaltación.

Ziaristul puse stiloul jos și îi învălui într-o privire ageră pe cei doi musafiri.

– Lucrați în breaslă? îi întrebă el suspicios.

– Sigur, confirmă Malko. Eu sunt ziarist austriac de la *Kurier*.

– Nu este aici, răspunse jurnalistul.

În mod vădit, prezența lor îl deranja. Diplomat cum era, Malko se apropie de un perete pe care se găsea o vitrină cu sute de brichete Zippo, toate fabricate în diferite țări.

– Sunteți colecționar? îl întrebă el. Și eu sunt.

Ziaristul se întoarse spre el zâmbind încântat.

– *Claro que sí!* Dar sunt atât de multe! În șaizeci de ani, au apărut peste trei sute de mii de tipuri diferite. De fiecare dată când plec peste graniță, găsesc unele vechi și extrem de rare. (Înveselit, adăugă imediat.) Eu sunt asociatul Susanei, Francisco Cato. Cred că nu va întârzia mult. Puteți s-o așteptați aici.

Exaltación se așeză într-un fotoliu șubred, în timp ce Malko admira încă brichetele stivuite ca niște monede de aur. Nici nu se gândea să strice farmecul. După câteva minute bune, se întoarse și rupse tăcerea:

– Când credeți că va sosi?

Francisco Cato făcu un gest de neputință.

– Nu știu. Face un reportaj despre explozia de astăzi. A intervievat niște polițiști. Nu cred că va întârzia.

Malko se uită la ceas. Se făcuse opt fără douăzeci. Mai aveau o marjă. Se așeză. Degeaba încerca să pară interesat de ultimul număr al cotidianului *El Universal*, că tot neliniștit era în sufletul lui.

La opt fără zece, schimbă o privire cu Exaltación.

– Vom reveni! îi spuse el ziaristului mexican.

Când ajunseră pe scara exterioară, îi șopti fetei:

– Nu mai avem timp de pierdut. Trebuie să ne ducem la el la birou, nu e departe de aici.

Exaltación așteptă până ajunseră jos, apoi îi spuse:

– Nu ne va servi la nimic. Ne vor repera imediat și ne vor ucide. Du-te singur!

– Credeam că avem o înțelegere, protestă Malko.

– Bineînțeles, dar ca să luptăm, nu ca să ne sinucidem!

Când Malko se pregătea să o repeadă, de pe bulevardul Salinas apăru o veche Coccinelle neagră decapotabilă. La volan era o superbă roșcată pe care Exaltación o urmări cu privirea.

– Cred că ea este!

Mașinuța se opri în fața sediului ziarului *El Universal* și din ea coborî o femeie superbă, bine făcută, cu pieptul plin și cu un bogat păr roșcat.

– Este Susana Manzanos, zise Exaltación. Du-te singur și vorbește cu ea. Dacă mă va vedea pe mine, va crede că îi întind o cursă.

Malko se duse repede după roșcata care începuse să urce treptele.

– *Señora* Manzanos?

Ea se întoarse și se opri în loc surprinsă. Malko o ajunsese din urmă.

– Sunt prieten cu Armando Guzman, zise el. Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră neapărat.

Ea îl cercetă vizibil mirată.

– Sunteți prieten? Nu v-am văzut niciodată.

– Ba da, și cu Eduardo Bosque.

Văzu cum privirea interlocutoarei lui începu să strălucească.

– Veniți, spuse ea. Vorbim în biroul meu.

* * *

Armando Guzman traversă holul rece al clădirii însoțit de șoferul său. Acesta din urmă avea în mână servieta grea de care șeful poliției federale nu se despărțea niciodată, și care, de obicei, conținea doar dosare lipsite de importanță.

În seara asta, Armando Guzman îndesase în ea tot ce conținea plasa de la magazin, plus arma care îl ucisese pe Donaldo Colosio. Le adresă câteva semne prietenești polițiștilor din post, apoi se duse în parcarea din dreptul clădirii. Primul lucru pe care îl văzu a fost capota ridicată a Chevroletului său blindat și mecanicul care meșterea la motor aplecat până la brâu.

– *¿ Que pasa?* întrebă el.

Mecanicul se îndreptă cu mâinile pline de unsoare.

– *No lo sé, señor* Guzman, nu mai pornește motorul. Cu toate că bateria e nouă. Găsesc eu hiba imediat, dar îmi mai ia ceva timp. Poate nu face contact. Mergeți în birou, cel mult într-o jumătate de oră v-o repar.

Armando Guzman își ascunse nedumerirea. Se făcuse deja șapte fără un sfert și trebuia să se mai oprească nițel la închisoare. Nu mai putea să aștepte, altfel pierdea avionul de Mexico City. Nu era prima dată când i se strica Chevroletul,

având în vedere vechimea, iar câteodată trebuia să se ducă peste graniță ca să cumpere piese noi să-l repare...

– Foarte rău, zise el, o să iau cealaltă mașină. Luis Miguel, du-te și adu-mi cheile din birou!

Luis Miguel Sanchez urcă treptele în fugă. Cea de-a doua mașină era un Chevrolet Blazer alb, și mai vechi, cu roți mari, fără geamuri fumurii. Cea mai mare parte a timpului era folosită ca să-i ducă pe copiii lui Armando Guzman la școală.

Polițistul se urcă în Blazer aproape în același timp cu șoferul său. Puse servieta între picioare. Ar fi dat un milion de pesos să fie acum în avion...

Șoferul ieși din parcare și se angajă pe Calle General Rodriguez, îndreptându-se spre canal, ca să o ia pe autostrada rapidă care mergea de-a lungul lui. Armando Guzman scoase un pachet de *Lucky Strike* și aprinse o țigară ca să-și calmeze nervii.

* * *

– Nu se poate, zise încet Susana Manzanos. Nu-l vor omorî...

– Ba da, insistă Malko, dumneavoastră sunteți singura care l-ar putea preveni fără să atragă atenția. Nu mai avem timp, vă rog.

Ea nu era încă hotărâtă. După douăzeci de minute, Malko se mai lupta încă să străpungă zidul de rezistență de care se izbea. Mai întâi îl luase drept nebun, pe urmă, când văzu cât de multe știe, se mai înmuie un pic. Când îi propuse să-l sune pe Eduardo Bosque, ea cedă de tot.

El împinse telefonul spre ea.

– Sunați-l repede. Găsiți un pretext să vă duceți la el. Doar vă cunoaște. Dacă insistați, își va da seama că se întâmplă ceva anormal.

Ea se apucă să formeze numărul. Malko avu impresia la început că nu va răspunde nimeni. În Mexic, serviciile administrative nu funcționau și duminica. Pe urmă răspunse cineva.

– *Diga me, el señor Guzman, por favor?*

Malko nu auzi răspunsul, dar femeia continuă:

– *De parte de una amiga, Susana Manzanos.*

Din nou, Malko nu auzi răspunsul, dar ziarista astupă receptorul cu mâna și îi zise:

– Chiar acum a plecat!

– Sunați-l în mașină.

Ea închise și formă alt număr.

– Sună în gol, spuse ea imediat.

Sună iarăși la birou și explică ce se întâmplă, apoi Malko văzu cum se schimbă la față.

– Nu a putut să ia mașina cu care umblă de obicei, cea în care are telefon. S-a stricat. A plecat cu cealaltă, un Chevrolet Blazer alb, care nu are telefon. Nu pot să dau de el. Se duce mai întâi la închisoare.

Acum îl credea pe Malko. El ajunsese deja la ușă.

– Mulțumesc, îi strigă el, o să încerc să-l ajung din urmă.

Exaltación îl aștepta la volanul BMW-ului.

– Ei, ce-ai făcut? îl întrebă ea.

– A plecat deja. Trebuie să-l prindem din urmă.

Ea scutură din cap în timp ce pornea motorul.

– *Está loco!* Ne vor descoperi...

Crezuse că ea va refuza, dar se întoarse pe bulevardul Salinas. Cunoștea îndeajuns Tijuana ca să-și dea seama că mergeau pe drumul cel bun. Totul era o nebunie. Nu aveau arme și plecau să înfrunte o armată de ucigași de profesie pentru un om pe care el abia îl cunoștea...

Exaltación vină brusc la dreapta, pe Calle General Rodriguez și se îndreptă spre canal.

– O să murim împreună, *gringo* ! zise ea. *Pero, morir es fácil !*

Capitolul XVI

Exaltación Garcia virase la dreapta, când ajunse la rondul din fața hotelului *Lucerna*, apoi merse pe Avenida de los Niños Heros, ca să ajungă mai repede pe Poniente, drumul de pe malul abrupt.

Malko număra secundele. Se întoarseră iar pe Poniente, largul bulevard cu sens unic. Cele două drumuri erau despărțite de un refugiu, cel din stânga fiind folosit de vehiculele care veneau de pe străzile perpendiculare ce mergeau spre sud. Traficul nu era aglomerat, fiindcă ora de vârf trecuse. Exaltación acceleră.

– Închisoarea se află cam la patru kilometri, zise ea.

La viteza lor, aveau să ajungă în mai mult de două minute. Malko începu din nou să spere când zări drumul gâtuit din fața lor. Un șir de mașini rulau încet pe toată lățimea drumului. Or, în acest loc nu exista nici o arteră permițând legătura cu drumul din stânga care era liber.

– Ce se întâmplă?

– Probabil, niște lucrări.

Ajunseră în dreptul ultimelor mașini. Nu se executa nici o lucrare, ci pur și simplu, mai multe vehicule ocupau toată șoseaua mergând cu viteză mică, realizând astfel un soi de baraj rulant.

– Haideți, treceți! țipă Malko.

Exaltación se avântă în ambuteiaj, claxonând întruna și fofilându-se prin spațiul cel mai îngust, înaintând puțin câte puțin. Ajunseră repede primele mașini dinaintea lor. În fața acestora, drumul era complet degajat.

Erau patru vehicule modele diferite, ce rulau cu patruzeci de kilometri la oră. Putea să claxoneze Exaltación cât dorea, să

facă semne cu farurile aprinse, să atingă barele de protecție, nici unul dintre șoferii lor nu se dădea la o parte. Ca și cum nu ar auzi și nu ar vedea nimic.

Exaltación strigă deodată:

– *Mirá !*[1] Blazerul alb!

Malko zări la vreo sută de metri, dincolo de barajul rulant, un 4 x 4 alb, pe partea dreaptă. Putea să fie Blazerul lui Armando Guzman. Pe artera de serviciu, zări apărând o mașină maro care rula cu viteză mare. Profitând de o centură aflată între ei și 4 x 4, ea o luă pe drumul principal de pe Poniente ca să ajungă la treizeci de metri de Blazerul alb.

– O să-l omoare!

Vocea plină de încordare a fetei îl făcu să tresară. La început, nu înțelese. Tânăra mai încercă o dată să forțeze trecerea, dar mașina din fața ei puse o frână bruscă, obligând-o să întoarcă. Exaltación izbucni într-un râs sarcastic.

– *Son Federales aquí... Todos los coches...*[2]

Îi arătă lui Malko mașinile care mergeau ca melcul.

– De ce? spuse Malko mirat.

– Rețin celelalte vehicule ca să nu aibă martori. *Ahorita, mirá, mirá !*[3]

Mașina maro ajunse în dreptul Blazerului alb. Malko văzu clar țeava unei arme care apăru în partea dreaptă, scăpărând flăcări roșiatice. Abia auziră împușcăturile care se înlănțuiră câteva secunde. Trăseseră o rafală lungă. Blazerul mergea în zigzag, apoi o luă de-a curmezișul, suindu-se pe fâșia cu iarbă ce separa șoseaua de artera de serviciu, trecând peste ea și oprindu-se într-un zid. Locul fusese ales cu grijă. În zona aceasta, Poniente era mărginită de terenuri părăsite ce se întindeau pe mai bine de un kilometru.

Ca mânate de un semnal invizibil, mașinile care țineau circulația pe loc accelerară „eliberând" drumul acelora care se aflau în urma lor. Vehiculul maro, de unde fuseseră trase focurile de armă, era deja departe. Malko îl zări când urca pe bulevardul Lazaro Cardenas.

---

[1] *Uite! (n.t)*

[2] *Sunt polițiști federali... Toate mașinile sunt ale lor... (n.a.)*

[3] *Uită-te, acum! (n.a.)*

În câteva clipe, mașinile polițiștilor federali se pierdură în trafic. Malko era paralizat de oroare. Asistase la o crimă organizată cu sânge rece tocmai de oamenii însărcinați cu respectarea legilor.

Urletul unei sirene în spatele lor îl făcu să tresară. Aruncând o privire în oglinda retrovizoare, văzu o mașină de poliție cu girofarul aprins care se îndrepta în direcția lor.

– *Atención!* strigă fata.

Se avântă să escaladeze taluzul de-a curmezișul. BMW-ul se clătină, pietrele se izbeau de caroserie, roțile patinau, apoi, deodată, se treziră în partea cealaltă.

După treizeci de secunde, mexicana opri în dreptul vehiculului staționat. Era Blazerul 4 x 4 alb.

Pe scaunele din față erau două trupuri prăbușite. Bărbatul de la volan nici nu mai avea capul pe umeri. Alături de el, Armando Guzman, ciuruit și el de gloanțe, nu se putea identifica.

Geamul stâng din față practic nu mai exista, iar tabla portierei era găurită de proiectile.

Cu un strigăt de bucurie, Exaltación întinse mâna spre vehiculul de alături și înșfăcă un MP 5 cu încărcătorul curbat.

– *Vamos! Vamos!* țipă ea.

Mașina poliției escalada și ea taluzul. Dar, mai greoaie decât BMW-ul și mai joasă, nu reuși. Rămase înțepenită, iar doi polițiști tâșniră din ea și o luară la goană în direcția lor. Malko deschise portiera din dreapta. Ținut de centura de siguranță, corpul lui Armando Guzman se aplecă în afară cu ochii deschiși și privirea înghețată. La picioarele sale se găsea servieta mare și neagră. O luă și înconjură vehiculul alergând.

Chiar în acel moment, Exaltación deschise focul asupra polițiștilor cu MP 5. Lovit, unul dintre ei căzu, iar celălalt se aruncă la pământ și ripostă.

Malko și mexicana ajunseră la BMW în același timp. Nu oprise motorul. Exaltación îi întinse arma.

– Să mergem ca să nu ne urmărească!

Ea demară în trombă. Cu o rafală scurtă, Malko îl trânti cu fața la pământ pe polițistul care trăgea în ei. Nu putea să vadă dacă îl rănise, ori îl omorâse. La distanța la care se afla... După câteva clipe, Exaltación se angaja cu toată viteza pe rampa ce ducea spre bulevardul Lazaro Cardenas.

Malko își aplecă privirea spre servieta neagră. Operațiunea fraților Arrellano avea dublu scop și fusese îndelung pregătită. Mai întâi, îl lipsiseră pe Armando Guzman de mașina blindată, pe urmă, l-au împușcat urmând să recupereze prețioasele documente. Aceasta cu siguranță că fusese treaba polițiștilor apăruți ca prin minune imediat după asasinat.

Mâhnit că nu a putut împiedica moartea lui Guzman, dar și puțin înveselit de o oarecare satisfacție, luă pe genunchi servieta neagră. În fine, marcase un punct împotriva adversarilor intrând în posesia acestor documente fulminante. Totul era să le treacă granița în Statele Unite.

* * *

– În cinci minute, toți polițiștii din Tijuana vor fi pe urmele noastre! exclamă Exaltación.

– Trebuie să ajungem la locul de întâlnire cu elicopterul, zise Malko. Dar, mai întâi, trebuie să ne oprim o clipă, timp în care îi pun în alertă. Într-o oră, vom fi salvați.

– *Vamos a la Colonia* Monarca, se resemnă Exaltación. *Sí todo está bien,* vom fi acolo în zece minute. Mergem pe bulevardul La Paz și pe urmă pe Libramiento Sur. Dar mai întâi o să întâlnim o răscruce de autostrăzi și riscăm să-i găsim acolo.

Malko făcu un gest de neputință.

– Nu există altă soluție.

Merseră în tăcere câtva timp. Deodată, acolo unde Avenida la Paz se scinda în două, Exaltación strigă:

– *Madre de Dios. Mirá!*

Ea îi arătă acul de pe cadranul care măsura cantitatea de benzină. Acesta se blocase în colțul stâng, ceea ce însemna că rezervorul era gol. Instantaneu motorul începu să se înece, apoi se opri de tot. Exaltación debreie, iar BMW-ul continuă să meargă liber. Din păcate, nu pentru mult timp, căci drumul începea să urce. Tânăra îl parcă într-o parte. Tăcerea se lăsă între ei. După ce își reveni din șoc, Malko zise scuturându-se:

– Să nu rămânem aici. Cred că un glonț a străpuns rezervorul a fost stăpuns de un glonț.

Coborâră. De o parte și de alta se întindea un teren pietros, iar primele case se vedeau cam la un kilometru. Nu era nici o cabină telefonică prin partea locului. Exaltación Garcia părea transformată în stană de piatră. Deodată, se învioră:

– Vino! zise ea.

Pornise deja pe terenul bolovănos spre vest. Malko o luă pe urmele ei cu arma MP 5 pe umăr și servieta lui Armando Guzman în mână. Se întoarse: BMW-ul se vedea ca o muscă într-o ceașcă de lapte. Aveau tot interesul să păstreze o distanță cât mai mare între ei și urmăritori...

Exaltación mergea cu pași mari, ajutată și de pantofii cu talpă joasă, cu capul aplecat și pletele în vânt.

– Unde mergem? o întrebă Malko. De ce nu încercăm să ne refugiem în Consulatul american?

Ea întoarse spre el o privire întunecată.

– Azi e duminică, nu e nimeni acolo, în afară de oamenii lui Arrellano la poartă! Chiar dacă am reuși să intrăm, sunt în stare să distrugă poarta cu rachete ca să ne prindă și să recupereze documentele lui Guzman.

Ea își trase sufletul și adăugă:

– Nu cunosc pe nimeni atât de curajos încât să ne primească, dar mi-a venit o idee. Dacă nici așa nu merge, nu știu ce o să mai facem.

– Ce idee?

Ea nu-i răspunse. După zece minute, ajunseră în dreptul primelor case dintr-un cartier nou, format din mici bungalouri. Malko se întoarse pentru ultima oară. BMW-ul era încă acolo. Peste o oră, se va face noapte, ceea ce le permitea un mic răgaz.

Ajunseră pe marele bulevard Las Palmas și îl traversară, apoi o luară pe două străduțe liniștite și intrară pe a treia care urca în vârful unei coline. Acum se găseau pe Calle Lopez Vellarde.

Exaltación merse câțiva pași pe trotuarul din dreapta până ajunse în dreptul unei case roz cu două etaje, cu o poartă imensă, un garaj gri și cu o grădiniță. Părea nelocuită și avea numărul 5608C.

– Aici locuiește Francisco-Xavier Arrellano, cel ce este la închisoare în Mexico City, îi explică fata.

Malko se apropie și văzu niște afișe lipite cam pe toate ușile. Ele anunțau că această casă fusese sigilată de *Procuradoria Generale* din Baja California, că accesul era interzis și că era legată de poliția statului printr-un sistem de alarmă. Altfel spus, era încuiată cu nouăzeci și nouă de lacăte din oțel.

– Ar fi o ascunzătoare bună, nu-i așa? întrebă Exaltación.

– Da, cu condiția să putem intra, zise Malko potolindu-i un pic entuziasmul. Nu mă prea pricep la alarmele electronice...

– Eu nici atât, răspunse Exaltación, dar am pe cineva care se pricepe prin apropiere.

Ea întinse brațul arătându-i un panou din lemn înfipt în bordură ce semăna cu acelea care anunțau că prin preajmă există un cimitir de mașini. O inscripție decolorată de ploi anunța: *Manuelo Chalio. Mecánico. Electrónico. Tallerias varias*.[1]

– Este duminică, remarcă Malko. Mă îndoiesc că ar dori să forțeze sistemul de alarmă al acestei case.

– Lucrează în fiecare zi până la nouă seara, spuse ea scurt. Și în plus, îl cunosc. Așteaptă-mă aici.

Ea își descheie primii nasturi ai rochiei lungi, descoperind ușurel rotunjimile sânilor și se îndreptă spre atelierul lui Manuelo Chalio.

* * *

Mecanicul tocmai curăța un cap distribuitor când o apariție divină se ivi în fața ochilor. Sfârcurile care înțepau materialul rochiei i se păreau niște țevi de pistol îndreptate spre el. Privirea coborî până la colina pubisului care se ghicea prin rochie și lăsă din mână cheia cu disc.

– *Hola Manuelo! ¿ Qué tal?*

Mecanicul își șterse cu podul palmei, sudoarea care se prelingea între ochi căutând cu disperare în minte de unde știa creatura asta de vis numele lui. Se simți imediat mânat de dorința de a o atinge ca să se asigure că nu era un miraj

[1] *Mecanic. Electronist. Reparații diverse. (n.a.)*

datorat căldurii şi prea multor înghiţituri de tequila. Sprijinindu-se voluptuos de caroseria unei vechituri de Chevrolet, ea îl fixa cu privirea, frumoasă ca o eroină dintr-un serial sud-american.

– *Buenas tardes, señora !* îi răspunse el fâstâcit.

– Mă mai ţii minte, Manuelo? îl întrebă Exaltación. M-ai văzut deseori când veneam în casa de alături care e încuiată acum...

Mecanicul îşi aminti imediat.

– *Como no!* exclamă el bucuros. A trecut mult timp. S-a întors?

– Nu încă, din păcate. Îşi ştergea mâinile cu nervozitate.

– Cu ce vă pot ajuta, *señora*...?

– ... Garcia, încheie fraza tânăra cu un glas atât de dulce. Vreau să-mi faci un serviciu. Te pricepi la electronică?

– *Claro que sí* ! gânguri mecanicul. Asta mi-e meseria. Aveţi probleme cu maşina?

– Nu, cu un sistem de alarmă.

El îi zâmbi.

– *Muy fácil.* Toate sunt la fel. Unde este?

– În apropiere, zise mai moale Exaltación. Este cel de la casa despre care ţi-am pomenit.

Manuelo Chalio îşi şterse maşinal mâinile pe o cârpă. Nu se aşteptase la o cerere de felul acesta. Simţind că se codeşte, Exaltación continuă:

– Crezi că ai putea să descui casa fără să scoli tot oraşul în picioare? Ramon m-a trimis. Mi-a spus să iau ceva de aici. Bineînţeles că vei primi o recompensă pentru munca ta.

Ea se apropiase de el cât pe ce să-l atingă. Mutându-şi privirea de pe chipul ei surâzător, mecanicul o fixă pe pieptul fetei. Cuvântul „recompensă" îi răsuna în cap. Îi trecu prin minte un gând nebunesc; dacă ar fi ea recompensa...

– Eşti singura persoană care ne poate ajuta, adăugă Exaltación cu o voce dulceagă.

Privirea arzătoare ar fi topit şi o banchiză. Manuelo Chalio se împăună. Se gândea la recompensă şi în plus, mai era şi mândria de a-i face un serviciu unui om atât de puternic precum Ramon Arrellano.

– Aşteaptă-mă aici, zise el.

Își luă cutia cu ustensile și plecă spre casa vecină. Exaltación așteptă aproape douăzeci de minute, apoi el se întoarse cu ochii strălucind de mândrie.

– *Está hecho !*[1] o anunță el triumfător, dar cu modestie. Poți să intri prin spate, ușa nu e încuiată cu cheia.

– Ești sigur că nu va suna nicăieri?

– Absolut sigur.

Se avântă în explicații tehnice din care ea nu pricepea nimic și de care puțin îi păsa. Îi adresă iarăși o privire lucitoare.

– Nimeni nu trebuie să afle, Manuelo. *¿Entiende*?

– *Entiendo*, repetă el în timp ce ea îi strecură un teanc de bancnote în mână. El le luă, puțin dezamăgit. Ar fi preferat alt fel de recompensă, cea pe care și-o imaginase el. Dar banii îi ajungeau ca să plătească o târfă.

– *Adiós*, Manuelo, zise Exaltación. *Y muchissimas gracías.*

* * *

Se lăsase de tot întunericul când Exaltación veni să-l ia pe Malko din colțul străzii Lopez Vellarde.

– Gata, îl anunță ea. Să așteptăm să plece.

Pândiră cam zece minute, până când o Honda veche ieși pe poarta care adăpostea atelierul. Se furișară prin deschizătura simbolică, merseră de-a lungul cimitirului de mașini și ajunseră la ușa din spate a casei roz. Era întredeschisă, iar fata nu făcu decât s-o împingă. Înăuntru aerul era umed și nici o lumină. Curentul fusese întrerupt de multă vreme. Traversară bucătăria, apoi holul și urcară scara. Găsiră pe pipăite încăperea ce dădea spre terenul viran și deschise fereastra, profitând de ultima geană de lumină a crepusculului. Exaltación se lăsă pe pat.

– Nu mai pot! recunoscu ea.

Sfârșit, Malko puse arma MP 5 și servieta lui Armando Guzman pe masă.

– Frații Arrellano nu vor veni să ne caute aici?

---

[1] *Am terminat (n.a.)*

– Nu, casa e închisă de mai multe luni și toată lumea știe că este protejată de sistemul de alarmă montat de *Procuradoria*.

– Dar mecanicul?

– Crede că am acționat la cererea lui Ramon. Ar trebui să fie o coincidență extraordinară...

– Bine, zise Malko, dar nu putem rămâne mult timp aici. Trebuie să ies ca să dau un telefon.

– Nu, făcu sec Exaltación. E prea periculos. La colț nu e nici o cabină. Mâine voi împrumuta mașina lui Manuelo și ne vom duce să telefonăm, apoi te voi duce la elicopter.

– Dar tu?

Zâmbetul sălbatic se ivi din nou pe buze.

– Vom vedea. Mi-a venit altă idee. Acum mi-e tare somn. În întuneric, ea începu să descheie nasturii rochiei, apoi se dezbrăcă.

– Ce idee ți-a mai venit? insistă Malko neliniștit.

Situația lor devenise și mai rea. Acum nu mai aveau nici cu ce să se deplaseze.

– Îți voi spune mâine, îi promise Exaltación. Dacă totul va merge bine, vom ajunge curând în California fără elicopterul tău...

Malko nu vedea prea bine cum, în condițiile în care Tijuana era înconjurată de sute de oameni care îi căutau. Frații Arrellano împânziseră cu siguranță toate posturile de frontieră și aeroportul. Așa că, toate drumurile ce plecau din Tijuana spre Tecate și Ensenada erau pline de oameni la pândă.

– Și dacă nu va merge bine? întrebă Malko.

– Atunci, *frumosule*, vom ajunge amândoi în iad!

Capitolul XVII

„Poc!" Se auzi zgomotul caracteristic al dopului de șampanie care sare, apoi explozia unor voci vesele și clinchetul paharelor ciocnite. Erau numai glasuri de bărbați. Malko nu știa atât de bine spaniola ca să înțeleagă tot ce se spunea în acest vacarm, dar în ciuda casetei prost înregistrate, dispunea de transpunerea integrală a discuțiilor, plus identitatea participanților:

Gustavo Ortuzar, Benjamin și Ramon Arrellano, „El Coyote", și alți membri ai bandei mai puțin cunoscuți. Sărbătoreau cu șampanie asasinarea cardinalului din Tijuana, monseniorul Ocampo.

„Esto perro es en el paraíso!"[1] conchise Ramon Arrellano cu veselie în glas, întâmpinat imediat cu aclamații. Malko opri caseta și lăsă din mână dosarul pe care-l citise în primele ore ale dimineții. Foamea și setea îl treziseră din somn. Coborâse la parter și băuse apă direct de la robinet, dar nu mai putuse să adoarmă. Îndată ce se luminase destul, deschise servieta lui Armando Guzman și începu să citească ce se afla înăuntru. Exaltación dormea pe burtă, doar în slip. Căldura era încă sufocantă și nici un zgomot nu răzbătea de pe Calle Lopez Vellarde.

Malko reluă lectura dosarului voluminos întocmit cu atâta grijă de Armando Guzman. Cuvântul „exploziv" era prea blând pentru ce conținea. Era o muncă de furnică, demnă de un polițist foarte bun, zdrobitoare atât pentru întreaga ierarhie a politicienilor mexicani, cât și pentru Ministerul de Justiție, dar mai ales, pentru PRI, partidul aflat la putere de aproape o jumătate de secol.

---

[1] *Câinele ăla e în rai! (n.a.)*

Benzile ascultate cu sălbăticie, fotocopiile intervenţiilor scrise pentru eliberarea, de exemplu, a unui om acuzat că a torturat şi a împuşcat un agent mexican din DEA - intervenţie ce purta semnătura lui Gustavo Ortuzar, cu aprobarea scrisă de mână a ministrului justiţiei. Listele cu poliţiştii federali şi numerele lor de telefon, plus creditele „stropite" de traficanţii de droguri şi descrierea activităţii lor, de exemplu, însoţirea unui transport de şapte tone de cocaină în beneficiul Cartelului din Tijuana. Aceştia îi atacaseră pe poliţiştii statului. Aici se găseau numele lor şi împrejurările în care s-a desfăşurat operaţiunea, dar mai ales, telegramele superiorilor lor prin care le ordonau să ajute cartelul...

Mai erau zeci de chitanţe bancare, dosare cu spălarea banilor, dovezi ale implicării cartelului în fel de fel de afaceri aparent legale. Într-o mapă galbenă se aflau toate documentele referitoare la atentatul din Oklahoma City, ce dădeau răspunsurile pe care *Task Force* CIA - DEA - FBI nu reuşise să le găsească.

Se mai afla şi un raport asupra convorbirilor telefonice dintre Gustavo Ortuzar şi Ramon Arrellano. Mai întâi, cum Benjamin Arrellano îi aducea la cunoştinţă politicianului existenţa unei unităţi speciale din DEA însărcinate cu anchetarea legăturilor dintre PRI şi cartelurile drogului, în special cu cel din Tijuana. Alte convorbiri scoteau la iveală faptul că ideea de a le da o lecţie americanilor venise din partea lui Gustavo Ortuzar, care îi dăduse detaliile operaţiunii lui Ramon Arrellano.

Mai era şi numele minei de argint, proprietatea lui Ortuzar, de unde venea explozibilul, plus o factură bancară cu numele unui căpitan din armata mexicană ce furnizase sistemul exploziei cu efect întârziat, şi alte discuţii în care numele şi rolul lui John Doe reveneau adesea. Pe scurt, era un dosar zdrobitor. Cu atât mai mult cu cât în decursul unei întrevederi, Gustavo Ortuzar îi spunea lui Benjamin Arrellano că, în cazul deschiderii unei anchete, îl avea pe noul ministru al justiţiei la degetul mic...

Malko înţelegea că acest Cartel din Tijuana făcuse tot posibilul ca dosarul să nu ajungă în mâinile preşedintelui Zedillo.

El se opri din citit și se duse pe terasa ce dădea înspre terenul viran, la adăpost de privirile indiscrete, în spatele zidului din piatră. Aproape că se făcuse răcoare. Se așezase direct pe sol și începu să reflecteze. Era o nebunie să se afle la câțiva kilometri de graniță, rupt de orice mijloc de comunicare, hăituit ca un criminal. Să se ducă la poliție, ar însemna să-și semneze singur condamnarea la moarte. Îi veni în minte Eduardo Bosque...

Încercase telefonul: era mort. Ar fi vrut așa de mult să vorbească cu Roy Bean! Ce deținea acum era de o mie de ori mai valoros decât John Doe, care nu reprezenta decât un personaj neînsemnat... În plus, el furniza răspunsul în legătură cu misterul din Oklahoma City. Nu avea de făcut decât să treacă aceste documente în Statele Unite. Trebuia s-o creadă pe cuvânt pe Exaltación: nu puteau să treacă granița nici pe la aeroport, nici pe la posturile de frontieră. Cartelul împânzise tot orașul cu oamenii lui.

Singura lor șansă era elicopterul trimis de CIA. Dar trebuia să pună din nou la punct fuga lor și să ajungă la locul de întâlnire. Fără mașină, acest lucru era greu de realizat.

Auzi zgomotul unei mobile lovite în spatele lui și se întoarse. Pulsul i se accelerە brusc. Cu arma MP 5 în mână, Exaltación îl fixa cu un aer răutăcios.

* * *

– Nu te mișca! zise tânăra cu voce joasă.

Cum stătea așa, doar în slipul negru și cu pistolul-mitralieră în mână, parcă era o fotografie de pe pereții unui bar. Malko se îndreptă de spate. Trecuse deja prin destule lovituri de teatru... Visele lui puteau să se spulbere sub rafalele trase din MP 5. Dar Exaltación se destinse imediat și se așeză lângă el, punând arma pe cimentul terasei.

– M-am trezit și am crezut că ai plecat... Ce prostie!

– De ce?

– Pentru că nu ai avea nici o șansă. O știu. E mai bine aici decât acolo. Inspira cu nesaț aerul proaspăt al dimineții umflându-și pieptul.

– La ce oră vine mecanicul? o întrebă Malko. Mi-ai spus că îți împrumută mașina. Am nevoie de ea ca să găsesc o

cabină telefonică. Cu cât vom zăbovi mai puțin în Tijuana, cu atât va fi mai bine.

– M-am gândit, zise Exaltación, există un risc. El își va pune totuși niște întrebări.

– În cazul acesta, mă duc pe jos... Știi cumva unde pot găsi o cabină?

Simți că se codește, dar nu înțelegea motivul.

– Nu putem rămâne aici, scrâșni el. În plus, nici nu avem de mâncare.

– Ai dreptate, admise ea, dar eu pot să ies ca să cumpăr câte ceva. Nu mă duc prea departe. Și la urma urmelor, poate că am un plan mai bun decât elicopterul tău...

– Ce plan? De ce nu l-ai pus în aplicare ieri?

– Era prea devreme. Acum pot să-ți spun despre ce e vorba. Cam de vreo șase luni, cartelul a săpat un tunel care trece pe sub graniță. Are aproximativ un kilometru lungime și ajunge în apropiere de San Ysidro. Este un secret foarte bine păstrat, însă Gustav Ortuzar mi-a pomenit de el.

– Unde se află?

– Aici e problema, mărturisi ea. Nu știu de unde începe, în partea asta a frontierei.

– Adevărat, e un mare inconvenient, sublinie Malko ironic. Nu crezi că elicopterul este mai sigur?

Exaltación îi zâmbi cu răceală.

– Pentru tine, sigur, dar nu și pentru mine. Când te vei afla dincolo de graniță, se vor termina și problemele tale. Nu și ale mele. Nu o să pot trăi mult timp cu cele câteva mii de dolari pe care le mai am. Și nu am chef să fac trotuarul.

– Ce legătură are asta cu tunelul?

– La celălalt capăt, în partea americană, există o grămadă de bănet. Dolarii adunați din distribuirea cocainei în California. Sunt stocați acolo în bancnote, apoi sunt aduși aici prin tunel. După aceea, îi depun la băncile prietenilor care îi „spală".

– Cum de știi atâtea lucruri?

– Și eu am cărat la diferite bănci saci plini cu bancnote de o sută de dolari, zise ea simplu. Îi luam de la Ramon. Mi-a explicat cum funcționează sistemul. Nu știu câți mai sunt acolo în acest moment, dar cu siguranță, a mai rămas o mulțime de bănet. Distribuirea cocainei aducea în jur de trei milioane de dolari pe zi. Trebuia să fii tare ghinionist ca să nu găsești nimic.

Cu ce voi lua de acolo, voi putea să-mi refac viața. Am treizeci și doi de ani și m-am săturat să tot slugăresc.

– Ești tânără, spuse Malko.

Privirea i se întunecă.

– Mă simt de o sută de ani...

– Te înțeleg, o aprobă Malko, dar dacă nu știi unde se află tunelul...

– Am eu un mijloc prin care pot să-l găsesc. Mâine dimineață devreme de tot, trebuie să sosească un camion încărcat cu cocaină din provincia San Felipe. Eram de față când l-a anunțat Gustavo pe Ramon. Cea mai mare parte a încărcăturii va trece prin tunel. Totuși, camionul nu se va duce direct la intrarea în tunel. Mai întâi, va descărca partea „oficială" a mărfii: fructe și legume. După aceea, se va duce la destinația finală.

– Cum o să-l găsești ? La Tijuana sunt sute de depozite. Nu poți să-l pândești în mijlocul drumului.

Exaltación își pironi privirile în ochii lui și spuse triumfătoare:

– Știu cum arată camionul și numărul de înmatriculare. Plus locul unde va descărca marfa. Asta îți ajunge? ți-am mai spus că vorbeau în fața mea fără să se ferească. Nu s-au gândit niciodată că aș putea folosi vreo informație împotriva lor.

– Care e planul tău? o întrebă Malko descumpănit de detaliile pe care i le dăduse fata.

– E foarte simplu, răspunse ea. După ce va descărca marfa, camionul se va duce la intrarea în tunel. Mai precis, este vorba de un depozit din apropierea graniței, dar sunt cu sutele acolo. Va fi de-ajuns să-l urmărim. Apoi o vom lua pe urmele cocainei.

– Depozitul trebuie să fie păzit, obiectă Malko.

– Ziua, în mod cert, dar noaptea nu cred că bântuie cineva pe acolo. Trebuie să funcționeze ca un depozit obișnuit și nu trebuie să atragă atenția nimănui, înțelegi? E suficient să așteptăm înserarea, apoi să luăm cu noi asta. Ea puse mâna pe mânerul pistolului-mitralieră.

– În cazul acesta, suntem nevoiți să rămânem aici toată ziua, conchise Malko.

– Și care e problema?

Malko privea răsăritul de soare. Se afla într-o situație

nebunească și cu o aliată periculoasă pe cap. Planul tinerei era conceput în așa fel încât ți se zburlea părul. Pe lângă asta, fuga cu elicopterul trimis de CIA i se părea o joacă de copil.

Exaltación îl studia. El surprinse o lucire de neliniște în ochii negri și își dădu seama că îi era teamă să se arunce în toată nebunia asta fără el. Pe de altă parte, simți că, dacă o va refuza, ea va încerca să dea singură lovitura. Oare cum vor reuși să izbutească așa hăituiți, fără mașină, fără aliați? Era foarte puțin probabil.

– Sunt de acord, spuse el. Vom încerca. Dar trebuie să ne rugăm din răsputeri.

Efectiv Exaltación sări în sus de bucurie și se aruncă de gâtul lui Malko.

– *Arriba! Tú tienes cojones!*

În câteva secunde, se lipi toată de el. Răspunsul lui Malko păru să declanșeze în ea o maree de senzualitate care îi învălui pe amândoi.

Rostogolindu-se pe cimentul călduț și plin de asperități, erau amândoi o lavă incandescentă.

Două trupuri înlănțuite într-un concert de suspine și gemete. Apoi, Exaltación se lungi cu fața în sus și îl trase pe Malko peste ea.

– Ușurel, zise ea, tresărind când el începu s-o pătrundă. Mă doare puțin...

Vedea cum își mușcă buzele în timp ce el o invada și începu s-o pătrundă cu blândețe. Încet, încet, ea se destinse și începu să facă amor cu mai multă vigoare. Se unduia sub el suspinând ușor. Apoi, mișcarea pântecelui se acceleră. Deodată tot corpul se arcui, gura se deschise larg, începu să freamăte și, brusc, își înfipse dinții în umărul lui Malko, în timp ce orgasmul era însoțit de un urlet din fundul gâtului.

Atunci când înălță capul, văzu umărul bărbatului sângerâd și urmele dinților ei.

– Iartă-mă, te rog, nu ar fi trebuit să țip aici, dar nu m-am putut abține.

Ca o sălbăticiune, ea începu să lingă sângele care țâșnea din rană... Ce mai aliată avea!...

După ce se risipi plăcerea, foamea începu să-l chinuie pe Malko. Exaltación se ridică și spuse dintr-o dată:

– Mă duc să caut ceva de mâncare. Iau pistolul. Nu te teme, vin înapoi.

* * *

– Ramon! Le-am găsit mașina!

Ramon Arrellano crezu că îi va exploda inima în piept și sări din fotoliul de răchită.

– Unde? urlă el.

– Pe Avenida La Paz, lângă *Fraccione* Santa Ines.

– Vin acum.

Ramon Arrellano nu mai ieșise din casă din ajun. Nimeni nu îndrăznise să-i adreseze o vorbă fără un motiv serios. Ascuns în casa lui de pe colina Hipodromului, nu stătea pe loc, ci își bătea capul să afle unde ar putea fi Exaltación și americanul ei. Ultima oară când au fost văzuți, fugeau după ce luaseră dosarul lui Armando Guzman. Dar de aseară, nimic... Ramon era cel mai furios pe fată; după ce o va prinde, îi va arăta el. Furnicile de foc fuseseră o glumă dulceagă pe lângă tratamentul care o aștepta...

Îngrozit, Gustavo Ortuzar îl anunțase că pleca într-o călătorie de afaceri în Europa. Se va duce la aeroportul din Los Angeles cu Cadillac-ul, apoi va lua un Boeing 747 al companiei Air France până la Paris. Cele unsprezece ore de repaus total în scaunul-cușetă îl vor ajuta să-și găsească liniștea.

Străbătu în fugă peronul și sări în Viperul său. „El Coyote" de-abia avu timp să se suie în Silverado. Cele două mașini goneau pe străduțele înguste. Ramon înjura de mama focului în timp ce strângea volanul cu furie. După cinci minute, se opriră lângă BMW-ul abandonat într-o margine pe Avenida La Paz. O mașină a Poliției municipale și alta ticsită cu pistolari se aflau deja la fața locului. Unul dintre pistolari se înfățișă lui Ramon.

– Ei au găsit mașina acum o jumătate de oră.

Imediat Ramon îl îmbrățișă pe polițist cu foc, apoi îi strecură în mână un teanc gros de hârtii de o sută de dolari. Promisese o sută de mii de pesos oricărei persoane care îi va semnala prezența fugarilor. Privi în jurul lui la întinderea plină de pietre. Unde ar putea fi? „El Coyote" examinase BMW-ul, apoi se apropie de el și îi spuse:

– Au rămas fără benzină. Deci nu se ascund prea departe. Doar nu făceau imprudența să ia un taxi. În orice caz, i-am anunțat pe toți.

Se duse în mașină să ia harta orașului și o desfășură pe capotă. Ramon o privi și el. Această zonă rezidențială era compusă numai din vile. Exaltación Garcia nu cunoștea pe nimeni în Tijuana, în afară de oamenii care aveau legătură cu cartelul. Mai degrabă și-o imagina alături de *gringo* ducându-se în centru, acolo unde se adunau toți turiștii americani. Cuplurile sperau că aici vor trece neobservate, ducându-se în zecile de hoteluri mizere care primeau târfele și clienții lor. Dar oamenii cartelului pândeau cu rigurozitate pe Revolución și pe Constitución, inspectând restaurantele, barurile și numeroasele magazine. La graniță, mai erau vreo douăzeci care verificau sistematic toate vehiculele, dându-se drept negustori ambulanți. Postul de la Mesa de Otay, la est de aeroport, rezervat în principiu camioanelor, era de asemenea ținta unei supravegheri severe... Ca de altfel și aeroportul. În schimb, aici era mult mai ușor, mai ales că nu se efectua nici un zbor noaptea.

„El Coyote" ridică deodată capul și puse degetul pe un punct precis pe hartă.

– Locuința lui Francisco-Xavier nu e departe de aici, observă el.

Capitolul XVIII

Pentru prima dată în viață, Malko devora *tacos* cu plăcere! Exaltación sosise cu brațele încărcate de pachete, ca o gospodină, după ce lipsise mai bine de o oră. Ca o măsură de prevedere, ea se duse să cumpere dintr-un supermagazin de pe bulevardul Las Palmas, mai discret decât la un negustor din cartier. Luase *tacos, guacamole, tecate* și fructe, chiar și o sticlă de Cointreau, una de tequila și lămâi verzi. Așa, ca să-și mai omoare timpul cu un pahar de „Original Margarita" în față.

În casă era o căldură sufocantă, muștele intrau pe fereastra deschisă bâzâind în jurul lor. Așezată pe pat cu genunchii depărtați și picioarele încrucișate, cu rochia descheiată aproape până sus, Exaltación suporta cu stoicism căldura apăsătoare.

– Când eram mică, la *Los Mochis,* locuiam într-o magazie lângă casă. De fapt, era cotețul găinilor, dar le-am gonit ca să mă instalez eu și să scap de farsele surorii mele mai mari, Regina. O adevărată hahaleră. Îl împingea pe tatăl meu să se dea la mine. Când a aflat fratele meu, a încercat și el... Dar m-am răzbunat.

– Ai omorât-o? o întrebă Malko pe jumătate serios.

– Nu. Totuși, era sora mea. Dar m-am culcat cu logodnicul ei chiar în ziua nunții, cu toate că era un mizerabil. Am plecat de acasă în aceeași zi.

Iată ce însemna o familie unită... Dar trecutul ei aventuros nu părea să o fi tulburat pe Exaltación. Se întinse, apoi îi aruncă o privire ciudată lui Malko.

– Poate că mâine vom muri amândoi, făcu ea cu voce egală, ca și cum ar fi spus: „mâine va fi mai răcoare." Vino, adăugă ea.

Expresia de pe chip nu lăsa loc nici unei îndoieli asupra intențiilor ei. „Aperitivul" din zori nu o satisfăcuse. Lipindu-se de

Malko, începu să-l mângâie ușurel, dar cu folos. Apoi se opri cu privirea tulbure, cu buzele răsfrânte, lăsând vederii dinții superbi și regulați.

– Întotdeauna mi-a plăcut să privesc mădularul unui bărbat, zise ea, asta mă pune pe jar. Chiar și pe acela al ticălosului de taică-meu. Acum regulează-mă!

Deși era o zăpușeală insuportabilă, Malko o dorea. Când se întinse goală-goluță pe burtă, nici un sfânt nu i-ar fi rezistat... Când membrul fierbinte o asaltă, ea tresări.

– *Espera !*

Trase spre ea o pernă în care își înfundă fața, apoi zise:

– *Ahorita !*

Malko avu impresia că se afundă într-o fântână cu lavă încinsă. Era atât de primitoare, încât el o pătrunse dintr-o dată, cât putu de adânc. Exaltación se arcui și scoase un țipăt de fericire înăbușit de pernă. Începu să se balanseze, să se cabreze, apoi să se îndrepte brusc precum un armăsar care vrea să scape de călăreț. Malko avea senzația că participă la un rodeo.

Imediat uită de pericolul care îi pândea și se gândi doar la femeia care se agita sub el. Fără perna de pe față, ar fi sculat în picioare tot cartierul. Exaltación continua să se zbată cu furie, ca o pisică. O zguduitură puternică îl smulse pe Malko din blănița ei moale. Numaidecât ea ridică bazinul căutându-i sexul care o pătrunse în câteva secunde.

Tentația era mai puternică. Împingea cu toată forța, în același timp trăgând înspre el pulpele fetei. Pentru o fracțiune de secundă, simți sfincterul încordat, apoi membrul lui străpunse mușchiul circular puțin câte puțin. Acoperită complet de trupul lui, Exaltación nici nu mai mișca, parcă era moartă.

Dar nu dură mult. De abia începu să se miște, că ea fremătă mai întâi, apoi se ondulă. Trupurile lor alunecau unul de altul ca ale unor luptători. Malko își începu asaltul final, în timp ce Exaltación sfâșia perna cu dinții. Se năpusti asupra ei, explodând cu un mârâit de plăcere.

Exaltación se desprinse de el, cu pupilele dilatate și se duse să facă un duș. Dar se opri brusc. Întoarse spre Malko o figură transformată într-o mască din piatră.

– Sunt niște oameni afară, zise ea cu voce stinsă.

* * *

„El Coyote" umplea cu statura lui masivă cămăruța. Era cu treizeci de centimetri mai înalt decât femeia uscățivă din fața lui. Era o metisă indiană scofâlcită, cu o coadă neagră împletită și cu trei copii ce se țineau de fusta ei. Podeaua colibei cu acoperiș din tablă ondulată din *Fraccione* Alfonzo Garzon, unul dintre numeroasele cartiere cu magherițe din Tijuana, era din pământ bătătorit. Chiar și lui „El Coyote" îi fusese greu să găsească coliba fără număr printre magherițele înghesuite pe colină.

– *Sí, señor,* șoțul meu e la atelier ca în fiecare zi.

Ea plecă ochii în jos. „El Coyote" spumega de furie. După ce plecase de lângă BMW-ul abandonat, o luase pe Calle Lopez Vellarde, parcurgând strada de la un cap la celălalt. Mai întâi, a verificat sigiliile de la casa lui Arrellano. Erau neatinse. Apoi culese informații dintr-o băcănie din susul străzii. Nimeni nu observase nimic.

Când a coborât, a vrut să-l întrebe și pe mecanic, dar atelierul era închis. Pentru că era luni de dimineață, acest lucru i se păruse ciudat. Ca să fie cu conștiința împăcată, îl căută pe Manuelo Chalio și lăsă de pază doi dintre oamenii lui în fața casei roz.

Imediat își dădu seama că nevasta mecanicului mințea. Nu vedea decât o cale prin care putea afla adevărul. O metodă care dădea întotdeauna roade. Fără o vorbă, scoase din teaca neagră pumnalul de care nu se despărțea niciodată. Femeia se dădu înapoi țipând ca un șoricel.

– *No, señor! No, por piedad!*

Cei trei copii se înghesuiau în ea. „El Coyote" întinse mâna și îl apucă pe cel mai mare de păr, smulgându-l de lângă mama lui. În aceeași clipă puștiul începu să urle. Mama înaintă un pas, cu privirea înnebunită de groază, murmurând mii de rugăminți:

– *Señor,* nu-i faceți nici un rău! Nici nu a împlinit zece ani!

După cum arăta, cu umerii înguști și picioarele slăbănoage, părea cam de opt ani.

– Unde ți-e bărbatul? repetă „El Coyote" fără să ridice tonul. Ori îmi spui, ori îți omor copilul!

Femeia deschise gura să spună ceva, apoi se răzgândi. Dacă „El Coyote" nu țipase, se gândi că glumea și că voia doar s-o sperie.

– *Señor,* v-am spus doar, e la atelier.

„El Coyote" îl împinse pe puști ca și cum ar fi vrut să-l îndepărteze. Dar, în același timp, mâna în care ținea pumnalul tăie aerul pe orizontală. Se auzi un zgomot surd și atroce când lama grea se înfipse în gâtul copilului, aproape decapitându-l. Nici măcar nu avusese timp să țipe.

Se prăbuși ca o masă inertă, cu capul aproape desprins de trupul care se mai zbătea încă. „El Coyote" lăsă brațul să-i atârne pe lângă corp. Timp de câteva secunde se lăsă o tăcere ireală, apoi femeia slobozi un urlet ascuțit aruncându-se pe sol și încercând să ia în brațe copilul murmurând vorbe fără noimă. O baltă întunecată se întindea sub corpul plăpând. Înmărmurită, mama continua să stea aplecată asupra lui ca și cum ar fi putut să-l readucă la viață. Muți de teroare, ceilalți doi copii priveau scena, neîndrăznind să se miște...

„El Coyote" o apucă pe femeie de coada împletită și o forță să se ridice. Fața brăzdată de riduri era încă scofâlcită, lacrimile îi curgeau pe obraji și tremura ca varga.

– Mai ai doi copii, zise „El Coyote" păstrând aceeași voce calmă. Dacă vrei să-i păstrezi, trebuie să-mi spui adevărul.

Nevasta lui Manuelo Chalio tăcu un timp până să poată articula un cuvânt. Era în stare de șoc. Zăcând pe jos, copilul golit de sânge nu mai mișca. Femeia murmură cu glas tern:

– E în oraș, la târfe, cum face de fiecare dată când are bani.

– Cine i-a dat bani?

– Nu știu. Aseară am scotocit prin buzunare fiindcă s-a întors acasă beat criță. Avea un sul de hârtii de o sută de pesos. Am păstrat și eu cinci pentru copii. Dimineață și-a luat haine curate și a plecat în oraș.

– Unde s-a dus?

– Nu știu. Se duce des într-un bar din Revolución, vizavi de Jai-Alai. Nu știu cum se numește.

Ea vorbea ca hipnotizată, uitându-se fix la copilul mort. „El Coyote" puse în teacă pumnalul, apoi se scotoci în buzunar, scoase câteva bancnote și le puse pe masă.

– *Por el panteón,*[1] zise el înainte să iasă.

---

[1] *Pentru înmormântare (n.a.)*

* * *

– Îl ştiu pe unul dintre ei, şopti Exaltación Garcia. Este Emiliano, face parte din echipa lui „El Coyote".

Malko se uită cu băgare de seamă. Doi bărbaţi se sprijineau de zidul din faţă şi discutau. Nu aveau nimic suspect. Se uită primprejur, dar nu văzu nici o maşină. În timp ce el îi observa, cei doi pândaci făcură câţiva paşi şi dispărură din raza lui vizuală.

– Trebuie s-o ştergem, zise Malko, nu mai avem nici o secundă de pierdut. Sunt numai doi.

Scoase încărcătorul pistolului-mitralieră şi îl examină: era pe jumătate plin. Cu pistolul automat de nouă milimetri care servise la asasinarea lui Colosio şi care mai avea încă şapte cartuşe în încărcător, era suficient să-i neutralizeze pe *pistoleros*. Întrucât exista ieşirea din spatele casei, îi vor lua prin surprindere. Bineînţeles că focurile de armă puteau să atragă atenţia, dar nu aveau de ales. Supravegherea, chiar dacă era o simplă rutină, reprezenta totuşi un pericol. În orice caz, Malko şi Exaltación nu mai puteau rămâne acolo. Îşi dădu seama că de acum încolo, viitorul lor se limita doar la ora ce va urma...

Exaltación se îmbrăcă în viteză, luă arma MP 5, iar Malko pistolul şi geanta neagră a lui Armando Guzman, apoi coborâră.

* * *

Fetele stăteau în picioare între rândurile de bănci, palide în lumina slabă a spoturilor. Un barman cu bonetă albă dată pe spate şi cu figura obosită avea grijă de cele câteva pahare ale clienţilor care contemplau fetele. Aici, pentru cincizeci de pesos, căpătai un pahar de tequila şi o fată. Erau metise indiene, abrutizate, îmbrăcate în haine strânse pe ele ca să le scoată în evidenţă formele. Se hrăneau doar cu fasole şi *guacamole*. În centrul oraşului Tijuana se găseau zeci de baruri ca acesta. Sosirea lui „El Coyote" semănă panică. Un om atât de important ca el nu călca niciodată în asemenea bombe. Barmanul îşi scoase boneta şi se înclină. „El Coyote" nu-şi pierdea timpul cu plecăciuni.

– Caut un individ, zise el, îl cheamă Manuelo Chalio. Are un mic atelier în mahalaua Santa Ines. Este clientul barului. Trebuie să fie cu una din fetele tale.

– *Espera un momentito !* zise barmanul mort de spaimă.

Se duse în mijlocul târfelor și începu să le chestioneze, apoi se întoarse la „El Coyote".

– Este un tip cu Rosita. Pare să fie cel pe care îl căutați, *señor.*

– Unde?

Barmanul arătă spre tavan.

– Sus, într-o cameră.

– Du-mă la el!

Urcară o scară îngustă și murdară. Afară, se auzeau instrumentele din aramă ale muzicanților care cântau pentru clienții din restaurantul Jai-Alai de pe Avenida Revolución. „El Coyote" se gândi că muzica e bine venită...

Barmanul ciocăni la o ușă și, cum nu se auzea nici o mișcare, o lovi cu piciorul.

Pe un pat îngust, stătea întins un bărbat, iar o fată îngenuncheată lângă el îi aplica o felație fără prea mare entuziasm. Fata se ridică, iar bărbatul păli când îl zări pe „El Coyote" apropiindu-se de el.

– Te cheamă Manuelo Chalio și ai un atelir mecanic pe Calle Lopez Vellarde?

– Da, da, bâigui acesta, iar erecția se înmuie ca prin farmec.

– Șterge-o! îi zise „El Coyote" fetei.

După ce își adună rochia de pe jos, fata plecă. Ucigașul scoase pumnalul din teacă. Nici aici nu voia să-și piardă timpul. Dintr-un salt, fu lângă pat și puse lama pe sexul cocârjat.

– Ai văzut pe cineva intrând în casa lui Francisco-Xavier?

Mecanicul se uita fix la el, din cale afară de binevoitor.

– *Claro que sí! Una señora, amiga de Usted.* Chiar am și ajutat-o.

– Cum ai ajutat-o?

– Am deconectat sistemul de alarmă care leagă casa de Procuradoria. Dar nu am spus nimic nimănui! Nimănui, *señor.* E vreo problemă?

Era atât de binevoitor, încât îl dezarmă pe „El Coyote".

– Nu e nici o problemă, spuse el. Când a venit?

– Ieri după-masă.

– Era cu vreun american?

– Nu, n-am văzut pe nimeni cu ea. Am crezut că am procedat bine.

– Ai procedat foarte bine, îl asigură „El Coyote".

Evident, mecanicul spunea adevărul. Dar unde era americanul? Dacă a fugit în Statele Unite, atunci „El Coyote" ar face bine să se ducă și el. Ramon nu l-ar ierta pentru nimic în lume.

– *Muy bien,* spuse el. Du-te și distrează-te!

Părăsi camera și coborî în goană scările. Își aminti deodată că nu le lăsase telefonul celor doi care supravegheau casa. Proasta dispoziție îi reveni dintr-o dată.

* * *

Emiliano Ortiz scuipă simțind gâtul uscat. Chiar și la umbră erau treizeci și cinci de grade. Îi aruncă o privire amicului său, Laurel Tabares.

– Nu ți-e sete?

– Ba da.

– Știu o băcănie un pic mai sus. Dacă ne-am duce să bem ceva?

El îi arătă strada.

– Cu *El Jefe* cum rămâne?

– Bem repede. Dacă vrei rămâi tu, eu mă duc.

– Mergem amândoi, făcu Tabares care era și el mort de sete. Tot nu e nimeni în baraca asta.

Se îndreptară spre băcănie, dar se uitau des în urmă.

* * *

– Nu mai e nimeni! strigă Malko.

Ajunseră la grilajul ce împrejmuia terenul viran care dădea spre Calle Lopez Vellarde. Malko îl dădu la o parte și se strecură pe trotuar. Când întoarse capul, îi zări pe cei doi pistolari din spate. Exaltación veni lângă el. Fără să se sfătuiască, traversară strada dintr-un salt, afundându-se imediat pe o alee transversală. Își reluară mersul normal ca să nu atragă atenția. Exaltación îl dirijă spre un labirint de străduțe pustii, apăsate de caniculă. După un sfert de oră, traversau Avenida La Paz.

– Acum unde ne ducem? o întrebă Malko.

– La *Colonia residential* Loma, răspunse tânăra. Acolo

sunt multe clădiri în construcție unde ne putem ascunde.

Doar cu condiția să ajungă până acolo.

* * *

Silverado țâșni din curbă și merse câțiva metri pe Calle Lopez Vellarde, apoi se opri în fața casei roz. „El Coyote" sări jos chinuit de teamă și se răsti la Emiliano.

– Chiar nu ai văzut pe nimeni?

– Nu, răspunse pistolarul.

– Nu te-ai mișcat deloc de acolo?

Privirea alunecă spre cele trei sticle de *Tecate* aliniate lângă zid în spatele celor doi bărbați.

Emiliano înghiți în sec.

– Ne-am dus până la băcănia de colo să cumpărăm bere. *Hace mucho calor*... Dar ne-am întors repede.

Laurel Tabares îi sări în ajutor prietenului său:

– Nu e nimeni în casă, *jefe*.

– Haideți! Se mulțumi „El Coyote" să spună.

Trecu printre gratiile rare care protejau terenul de care era înconjurat atelierul și ajunse la ușa din dos. Îi dădu un brânci și aceasta se deschise. Cei doi pistolari se albiră la față. Șeful lor urca deja scara. Descoperiră în același timp sticlele goale și resturile de mâncare rămase de la Exaltación și Malko.

„El Coyote" se întoarse fără o vorbă spre Emiliano Ortiz și Laurel Tabares. Privirea îi clocotea de furie. Smulse din teacă Coltul 45 nichelat și îi trase un glonț în cap lui Ortiz care se prăbuși ca un bolovan. Nici Laurel Tabares nu-i supraviețui decât câteva clipe. Cum încercase să fugă, un glonț îl atinse mai întâi în spate, apoi altul în cap și se prăvăli la baza scării.

„El Coyote" ieși din casa roz, copleșit de o furie fără margini. Din cauza celor doi imbecili va fi nevoit să suporte o criză înfiorătoare din partea lui Ramon Arrellano. Dar măcar avea firava consolare că lațul se strângea încet, încet în jurul fugarilor, iar data viitoare nu îi vor mai scăpa.

* * *

Exaltación Garcia mergea cu pași mari, iar Malko o urma la mică distanță. De când intraseră în *Colonia residential* Loma,

nu zăriseră nici un vehicul. Majoritatea localnicilor erau la lucru și numai câțiva copii se jucau cu mingea. Mergeau de vreo patruzeci și cinci de minute, iar Malko nu întâlnise măcar o singură cabină telefonică... Deodată, tânăra exclamă:

– *Mirá!*

Chiar înaintea lor, pe stânga, se afla o casă în construcție, cu zidurile înălțate până la primul etaj, cu locurile pentru ferestre căscate ca niște hule. Șantierul părea pustiu, căci nimeni nu se zărea pe acolo. Casa era înconjurată de un drum cu pământ bătătorit ce cobora spre o grădină puțin mai jos. Merseră pe el până când ajunseră pe un teren plin cu stive de cărămizi și cu alte materiale de construcții. Singura parte din casă ce părea terminată era un garaj din ciment fără ușă. Se refugiară numaidecât acolo și se așezară direct pe ciment ca să-și tragă sufletul. Aflați la adăpost de soarele arzător, rămaseră tăcuți câtăva vreme. Malko vedea totul în negru. Situația lor se înrăutățea cu fiecare oră ce trecea. Fără vreun mijloc de transport, nu puteau să ducă la capăt operațiunea lor de salvare, nici să urmărească acel camion plin cu cocaină.

Exaltación Garcia termină o sticlă de *Tecate* și se întoarse spre Malko:

– Avem nevoie de o mașină, zise ea, altminteri nu vom reuși niciodată.

– Depinde, răspunse Malko. Dacă așteptăm aici până când se întunecă, va fi posibil să găsim o cabină telefonică fără să riscăm prea mult. Cred că ar fi mai bine să renunțăm la planul tău. Elicopterul ar putea să vină să ne ia în mai puțin de două ore.

Ea se uită la el ca turbată.

– Vrei să spui că vom fugi ca șobolanii pe sub ziduri, în timp ce ticălosul ăla împuțit de „El Coyote" va trage un chiolhan zdravăn ascultându-i pe muzicanții lui?

– Ce vrei să zici cu asta?

– Manuelo ia masa în fiecare luni la Carnitas Uruapan, un restaurant unde cântă o orchestră de *mariachis*, pe Avenida Jose Galleros. În mintea lui Malko se aprinse un beculeț. Pur și simplu, fără să se gândească, îi zise lui Exaltación:

– Am găsit soluția!

– Care soluție? îl întrebă fata vizibil nedumerită.

– Deși ne asumăm unele riscuri, vom trece la contraatac, răspunse Malko. E bine păzit când se duce acolo?

– Doar de vreo trei-patru pistolari cu care merge de obicei. Adesea ei rămân afară.

– Ești sigură că e acolo și astăzi?

Exaltación îi aruncă o privire mirată.

– De ce nu s-ar duce? Doar trebuie să mănânce. Are destui oameni care să ne hăituiască. Numai lunea vin muzicanții să cânte acolo. Dar ce te interesează unde mănâncă?

– Avem nevoie de o mașină, nu-i așa?

– Da. Ei și?

– Silverado e numai bună. Trebuie să fie parcată afară cât timp mănâncă, nu?

Figura fetei se lumină.

– *Cierto!* O s-o furăm! E suficient să ajungem acolo și să-i lichidăm pe pistolari. Nu cred că sunt mai mulți de trei. Nu are încredere în prea multă lume.

– Exact, aprobă Malko. Dar putem să facem și altceva mai bun.

– Ce anume?

– Nu ghicești?

– *Matarlo?* [1]

Era atâta mirare în vocea ei, încât Malko se grăbi să adauge:

– Când m-am întâlnit cu Eduardo Bosque la Washington, mi-a spus că, dacă îi voi aduce capul lui „El Coyote", îmi va fi recunoscător toată viața. El i-a masacrat întreaga familie. Cred că e suficient doar să-l omor.

– Știi cât de riscant este, zise Exaltación; stă tot timpul la pândă, iar pistolarii lui la fel. Dacă nu ne iese...

Malko îi zâmbi seducător.

– Tu nu ai vrut să luăm elicopterul.

Exaltación rămase câteva secunde pe gânduri, apoi izbucni într-un râs fatalist și feroce.

– *Tú es loco, totalmente loco!* Poate că ne va omorî ! Dar, cum ai spus, *morir es fácil!*

---

[1] *Să-l omorâm? (n.a)*

Capitolul XIX

Trompetele plângăcioase ale muzicanților din orchestra „Mexico Lindo" cântau niște variațiuni pe tema *Guadalajara*, melodia clasică a genului. Ele acopereau zumzetul din restaurantul *Carnitas Uruapan*. În fiecare luni, cele mai bune orchestre din oraș cântau pe rând aici, atrăgându-i deopotrivă pe amatorii de muzică și pe aceia de fripturi suculente. Localul era arhiplin, iar pe Avenida Jose Galleros oamenii stăteau la coadă în fața intrării.

În jurul mesei lui „El Coyote", dispuși în semicerc, trei trompetiști suflau în instrumentele lor gata să-și spargă pieptul. Singur la masă, „El Coyote" ținea ochii închiși de plăcere. Erau singurele momente în care se destindea complet. Deși ascultase melodia de o sută de ori, tot îi făcea plăcere s-o audă. Avea senzația că orchestra adunată în jurul lui, stând cu spatele la televizorul cu sonorul dat la minim, cânta doar pentru el. Muzicanții îi cântau la ureche, deoarece îi acoperea cu bancnote de o sută de pesos în fiecare luni.

Când trompetele se opriră din cântat, el deschise ochii amețit. Toate grijile zburaseră departe cât timp ascultase *Guadalajara*. Le zâmbi celor trei muzicanți. Un zâmbet care îi împietri numaidecât pe buze. Mai întâi crezu că e victima unei halucinații. Între cei trei artiști se ivi încă un bărbat.

Era *gringo* al cărui cap trebuia să i-l ducă lui Ramon Arrellano! Din instinct, schiță gestul că vrea să se ridice și duse mâna spre Coltul automat de la centură. Ca într-un coșmar, văzu în mâna americanului o armă care se îndrepta spre el și într-o clipă știu că avea să moară. Nu îi era teamă, ci se simțea mai degrabă descumpănit. Primul glonț îl lovi chiar deasupra centurii late. Celelalte două îi pătrunseră în aortă. Brusc se sufocă, se simți foarte greoi și nu mai auzi muzica.

* * *

Când intră în restaurantul *Carnitas Uruapan*, după ce aşteptaseră lăsarea întunericului în ascunzătoarea lor şi după ce mersese pe jos până aici, Malko spera din tot sufletul ca „El Coyote" să-l observe. Traversase salonul şi merse de-a lungul barului fără să se ferească. Însă, absorbit de muzică, „El Coyote" nu mai vedea nimic în jurul lui. În plus, se simţea în siguranţă. Malko venise chiar în spatele muzicanţilor, dar nu-i atrase atenţia. În clipa în care se pregătea să tragă, avu totuşi o şovăială. Avea oroare să ucidă cu sânge rece. Apoi revăzu în minte ticul lui Eduardo Bosque, mâinile care îi tremurau neîncetat, privirea fixă de atâtea orori câte văzuse. Pe urmă, restul fusese simplu. Poate că tradiţia asta morbidă a Mexicului ajunsese până la urmă să-l asimileze şi pe el.

Văzu trupul uriaşului care se prăbuşea peste masă şi se dădu un pas înapoi. Numai muzicanţii înţeleseră ce se întâmplase. Zumzetul din restaurant înăbuşise zgomotul detunăturilor. Cu arma în mână, Malko se îndreptă spre altă uşă ce dădea în parcarea laterală. Tocmai ajunsese la ea când, afară, începură împuşcăturile.

* * *

Exaltación Garcia aştepta în întuneric strângând cu o mână patul armei MP 5 şi cu cealaltă butelca. La câţiva metri de ea, cei doi îngeri păzitori ai lui „El Coyote" savurau pui fript cu *guacamole* aşezaţi în Silverado. Se uitau la televizorul sport pus pe bordul maşinii... Lunea erau programe bune de divertisment...

– Du-te şi adu-mi o bere, îi spuse şoferul prietenului său.

Alături de el, telefonul portabil era activat, în caz că va primi vreo veste. În Tijuana, prigoana americanului era în toi. Cel de-al doilea pistolar sări din vehicul şi se pomeni nas în nas cu Exaltación. În acel moment se auziră din restaurant trei împuşcături înfundate. Dar nu avu timp să-şi facă griji. În clipa în care sărea din maşină, mai multe gloanţe îl atinseră şi căzu sub roţile maşinii. Şoferul se şi năpustise asupra pistolului-mitralieră. Când fu cât pe-aci să-l apuce, Exaltación îi trase un glonţ sfărâmându-i ţeasta. Bărbatul se prăbuşi pe scaun. Tânăra se urcă în Silverado şi împinse corpul inert spre

cealaltă portieră. Aruncă pe jos pumnalul pe care „El Coyote" nu și-l luase cu el. Malko apăru din restaurant. Nimeni nu-l urmărea și sări în Silverado.

– Cheia este în contact! strigă Exaltación.

Lovindu-l cu picioarele, ea îl trânti la pământ pe bărbatul pe care tocmai îl omorâse. Malko porni motorul, dădu înapoi, după aceea o luă pe Avenida Jose Galleros, îndreptându-se spre est.

– *¿ Lo has matado*?[1] Îl întrebă Exaltación.

– Da.

– Bravo!

Ea se aruncă de gâtul lui făcându-l să piardă controlul mașinii. Viră apoi pe Avenida La Paz, iar ea îl ghidă prin labirintul de străduțe până la ascunzătoarea lor. După zece minute, Silverado se afla în garaj. Se priviră și observară pe figurile lor epuizarea datorată tensiunii nervoase. Brusc Malko se simți pustiit.

Ultimele patruzeci și opt de ore puseseră capac nervilor săi. Dar mai era o noapte în fața lui, plus toată ziua de mâine. Asta în cazul în care totul va merge strună și vor descoperi camionul. Abia seara vor putea acționa. Mai ales că Silverado era extrem de ușor de reperat, iar a se deplasa cu el reprezenta un risc în plus.

Malko se întinse pe bancheta din spate ca să se odihnească puțin. Execuția lui Manuel El Mazel, zis „El Coyote", îl cam zguduise. Cu toate acestea, însăși Biserica recomanda uneori violența dreaptă asupra unor indivizi periculoși. Iar „El Coyote" corespundea întru totul acestei categorii.

Deodată își dădu seama că Exaltación era tot afară. Ieși și o văzu fumând o țigară *Lucky Strike*. Se juca cu capacul brichetei Zippo gravată cu un scorpion și contempla stelele.

– Nu vii să te odihnești? o întrebă el.

Ea întoarse capul spre el.

– Vreau să-ți cer ceva.

– Ce anume?

– Am nevoie de mașină aproximativ o oră. Vreau să recuperez banii. Îți las ție armele.

---

[1] *L-ai omorât? (n.a.)*

– Eşti nebună, zise Malko. Toată poliţia din Tijuana o caută în acest moment.

– *Lo sé.* Dar trebuie să mă duc. Vin înapoi.

– Bine, acceptă Malko. Sper că nu faci o mare greşeală...

Ea era deja în picioare. După ce îl îmbrăţişă scurt, se duse să aducă MP 5 din Silverado şi o scoase din garaj. Malko, cu inima cât un purice, văzu dispărând farurile roşii.

Dacă Exaltación ţinea atât de mult să-şi recupereze banii, însemna că nu credea prea mult în soluţia cu tunelul. Nu era semn bun. Se lungi în iarbă şi încercă să nu se mai gândească la nimic.

* * *

Auzind zgomotul motorului, Malko sări în picioare, luă pistolul-mitralieră şi se ascunse în spatele unui gard viu. Era Silverado. Din cauza geamurilor fumurii, fu nevoit să aştepte până când Exaltación deschise portiera ca să se asigure că e în regulă.

– *Todo está bien!* zise ea.

I se păruse că avea ceva ciudat în voce. Liniştită, ea duse maşina în garaj şi îl chemă.

– Trebuie să ne odihnim.

Malko veni, iar ea încuie portierele. După câteva minute, ea dormea lungită pe bancheta din faţă. Lui Malko nu-i venea somnul. Mâine va fi ziua hotărâtoare. Din două una: ori planul nebunesc al fetei funcţiona, ori vor fi nevoiţi să se joace din nou de-a şoarecele şi pisica cu oamenii lui Ramon Arrellano.

* * *

Malko fusese trezit de lumina zilei. Exaltación mai dormea încă, ghemuită pe bancheta din faţă. El profită de acest lucru ca să verifice armele. În încărcătorul pistolului Browning rămăseseră patru cartuşe, iar în MP 5, vreo şase, şapte. Nu prea aveau cu ce să facă faţă unui eventual asediu.

Sări din maşină şi o înconjură. Într-adevăr, era un monstru, înaltă pe roţile cu pneuri groase şi mari, impresionantă cu geamurile fumurii şi caroseria neagră. Exaltación coborî şi ea, privind soarele care se ridicase pe cer.

– Hai să mergem pe malul celălalt al canalului, zise ea. Trebuie să trecem pe podul Lazaro Cardenas care e punctul cel mai periculos.

Traficul era intens. Ca printr-o minune, nu întâlniră nici o mașină de poliție. După douăzeci de minute, ajunseră într-o zonă industrializată, plină cu depozite și camioane, la sud de aeroport. Exaltación îi arătă o parcare în centrul comercial Price Club, chiar în fața clădirilor unui post de tranzit. De-a lungul depozitelor era aliniat un șir de vreo douăzeci de camioane.

– Să oprim acolo, zise ea.

Era destul de multă lume și Malko reuși să ascundă Silverado între două furgonete.

– Așteaptă-mă, spuse Exaltación în timp ce se îndrepta spre magazin.

Reveni cu un pachet pe care i-l întinse lui Malko. Înăuntru era o pălărie din fetru deschisă la culoare cu boruri mari.

– Cu asta pe cap, nu mai semeni cu un american, îi spuse ea. Ar trebui să te duci să stai pe partea cealaltă a drumului. Camionul se găsește acolo. Este o semiremorcă Kenwood cu cabina galbenă înmatriculată la San Felipe. Iată și numărul. Fii atent!

Ea îi întinse bucata de hârtie. Malko își puse pălăria și se îndreptă spre parcare. Nu se deosebea cu nimic de oamenii cu care se întâlnea. Ajunse pe trotuar, se opri înaintea unui bistrou mai dosnic, apoi merse pe jos trăgând cu coada ochiului în curtea postului de tranzit. Reperă imediat, mai în fund, un camion mare cu cabină galbenă pe care îl descărcau. Trei bărbați stăteau de vorbă lângă el.

Se îndepărtă, dar reveni după câteva minute. Nu putea să verifice numărul dacă nu intra în curte, dar risca să fie observat. Se duse din nou la Silverado.

– Este într-adevăr un camion galben, dar nu am putut să-i văd numărul...

– Mai așteptăm, zise Exaltación.

– Mă duc să dau un telefon. Sunt multe cabine, o anunță Malko.

– *Bueno*, dar nu întârzia mult.

Intră într-o cabină în plin soare. La Washington era ora unsprezece. Până obținu legătura, era lac de sudoare. În fine, auzi vocea secretarei care repeta numărul la care sunase. Era mania celor de la CIA.

– Aș dori să vorbesc cu Roy Bean. Sunt Malko Linge. Nu era cazul să facă pe șmecherul. Traficanții de droguri doar nu ascultau și CIA...

– Îmi pare rău, domnul Bean este într-o ședință, răspunse secretara. Puteți să sunați peste o oră?

– Nu, zise Malko autoritar, încât o făcu să tresară. Sun de pe altă planetă. Duceți-vă și spuneți-i cine e la telefon și sunt sigur că va părăsi ședința...

– Bine, așteptați, voi încerca, admise fără entuziasm secretara.

Malko așteptă. Brusc, pulsul se acceleră. Un convoi mic de mașini tocmai intra în parcarea din centrul comercial. Era format din două 4 x 4 cu geamuri fumurii urmate de două vehicule pline cu bărbați cu niște mutre bune de spânzurat. Vocea lui Roy Bean îi izbucni în urechi.

– Malko! Mai sunteți acolo? Credeam că ați murit!

– Sunt încă aici, zise Malko, dar e un miracol.

– Iisuse Cristoase, ce s-a întâmplat? Băieții mei așteaptă în elicopter. Când vreți să-l trimit?

– Mai așteptați un pic. Poate că nu va fi nevoie.

– Ce?

Malko nu răspunse imediat. Supraveghea convoiul care se oprea. Vreo doisprezece oameni înarmați coborâră din mașini înconjurând un bărbat îmbrăcat în haine bisericești.

– Ce bine că sunteți pregătiți, zise Malko, dar am găsit altă soluție ca să trec granița. Mai originală.

Roy Bean aproape că se sufocă.

– Mai originală! *You're pulling my leg.* Sunteți în pericol de moarte și faceți fasoane!

– Nu chiar, îl corectă Malko, dar trebuie să-mi țin promisiunile. Mi-ar lua prea mult timp să vă explic. Dar elicopterul să mai aștepte! Vă sun din nou. Închise și se duse la Exaltación. Convoiul era tot acolo, iar pasagerii în centrul comercial.

– Ai văzut? o întrebă el.

Ea îi zâmbi.

– Sigur, e noul cardinal din Tijuana. E foarte atent, dar nu trebuie să se teamă de nimic. A acceptat deja să-l primească pe Benjamin... Își vede interesul... Ai vorbit prea mult...

– Elicopterul e gata să vină să ne ia, o anunță el. Ești sigură că nu te răzgândești?

– Foarte sigură, zise Exaltación.

– Eu nu cred în povestea cu tunelul, oftă Malko.

Ea nu-i răspunse.

Din cauza aerului condiționat, în Silverado nu era prea cald. Exaltación se duse să cumpere un ziar. Făcură cu schimbul ca să supravegheze ieșirea camioanelor.

– *Vamos!* zise deodată mexicana.

Cabina galbenă a semiremorcii tocmai se ivea în pragul depozitului din postul de tranzit.

* * *

Camionul galben rula de-a lungul terenului de sport din *Mesa de Otay*, urcând spre întretăierea drumurilor din Tecate cu aceea care străbătea granița până la aeroport. Lăsase mai multe vehicule între el și camion. Numărul corespundea perfect cu cel dat de Exaltación.

– Dacă merge drept înainte, e terminat, mormăi ea printre dinți.

Nespălată de aproape o zi întreagă, trasă la față, nemachiată, nu era chiar atrăgătoare. Numai sânii cu sfârcurile ascuțite, care se vedeau prin țesătură, mai păstrau ceva din aerul ei apetisant de cocotă tropicală.

La intersecție, șoferul camionului făcu semn că virează la stânga. Exaltación slobozi un strigăt de triumf.

Drumul cotea, mergând de-a lungul zidului de frontieră. Apăru o clădire roșie cu o platformă înțesată de camioane. În spate, se afla un hangar cu acoperiș albastru, prelungit de un zid alb. Camionul semnaliză din nou și se opri exact în fața porții. În clipa în care Malko trecu înainte, aceasta se întredeschise lăsând vederii o curte înconjurată de depozite și câteva vehicule.

– Aici este! strigă Exaltación.

Depozitul nu avea nici o inscripție. În dreapta ușii se înălța un soi de foișor cu acoperiș albastru de unde erau supravegheate intrările. Fata îi zise lui Malko:

– Să ne întoarcem, nu trebuie să trecem prin fața aeroportului, e prea periculos.

Malko o ascultă și se înapoiară. Poarta se închise.

– Vom da lovitura diseară, acum mișună prea multă lume, zise tânăra.

– Cum vom găsi intrarea în tunel, dacă există într-adevăr?

Zâmbetul mexicanei ar fi împietrit și un șarpe.

– Găsim noi pe cineva care să ne dea informații...

Lui Malko nu-i prea convenea să traverseze iarăși orașul în Silverado, dar recunoscuse că fata avea dreptate. Armele pe care le aveau nu le permiteau să se avânte într-o bătălie atât de bine pusă la punct. Încă o dată, norocul le surâdea. Nu întâlniseră nici o mașină a poliției până ajunseră la ascunzătoarea lor. De când dispăruse Silverado, căutările fraților Arrellano se concentrau pe lângă frontieră și pe drumurile care plecau din Tijuana.

Soarele începea să ardă. După ce puseră mașina în garaj, căutară un loc umbros. Ziua avea să fie lungă. Malko se ruga din răsputeri ca să fie cu adevărat ultima petrecută în Tijuana.

* * *

Malko privea stelele aprinzându-se una câte una pe cer. În sfârșit, se făcuse noapte! Ziua fusese interminabilă, caniculară, obositoare. Datorită aparatului de radio din Silverado, mai ascultară câteva știri din lumea de afară, dar nimic în legătură cu ei. Moartea lui „El Coyote" nu schimbase nimic în dispozitivul care era pe urmele lor. Ba dimpotrivă.

– Să mergem, propuse Malko.

Se făcuse ora nouă. Se urcă la volan și porni motorul. După cinci minute, rulau pe bulevardul Jose Galleros. Ideea lui Malko era să o ia pe Lazaro Cardenas, apoi să se îndrepte spre nord, înconjurând Tijuana pe la est. La intersecția cu Lazaro Cardenas, stopul era pe roșu.

– Treci așa, îl îndemnă Exaltación.

Malko viră la dreapta. Nu se angajase bine pe Lazaro Cardenas, că urletul unei sirene a poliției îi ridică pulsul la o sută cincizeci. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și zări în spatele lui o mașină a patrulei cu girofarul aprins care îl urmărea. Vru să accelereze, dar în fața lui se afla o furgonetă care îl stingherea. Mașina de poliție îl depăși cu sirena urlând și se opri transversal în mijlocul drumului la cincizeci de metri mai încolo. Doi polițiști țâșniră din ea cu armele în mâini. În fine, Malko depăși furgoneta. Mașina de poliție nu-i lăsa loc să

treacă, însă Silverado cântărea mai bine de două tone. Cu pneurile lui imense și cu bara de protecție de camion, era un adevărat monstru. Malko văzu un polițist pregătit să tragă în ei ținând arma cu ambele mâini. Exaltación, care stătea lângă el, urla. De emoție, de ură, de teamă, nu va afla niciodată.

O flacără portocalie țâșni din revolverul polițistului, iar Malko băgă din instinct capul între umeri. Parbrizul se crăpă în mii de steluțe chiar în dreptul pieptului și atunci își dădu seama că era blindat. După aceea, bara de protecție a vehiculului lovi mașina de poliție în spate, proiectând-o într-o parte. Malko de abia simți șocul. Exaltación slobozi un strigăt sălbatic. Drumul dinaintea lor era liber. Malko zări în oglinda retrovizoare mașina de poliție care începu să ardă.

Strivi pedala de accelerație. Pe o distanță de mai mulți kilometri, rulară cu viteză pe bulevardele pustii, așteptându-se în fiecare clipă să apară altă mașină de poliție. Dar nu se întâmplă nimic. Pe urmă drumul cotea la stânga. Se găseau la câteva sute de metri de frontieră.

– Am ajuns, spuse Exaltación.

Merseră pe un drum drept, paralel cu zidul de frontieră, iar farurile luminară o clădire roșie în fața căreia erau staționate mai multe camioane, apoi apăru depozitul albastru de unde, după spusele fetei, pleca tunelul spre Statele Unite. Mai rămânea cam o sută de metri.

Bineînțeles că poarta era încuiată. Fără ezitare, Malko făcu o curbă amplă pe drumul larg și pustiu, apoi ținu mereu pe dreapta, îndreptându-se spre poarta ferecată cu lacăt.

– Ține-te bine, îi zise el lui Exaltación.

Cu optzeci la oră, asedie poarta cu Silverado.

* * *

Cei doi batanți se deschiseră într-o fracțiune de secundă din cauza șocului. Silverado mai parcurse încă vreo zece metri prin curtea pustie și întunecoasă. Malko opri în clipa în care lumina se aprinse în foișorul de lângă intrare. Exaltación sărise deja din mașină. Alergând până la poartă, ea împinse cât putu batanții. Un paznic buimăcit, cu pieptul gol, clipind din ochi și duhnind a tequila apăru în fața ei. Ea îi înfundă țeava pistolului-mitralieră în stomacul scobit și urlă:

– Du-mă la tunel! *Ahorita.*

– Care... Care tunel? bâigui bărbatul.

Fără să ezite, Exaltación îndreptă țeava armei spre sol și apăsă pe trăgaci. Individul slobozi un țipăt de groază și căzu. Glonțul îi străpunse piciorul. Exaltación îi apăsă țeava în gât.

– *Mă duci la tunel, hombre.* Data viitoare să știi că-ți zbor creierii...

Jesus Menez, un umil angajat al Cartelului din Tijuana, nu era un erou. Ajutat de fată, se ridică și șchiopăta clătinând din cap în semn de bunăvoință. Femeia îl sprijini până ajunseră la hangarul din dreapta. Malko deschise ușa, iar paznicul aprinse lumina. Peste tot erau stive de lăzi. El îi conduse într-un birouaș cu pereții din sticlă și le arătă un covor vechi, ros până la urzeală, care acoperea suprafața încăperii.

– *Está aquí.*

Înțelegându-se din priviri, ei mutaseră mobila. Trapa avea cam un metru pătrat. Când o ridicară, se aprinse o lumină secretă. O scară din metal cobora ca într-un puț. Exaltación îl împinse pe paznic. Nu mai aveau nevoie de el... Le luă ceva timp până ajunseră jos. Puțul măsura cel puțin zece metri...

Apoi tunelul mergea pe orizontală, spre nord, luminat de lămpi protejate de gratii. Solul era acoperit cu împletituri din sârmă, iar tavanul proptit ca o galerie de mină. Făcuseră o treabă bună. Fără un cuvânt, parcurseră un kilometru într-o liniște absolută. Fără îndoială că ajunseseră acum în Statele Unite. Lui Malko nu-i venea să creadă ochilor și nici nu mai simțea greutatea dosarului voluminos al lui Armando Guzman. La capătul tunelului, ajunseră în fața unei uși încuiate cu cheia. Ultimele gloanțe din MP 5 le folosiră ca să sfărâme încuietoarea. Lumina dezvălui o încăpere vastă dreptunghiulară. Într-un colț erau înghesuiți mai mulți săculeți din plastic transparent: cocaina. Erau mai mult de două tone. Vizavi descoperiră niște pachete dreptunghiulare învelite în hârtie maronie, asemănătoare topurilor de coli de scris. Exaltación luă unul și îl desfăcu. Țipătul ei îl făcu pe Malko să tresară.

– *Mirá!*

Ea se întoarse spre el fluturând pachetul desfăcut. Înăuntru erau cinci teancuri cu bancnote a câte o sută de dolari. La prima vedere, fiecare teanc părea să conțină câte o sută de bancnote. Malko numără pachetele și făcu rapid un

calcul: se aflau acolo aproximativ optsprezece milioane de dolari... Nu văzuse în viața lui atâta bănet. Iar acesta reprezenta doar câștigul săptămânal din cocaina vândută în California!

Încercă altă ușă care nici măcar nu era blindată. De data asta se folosiră de gloanțele din pistol. La sfârșit deschise ușa lovind-o cu piciorul. În spatele ei se afla o scară din ciment care ajungea la o trapă. Se opintiră puțin ca s-o dea la o parte. Până la urmă reușiră și ajunseră într-un birou asemănător cu acela din partea cealaltă. Trapa se deschise într-o încăpere cu pereții din sticlă care dădea într-un depozit. În curte, staționau mai multe vehicule.

Exaltación ieși, apoi reveni radioasă.

– Am găsit un furgon cu cheia în contact, zise ea. Ajută-mă.

Toate pachetele învelite în hârtie maro fuseseră aranjate în furgon într-o jumătate de oră. Acest depozit nu era păzit în timpul nopții. Malko vru să folosească telefonul, însă Exaltación îl opri cu o voce seacă:

– Încă nu.

Ieșiră din depozit. În depărtare se zăreau luminile de pe micul aeroport Brown Field. Îi despărțea de el un câmp de doi kilometri. Exaltación viră la stânga pe un drum neasfaltat. Puțin mai departe, farurile luminară un panou pe care scria Kerns Road. Într-adevăr, se aflau în Statele Unite. Drumul se intersecta cu altul asfaltat care se îndrepta spre nord. Era Media Road. Farurile luminară depozite asemănătoare cu acela pe care abia îl părăsiseră. Vehiculele de tranzit mișunau în zona de frontieră. După doi kilometri, ajunseră pe o șosea care mărginea aeroportul Brown Field. Era Otay Mesa Road, adică autostrada 905. La o intersecție, o furgonetă albă zăcea într-un service închis. Într-o parte, era scris cu litere mari și negre: BORDER PATROL.

Exaltación izbucni în râs. După zece minute, ajunseră pe Interstate Freeway numărul 5, îndreptându-se spre nord, către San Diego. Puțin mai încolo, Exaltación ieși de pe autostradă pe varianta ce indica South San Diego. Opri pe platforma unui service, lângă un șir de cabine telefonice.

– Acum poți să dai telefon. Doar dacă nu...

– Doar dacă nu, ce?

Ea îi zâmbi lui Malko.

– Doar dacă nu vii cu mine. În cazul ăsta, ai dreptul la

jumătate din bani. Dar te avertizez, nú e ușor să trăiești lângă mine...

– Îți mulțumesc, dar eu viețuiesc în altă parte.

– *Muy bien!* zise ea filozofând. Nu regret că te-am cunoscut. Un bărbat care refuză atâta bănet... Cred că vii de pe altă planetă. Vreau să-ți fac un cadou.

Sări din furgonetă și deschise ușa din spate. Scoase un sac pe care i-l întinse lui Malko.

– Ce-i aici?

– Capul lui Ramon Arrellano, spuse ea cu calm. Știam că lunea se duce la Angelica, noua lui amantă. Am așteptat să iasă, era singur... Aveam pumnalul lui „El Coyote". În viața mea n-am fost mai fericită ca atunci când am văzut teroarea în ochii lui.

Ea surâse liniștită.

– Eu păstrez pumnalul ca amintire. Ia tu capul. Valorează un milion de dolari. Nu mai am nevoie nici de banii ăștia. Ia și asta. Nu m-am despărțit niciodată de ea. *Recuerdo.*[1]

Ea îi întinse bricheta Zippo cu scorpionul bătut în peruzele și îl îmbrățișă. Era un soi de *abrazo* tandru și senzual. Apoi se îndepărtă.

– *Ahorita, adiós.*

– Unde te duci? o întrebă Malko sufocându-se.

Ea izbucni în râs.

– Acolo unde nimeni nu mă va găsi. De astăzi încep să trăiesc.

Se urcă în furgonetă și porni imediat. Malko urmări cu privirea farurile mari și dreptunghiulare, apoi își plecă privirile spre servieta lui Armando Guzman. Evenimentele din ultimele zile i se învălmășeau în cap. Scăpase și de data asta de la moarte, ucisese cu sânge rece un om, refuzase o avere și ducea cu el ceva ce va zgudui din temelii sistemul politic mexican.

Se simțea ca un matador care trebuia să aplice lovitura de grație unui taur feroce.

Sfârșit

---

[1] *Amintire (n.t.)*